

Ca Ca, Ba Ba Thật Vĩ Đại

Contents

Ca Ca, Ba Ba Thật Vĩ Đại	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	6
4. Chương 4	20
5. Chương 5	30
6. Chương 6	38
7. Chương 7	50
8. Chương 8	60
9. Chương 9	73

Ca Ca, Ba Ba Thật Vĩ Đại

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, niên hạ, có hài có ngược tâm, công sủng thụ, HEEditor: A- MoonHắn cảm thấy ông trời thật bất công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-ca-ba-ba-that-vi-dai>

1. Chương 1

Nhất kiến chung tình

Nhìn chằm chằm vào người đàn ông đứng pha chế rượu trong quầy bar, một dòng điện đột nhiên chạy xoẹt qua từ đầu đến chân, loại cảm giác đau lòng xa lạ này làm cho hắn cực kì kinh ngạc, cơ thể mãnh liệt rung động khiến cho hắn không thể nào tin được rằng chính hắn cũng có lúc sẽ cảm thấy được loại xúc cảm dữ dội như thế.

Hắn lúc nào cũng tự tin rằng bản thân luôn giữ được bình tĩnh, tự chủ rất tốt, nhưng mà chỉ khoảng khắc này là hắn không thể nào dời tầm mắt, không thể khôi phục nhịp thở bình thường, trong một phút này, ý thức của hắn mờ lung, âm nhạc điếc tai nhức óc cùng đám đông chen chúc hỗn loạn dường như biến mất, không gian mờ mịt chỉ còn lại hai người.

“Lấy cho tôi một chai bia.” Hắn ngoài ý muốn cảm thấy buồn cười khi phát hiện lời nói của mình lại run nhẹ nhẹ.

Người đàn ông đứng trong quầy bar chậm rãi đem bia chuyển qua, đây là giây phút mà Cừu Chấn Dương cùng người vợ lãnh đạm của hắn lần đầu tiên gặp mặt, hắn phút chốc cắn môi dưới, cố nén tâm tư xúc động muốn tiến lên ôm chầm lấy y.

Chưa bao giờ nhìn thấy qua một đôi mắt u sầu đau thương đến thế, khuôn mặt nhả nhặn tinh tế tràn ngập một loại biểu tình mệt mỏi, buồn bã, nhìn qua tuổi cũng không lớn, nhiều lắm là tròn hai mươi, vóc người cân đối một mét bảy mươi, bờ vai đơn bạc gầy yếu phẳng phất như đang gánh vác một gánh nặng vô hình, tựa hồ lúc nào cũng có thể làm cho thân thể gầy gò kia suy sụp, vỡ vụn, trận gió thổi qua cũng có thể đẩy ngã y.

Ngay cả như vậy nhưng trên mặt y lúc nào cũng lộ ra vẻ ôn nhu tươi cười đối với mỗi một vị khách ra vào quán, bao gồm cả những người đàn bà đứng tuổi lớn mật trên ghẹo y, những người đàn ông uống rượu say điên loạn, cố ý tình gây sự.....

Duy chỉ có Cừu Chấn Dương nhìn ra được, đằng sau tươi cười kia là bao nhiêu chua xót khổ sở, sinh mệnh bị thống khổ dày vò tàn phá. Có lẽ những người khác cũng nhìn ra được, nhưng không đáng để họ chú ý, bọn họ tới đây để tìm niềm vui, không phải đến để lắng nghe tâm sự hay an ủi người khác.

Uống mấy chai bia, trừ bỏ khi ngủ mới yên tĩnh mà bây giờ Cừu Chấn Dương liền như vậy lẳng lặng ngồi bên quầy bar, chăm chú quan sát người đàn ông đau khổ kia. Từng trận cười đùa cũng không làm cho y cảm thấy vui vẻ. Trong đám đông náo nhiệt này, y lại chìm mình trong góc phòng cô độc bất lực.

Mùi rượu chua xót cay nồng, giọt mồ hôi vất vả rơi từng giọt từng phút, rồi cuộc, người đàn ông cô đơn kia cũng được nghỉ ngơi, đêm khuya yên tĩnh, mọi người bắt đầu giải tán, Cừu Chấn Dương thân hình cao lớn đứng trước cửa câu lạc bộ chờ đợi.

Một lát sau, thân ảnh phong phanh gầy yếu chậm rãi xuất hiện, Cừu Chấn Dương vội vàng bước từng bước dài đi đến phía trước đỡ lấy thân thể sắp ngã của y, người kia tựa hồ có chút..... ngoài ý muốn, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt đen bóng dịu dàng nói chuyện cùng y.

“Anh tên là Cừu Chấn Dương, đang là sinh viên năm nhất, còn em chắc là học sinh vừa đi học vừa đi làm?” Cừu Chấn Dương nghiêm túc hỏi: “Anh có thể biết tên em là gì không? Đang học trường nào?”

Hai tròng mắt chớp chớp, con ngươi thoáng hiện một nét cười thản nhiên, y khẽ cười khúc khích, na na, dù chỉ là nụ cười nhẹ nhưng cũng là cười thật sự a. Vì vậy làm cho Cừu Chấn Dương thiếu chút nữa nhảy dựng lên la hét, hẳn thật sự quá vĩ đại, có thể nói mấy câu mà làm cho người chưa từng cười thật sự lại mỉm cười, tuy rằng hẳn không hiểu rõ lắm đối phương rồi cuộc vì sao nghe xong câu hỏi lại buồn cười.

Ngay sau đó, y mềm nhẹ nói ra câu trả lời làm cho hẳn suýt nữa té xỉu ngoài đường.

“Tôi đã hai mươi tám tuổi rồi, em trai.”

Nói giỡn?! Hai mươi tám tuổi?!

Cừu Chấn Dương nhất thời cứng họng đứng ngây ngốc tại chỗ.

Gạt người!!!

2. Chương 2

Thái dương

Phần 1

Ai quen Cừu Chấn Dương đều biết rất rõ hẳn là song tính luyến ái [nam nữ đều có thể yêu], mà hẳn cũng không hề giấu diếm khuynh hướng tình cảm của mình, cho dù vậy thì cũng không có người nào vì thế mà kì thị hẳn, ngược lại nam nữ thậm chí còn cạnh tranh khốc liệt để thu hút sự chú ý của hẳn, bởi vì hẳn thực sự rất chói mắt, rất hấp dẫn mê người.

Tuy rằng hẳn mới mười chín tuổi, là độ tuổi đầy sức sống, hơn nữa phong cách lại vô cùng hào sảng [phóng dăng, phóng túng] không sửa được, là một thanh niên chưa từng nếm qua mùi vị sầu đời. Nhưng là, bẩm sinh đã có tính cách kiên nghị độc lập, còn tuyệt đối tự tin, tác phong làm việc chu đáo đầy trách nhiệm, làm cho người ta cảm thấy được hẳn so với bất cứ kẻ nào đều nổi bật, rất đáng tin cậy.

Hơn nữa hấn xinh đẹp xuất chúng, bề ngoài phi phàm anh tuấn, vóc dáng cao lớn cân đối, tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, cùng với mị lực trời sinh, hấn giống như nam châm hấp dẫn mọi người, vô luận là nam hay nữ, già hay trẻ.

Hấn cũng không cần theo đuổi bất cứ kẻ nào, và cũng chưa từng theo đuổi bất cứ kẻ nào, bởi vì người yêu hấn đã muốn xếp thành một hàng dài, bất kể nam hay nữ. Nhưng mà, cho dù hấn từng cùng rất nhiều nam nữ kết giao qua, cũng không có ai làm cho hấn cảm thấy hứng khởi, hấn tìm hoài vẫn không thấy một người có thể làm cho hấn động tâm.

Cho tới bây giờ.

Con mẹ nó! Còn là một người nam nhân hai mươi tám tuổi!

Phút chốc, giống như đã có quyết tâm, hấn rồ ga làm cho xe chạy nhanh hơn, từng đợt gió lạnh phả vào cũng không ảnh hưởng đến khí phách hào hùng tươi cười sáng lạn của hấn.

Thì có vấn đề gì chứ?

Nam nhân hết sức nhỏ bé yếu ớt như vậy cần phải có một người bảo hộ sủng ái, ai thèm để ý đến y mười tám, hai mươi tám, hay ba mươi tám, hấn phải làm cho đôi mắt y hết đau buồn, xóa bỏ sự bất đắc dĩ trên khuôn mặt y, vì y mà cởi đi gánh nặng trên đôi vai mỏng manh kia. Nga! Còn nữa, y rất tái nhợt gầy yếu, gió thổi qua như muốn bay đi, hấn phải hảo hảo nghiên cứu những món ăn bổ dưỡng mới được.

Thắng xe bẻ đầu đánh một cái kết chói tai, Cừu Chấn Dương anh tuấn nhảy xuống chiếc xe máy, ngay cả khoá xe cũng không làm mà bỏ chạy vào cầu lạc bộ. Nhân viên làm việc vừa mới thay ca, cũng chưa đến lúc náo nhiệt, khách nhân trong quán rất ít, chỉ có cỡ ba bàn ngồi nói chuyện phiếm mà thôi, trên quầy bar cũng trống trơn, ngay cả âm nhạc cũng hữu khí vô lực. [không có sức sống].

Người cao một mét tám mươi sáu ngay cả tên cũng không nhớ nổi cười meo meo chạy lại.

“Chào! Tôi lại tới nữa, cho tôi một chai bia.”

Người nam nhân u buồn sau quầy bar kia yên lặng lấy bia cho hấn, rồi lập tức rửa tiếp mấy cái ly rượu. Cừu Chấn Dương uống một hộp lớn, mở miệng nói như giống đang nói chuyện phiếm.

“Anh còn chưa có nói cho tôi biết anh tên gì mà!”

Y thản nhiên liếc nhìn hấn một cái.

“Tangni”

“No, no, no!” Cừu Chấn Dương kháng nghị. “Tên khai sinh, tôi cho anh biết tên thật của tôi, anh đương nhiên phải nói tên thật mới công bằng đi?”

Y ngừng tay, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Cừu Chấn Dương, sắc mặt tựa hồ càng tái nhợt, ánh mắt đen láy chớp chớp mỗi một.

“Mạnh Dật Nguyệt.”

Đáng chết! Hấn thật sự chịu không nổi bộ dáng sầu khổ kia, quả thực rất muốn ôm y vào lòng! Cừu Chấn Dương âm thầm thề nhất định phải bằng tốc độ nhanh nhất làm cho y không còn ưu thương nữa, sau đó đem hạnh phúc hoàn mỹ nhất nhét vào trong lòng y!

“Ý nghĩ của ba chữ đó như thế nào?” Hấn lại hỏi.

Mạnh Dật Nguyệt hơi hơi nhú mày, “Mạnh trong Mạnh Tử, phiêu phiêu dật dật, Nguyệt trong nhật nguyệt.”

“Mạnh Dật Nguyệt?” Cừu Chính Dương tỉnh tể nói, “Ngô! Ngay cả tên cũng rất hợp với nhau! Xem, tôi là Mặt trời, còn anh là Mặt trăng, hiểu không? Mặt trăng toả sáng là do ánh mặt trời soi rọi.” Hấn ngụ ý nói, “Hảo, về sau tôi sẽ đem hào quang ấm áp chiếu sáng cho anh, được không?”

Ánh mắt Mạnh Dật Nguyệt u ám, gương mặt tuấn tú bỗng dưng sợ hãi, cúi đầu tránh né, tiếp tục tẩy rửa cái ly, không hề để ý đến Cừu Chấn Dương.

Đương nhiên Cừu Chấn Dương sẽ không buông tha cho y nhanh như vậy, hắn đem một điều thuốc đưa lên miệng, yên lặng đánh giá Mạnh Dật Nguyệt một lát – “Anh có người yêu không?” Hắn đột nhiên hỏi.

Mạnh Dật Nguyệt chấn động toàn thân, “Tôi.... Tôi ly hôn rồi.” Y giống như đang che dấu cái gì đó vội vàng trả lời.

“Ly hôn?” Cừu Chấn Dương nhướng nhướng mày, “Thật khờ, anh miễn cưỡng kết hôn với phụ nữ kết quả cũng là bản thân anh thống khổ hoặc người phụ nữ kia thống khổ mà thôi, ngoại tình rồi ly hôn cho qua chuyện,... chính anh cũng hẳn sẽ biết đúng không? Làm chi phải miễn cưỡng như vậy a? Hay vì muốn che dấu chính mình là.....”

“Tôi không biết cậu đang nói cái gì!” Mạnh Dật Nguyệt đột nhiên cắt ngang lời nói của hắn, thần tình khùng hoảng bất an.

Cừu Chấn Dương lắc đầu, “Anh không lừa được tôi đâu, người khác như thế nào tôi không biết, còn tôi thì chỉ cần liếc mắt một cái liền biết người nào phải người nào không phải, một loại cảm giác thật thần kì, tôi cũng không giải thích được, dù sao tôi cũng có cảm giác, hơn nữa chắc chắn đến mười phần, cơ hội sai lầm rất ít.”

Mạnh Dật Nguyệt cắn môi dưới, cơ hồ cắn đến chảy máu.

“Cậu.... Rốt cuộc cậu muốn gì?”

“Tôi nghĩ muốn theo đuổi anh.” Cừu Chấn Dương thu hồi vẻ đùa giỡn, nhìn thật sâu vào đôi mắt Mạnh Dật Nguyệt, “Lần đầu tiên gặp anh, chỉ muốn ôm anh, chiều cổ anh, yêu thương anh là mục đích tối trọng yếu của tôi khi sống trên đời này.”

Mạnh Dật Nguyệt bỗng đứng kinh ngạc trợn to hai mắt.

“Cậu.... Cậu điên rồi! Cậu bắt quá chỉ là một đứa nhóc, chính mình còn không thể tự chiều cổ bản thân, tôi lớn hơn cậu đến chín tuổi! Cậu sao lại có thể nuôi tôi, chiều cổ tôi? Mới một chai bia mà cậu đã say rồi sao?”

Cừu Chấn Dương đột nhiên cười.

“Lúc tôi tròn một tuổi, ba mẹ liền bay đến Âu Mỹ để phát triển sự nghiệp, thoải mái mà đem tôi ném cho bà ngoại chăm sóc. Chỉ là bà ngoại quá lớn tuổi, nên cơ hồ đều tự mình chiều cổ mình. Mười một tuổi, khi bà ngoại không thể không vào nhà dưỡng lão để được chăm sóc, tôi tự nguyện ở tại Đài Loan sinh sống, chỉ có kỳ nghỉ mới luân phiên bay qua Mỹ hoặc châu Âu thăm ba, mẹ.”

Hắn một hơi uống cạn chai bia, đưa chai không cho Mạnh Dật Nguyệt, y cau mày lấy chai khác cho hắn.

“Uống nào!” Cừu Chấn Dương nâng chai bia lên miệng, uống một hớp lớn.

“Đương nhiên, bình thường tôi cũng giống như tụi bạn học đi làm công, nhưng chỉ muốn có nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống mà thôi. Tiền bạc chủ yếu do mẹ của tôi thiết kế trang phục ở châu Âu cung cấp, ngẫu nhiên bà thiết kế ra mẫu mới thì tôi một năm có thể kiếm mấy chục vạn. Còn có ba tôi.... Hắc hắc! Ở Mỹ chơi cổ phiếu, dường như tôi cũng được di truyền một chút may mắn trời phú, cho nên chỉ cần ngẫu nhiên mua, lại lời được cả trăm vạn, hơn nữa mỗi tháng hai người bọn họ lại thay nhau gửi tiền, tôi xài như thế nào cũng không hết. Đương nhiên trong công ty bọn họ đều sẽ dành cổ phần cho tôi, bất quá tiền chia hoa hồng hay chi phí sinh hoạt, tôi cũng không dùng qua.” Hắn nhún nhún vai, “Cần bản không cần!”

Cừu Chấn Dương hướng Mạnh Dật Nguyệt đang trợn mắt há hốc mồm tươi cười đắc ý.

“Hiện tại, anh còn có thể nói tôi không có tư cách chăm sóc anh, yêu thương anh sao?”

Ngốc lăng một trận, sau đó Mạnh Dật Nguyệt ảm đạm thoáng lên một nét cười khổ, khuôn mặt tái nhợt gầy yếu tràn đầy bất đắc dĩ.

“Thật là.....Cậu tuổi còn rất trẻ, có lẽ cuộc sống của cậu luôn luôn trôi chảy, giống như cả thế giới luôn chuyển động xung quanh cậu. Cậu hẳn còn suy nghĩ rất đơn giản, nhưng đến một ngày nào đó trong tương lai, cậu sẽ trở nên thành thục, khi đó cậu mới có thể hiểu một người cần nhất là cái gì, phải nên làm như thế nào. Đừng tưởng rằng lên đại học rồi thì cần phải có tình yêu, cho dù muốn có, cũng không nên chọn

lựa lung tung có hiểu không? Mau trở về đi! Tôi không thích hợp với cậu, nơi này cũng không phù hợp với cậu, về sau không cần thiết phải đến đây nữa.”

“Tìm đối tượng lung tung?” Cừu Chấn Dương tựa hồ cảm thấy rất thú vị cười khẽ một tiếng, “Quên đi, anh chưa hiểu tôi, tôi sẽ tha thứ sự lỗ lòi của anh! Bất quá, về sau không thể làm như anh yêu cầu được rồi!”

Mạnh Dật Nguyệt nhú mày, “Cậu.....”

“Tôi sẽ không bỏ cuộc!” Cừu Chấn Dương nghiêm túc tuyên bố, “Tôi muốn theo đuổi anh.”

“Tôi vừa mới nói.....”

“Tôi không nói là sẽ đáp ứng theo yêu cầu của anh!” Thái độ Cừu Chấn Dương càng tỏ ra kiên quyết hơn.

Mạnh Dật Nguyệt không có lên tiếng, y đau khổ nhìn chăm chú vào Cừu Chấn Dương một chút, rồi sau đó bắt đầu công việc. Trừ bỏ pha chế rượu cho khách nhân, y không hề chú ý đến Cừu Chấn Dương, cơ hồ đem hần xem như người vô hình. Cừu Chấn Dương cũng không nghĩ sẽ kêu rượu uống, nhưng mà bia thật khó làm cho hần say.

Tuy rằng Mạnh Dật Nguyệt rõ ràng chính là muốn làm cho hần biến mất, nhưng mà, Cừu Chấn Dương nhìn ra được trong nụ cười chuyên nghiệp của y có một chút bất an, hần không tự giác nở nụ cười, như vậy là đủ rồi, hần nghĩ, cái này chứng minh Mạnh Dật Nguyệt vẫn thật sự có một chút để ý đến hần, bước đầu tiên đạt được thành quả như vậy là quá tốt.

Suốt cả buổi tối, bọn họ không có nói chuyện với nhau dù chỉ nửa câu, chỉ là Cừu Chấn Dương chẳng những thoải mái tự nhiên ứng phó với những trai gái không e ngại đến chỗ hần bắt chuyện, hơn nữa còn rất mạnh dạn thay mặt Mạnh Dật Nguyệt đuổi những khách nhân càng về đêm càng điên cuồng yêu cầu vô lý.

Đêm khuya, Mạnh Dật Nguyệt mệt mỏi đi ra khỏi quán bar, một trận gió thu dịu hui thổi tới, y không tự chủ được rung mình một cái, lập tức cước bộ nhanh hơn về phía chiếc xe hơi rách nát. Vừa mới lấy chìa khoá ra, tiếng xe máy ầm ầm truyền tới, dừng lại bên cạnh người y, y ngạc nhiên quay đầu, ở trong bóng tối chưa nhìn rõ, một cái áo khoác đã an vị trên người y, hảo ấm áp, còn sót lại một chút hương vị thơm mát.

“Thời tiết bắt đầu lạnh, về sau nhớ rõ phải mặc áo khoác mới đi ra ngoài, biết không?”

Mạnh Dật Nguyệt không kịp phản ứng thì bàn tay to ấm áp phủ lên gương mặt y xoa xoa.

“Em rất gầy yếu, bất quá không sao, anh sẽ giúp em hảo hảo bồi bổ tốt nhất.”

Lời cự tuyệt không kịp thốt ra, Cừu Chấn Dương lại rầm rầm long trời lở đất rời đi, giống như trận gió, đuổi theo cũng không kịp.

Mạnh Dật Nguyệt mờ mịt nhìn theo hướng Cừu Chấn Dương biến mất một lúc lâu, nỗi thống khổ chậm rãi chiếm dần lấy khuôn mặt tiểu tuý, bỗng dưng, hai giọt nước mắt im lặng rơi xuống.

“Tại sao thế! Không cần lại đến nữa, chẳng lẽ tôi bị trừng phạt còn chưa đủ sao?”

Chuông tan học vừa vang lên một tiếng, Cừu Chấn Dương liền vội vàng vàng thu dọn sách giáo khoa, vở ghi chép vào ba lô, giảng viên còn chưa ra khỏi lớp, hần liền như lốc xoáy nhào ra khỏi phòng học.

“Chấn Dương, Chấn Dương, từ từ, từ từ chờ tôi với!”

Cừu Chấn Dương quay đầu, không kiên nhẫn quăng một cái liếc mắt xem thường.

“Lại là cậu! Tôi thật sự rất vội, không có thời gian rảnh! Cậu muốn cái gì nha?”

Chu Lị Na vội vàng đuổi theo, một phen kéo lấy ba lô hần, sợ hần lại chuồn mất.

“Gần đây cậu rút cuộc vội cái gì! Mỗi lần chuông reo là không gặp được thân ảnh, gọi điện thoại đến nhà cậu chẳng những không ai tiếp, ngay cả điện thoại di động cũng tắt máy, cậu rút cuộc đang làm cái quỷ gì nha?”

Hào phóng thanh lệ, Chu Lệ Na dáng người khỏe đẹp đủ sức chạy theo hắn, thậm chí còn đuổi kịp, là bạn cùng học chung với hắn. Nói thực ra, quen biết nhau ba năm, hắn cũng có cảm tình với cô, chỉ kém một chút không cùng cô lên giường nữa thôi! Tuy rằng cô có đôi khi cũng thất thường, bốc đồng, hai người bọn họ cùng tính cách hoạt bát nên thực hợp nhau.

Nhưng mà hiện tại hắn trong lòng cũng hiểu được, vô luận Chu Lệ Na có thích hắn như thế nào, hắn cũng chỉ xem cô là bạn tốt mà thôi, hắn thật sự may mắn lúc trước không có lỡ đại vì cảm động mà cùng cô sinh ra quan hệ không rõ ràng.

“Cậu quản tôi làm cái quỷ gì? Tôi cũng không phải là con của cậu nha, không cần mọi chuyện đều phải báo cáo với cậu?” Cừu Chấn Dương thở dài: “Thôi, tôi thực sự bề bộn nhiều việc, cậu không cần làm phiền tôi được không?”

“Mặc kệ!” Chu Lệ Na miệng kêu ai oán, “Đã lâu rồi không cùng người ta đi ra ngoài chơi, tôi muốn cậu hảo hảo theo giúp tôi hai ngày, bằng không, một ngày cũng được.”

“Không rảnh!” Cừu Chấn Dương không... chút nào nể mặt dứt khoát nói. Hắn biết Chu Lệ Na tính tình tùy hứng, phương pháp duy nhất ứng phó chính là lấy cứng đối cứng, bởi vì không ai có thể bá đạo hơn hắn, chỉ cần hắn kiên trì, cho tới bây giờ chưa thua ai!

Chu Lệ Na vừa nghe, đôi mắt xinh đẹp liền trừng to lên.

“Cậu.....”

“Chu Lệ Na, giảng viên tìm cậu!” Trong phòng học đột nhiên truyền đến tiếng gọi.

“Làm cái thí gì a!” Chu Lệ Na nhất thời chần nản. “Tìm lúc nào không tìm, cố tình chọn ngay lúc này lại tìm.”

“Chu Lệ Na, nhanh lên!”

“Nga! Được rồi! Đến đây, đến đây!” Chu Lệ Na tức giận quay đầu trả lời, lập tức quay lại trường Cừu Chấn Dương, “Tôi mặc kệ, cuối tuần này cậu nhất định phải theo tôi đi ra ngoài, buổi tối nay tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu, không được phép tắt điện thoại.”

Cô vội vàng rời đi, Cừu Chấn Dương hừ nhẹ một tiếng.

Ai thêm để ý chứ!

Trong lòng nghĩ sẽ đi đến siêu thị mua vài thứ, Cừu Chấn Dương chân gạt chóng xe, thân thủ nhanh nhẹn, xe máy âm âm vang lên, không nghĩ tới lúc vừa tính rờ ga, lại có một nam tử răng trắng môi hồng, giống như diễn viên quảng cáo, bởi đó là [một sissy nam tử đồng tính luyện ái giọng nói nhỏ nhẹ nữ tính, loại đặc biệt ảo lả]

3. Chương 3

Không tự chủ được

Phần 1

Mệt mỏi quá!

Ở trong phòng thay đồ nhỏ của câu lạc bộ, Mạnh Dật Nguyệt đổi quần áo bình thường sang bộ đồng phục, nhìn đồng hồ còn hơn hai mươi phút mới bắt đầu làm việc, y có thể nghỉ ngơi một chút. Vì thế, y ngay tại góc phòng sáng sửa ngả lưng vài phút.

Tiền sinh hoạt hằng ngày cho mẹ kế, học phí của mấy đứa em và Tiểu Nho, tiền thuê nhà, điện nước,... Thân thể y vốn không tốt, vì món tiền sinh sống khổng lồ này, vẫn cố cứng rắn lôi cái thân già này đi làm, ban ngày đến đêm tối, tiêu hao nhiều sức lực, tổn hại đến sức khỏe.

Thật sự mệt mỏi quá!

Thật hy vọng có thể cứ nằm như vậy ngủ đến bất tỉnh thì quá tốt. Nhưng mà, ít nhất vì Tiểu Nho, y vẫn phải cố gắng chống đỡ. Buổi sáng mỗi ngày đứng tám giờ ra khỏi cửa, rồi suốt đến hai ba giờ tối mới về nhà, nhớ thì ăn cơm, không nhớ thì cứ quên luôn, lúc tắm đều bằng nước lạnh ngắt, có thể không bật đèn thì cũng không bật đèn, chính một mình y chỉ tiêu ít đến thăm thương, nhưng không có cách nào khác, y thật sự không biết có thể làm sao bây giờ!

Tuy rằng gần đây xuất hiện một người thanh niên bá đạo kia, mỗi ngày đều hầm canh bổ đến buộc y phải ăn, hàng đêm đến chia sẻ công việc với y, nhưng bởi vì tâm trạng lúc nào cũng luôn lo lắng cùng với làm lụng vất vả sớm làm cho sức khỏe của y có một lỗ hổng, muốn vá cũng không phải là chuyện dễ dàng, cho nên, y vẫn cảm thấy mệt chết đi!

Thân thể mệt, tâm lại càng mệt!

Nếu người nào đó có thể thay y chiếu cố Tiểu Nho, thì họa chăng y được phép nghỉ ngơi lâu một chút, nghỉ ngơi đến... vĩnh viễn.... nếu y có thể không tỉnh lại, thật quá tốt!

Ai, mệt mỗi quá!

Nghỉ đi nghỉ lại, rốt cuộc y cũng chìm vào giấc ngủ, y ngủ thật say, ngủ đến không mộng mị, thẳng đến khi thân thể y đột nhiên trôi bồng bềnh, y mới không tình nguyện mở mắt ra, muốn nhìn một chút có phải hay không ông trời rốt cuộc cũng thương y, quyết định cho linh hồn của y xuất khỏi thân thể... Ai ngờ y lập tức bừng tỉnh bừng tỉnh lớn mắt.

“Cừu Chấn Dương? Như thế nào? Như thế nào..... Tôi như thế nào....A! Thả tôi xuống đất!”

Cừu Chấn Dương càng ôm chặt y hơn, “Không nên cử động, em tưởng đang bay thật sao?”

Vô nghĩa, đương nhiên không nghĩ như vậy rồi! Mạnh Dật Nguyệt đành phải đành chỉ động tác giãy giụa, lập tức phát hiện bọn họ đang đi ra khỏi câu lạc bộ.

“Cừu Chấn Dương, cậu muốn làm gì? Tôi muốn làm việc a! Cậu mau thả tôi xuống dưới!”

“Đi làm?” Cừu Chấn Dương nở nụ cười thú vị, “Hiện tại mấy giờ rồi em biết không?”

Mạnh Dật Nguyệt ngẩn người, “Mấy giờ? Không phải nửa đêm sao?”

“Nửa đêm? Cáp! Sớm tan ca rồi!” Cừu Chấn Dương nói xong, đem y đặt vào ghế sau của xe ô tô, còn lấy một cái áo ba-đờ-xuy khoác vào cho y, “Yên tâm đi! Anh đã làm thay em rồi. Em tiếp tục ngủ đi! Anh chờ em về, về đến nhà sẽ gọi em dậy.”

Hắn mau chóng ngồi vào ghế trước khởi động xe chạy đi, rồi nhìn lên kính chiếu hậu thấy Mạnh Dật Nguyệt vẻ mặt không thể tin nổi trừng mắt nhìn cái ót của hắn, hắn bất giác bật cười.

“Em là quá mệt mỏi mới có thể ngủ say đến như vậy, anh nghĩ, em đã thật lâu không có được giấc ngủ ngon đi?”

Mạnh Dật Nguyệt đôi môi hơi mấp máy, “Tám tiếng.... trời ạ! Tôi sao có thể ngủ đến tận tám tiếng?” Y vẫn không thể tin được.

“Dù sao cũng có anh làm thay, em lo lắng cái gì? Em cứ việc ngủ nhiều một chút không sao. Nga! Đúng rồi, hôm nay tiền boia rất nhiều! Anh đặt trong túi áo của em, cỡ chừng hai vạn!”

Mạnh Dật Nguyệt hít sâu một hơi, “Hai vạn? Như thế nào có thể?”

Cừu Chấn Dương cười ha ha, “Anh được bọn họ mời chơi chung!”

“Chơi?”

“Đồ xì ngầu thôi!” Cừu Chấn Dương dừng xe lại chờ đèn đỏ, “Nói cho em biết, trò đó anh chưa từng thua!”

“Lúc nào tôi chơi cũng đều thua!” Mạnh Dật Nguyệt bất bình la hét.

Cừu Chấn Dương xoay người lại ho một tiếng, “Chơi cái đó phải có kỹ xảo! Lần sau anh sẽ dạy cho em!”

Mạnh Dật Nguyệt nghiêm túc nhướng mày, “Tôi không có thời gian chơi cái đó.”

Cừu Chấn Dương lắc đầu, “Em đem chính mình buộc thật chặt, phải nên sống thoải mái một chút!”

Mạnh Dật Nguyệt cười khở, “Thoải mái? Tôi không phải là người có tư cách sống thoải mái.”

“Nhưng.....”

“Uy! Đền xanh.”

“Vây a!” Cừu Chấn Dương vội quay đi. “Dù sao mỗi ngày anh cũng sẽ đến, em muốn nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi, anh sẽ giúp em lấy thật nhiều tiền bo. Còn có, canh gà hầm kia em đem về hâm nóng một chút là có thể ăn, buổi tối ngày mai đem camen trả lại cho anh thì được rồi.”

Mạnh Dật Nguyệt trầm mặc, một lúc sau hồi phục, y mới thở dài nói: “Cừu Chấn Dương, cậu không cần tái lãng phí thời gian trên người tôi, tôi thật sự không có thời gian, cũng không có tinh thần cùng cậu chơi đùa, học sinh nên làm đúng nghĩa vụ học sinh là hảo hảo học bài, muốn quen biết bạn bè cũng nên tìm người xấp xỉ độ tuổi của cậu, tôi với cậu là hai loại người khác nhau, căn bản không có điểm chung, cậu quần lấy tôi làm gì?”

Cừu Chấn Dương cùng Mạnh Dật Nguyệt tầm mắt giao nhau ở kính xe.

“Tôi bây giờ anh chưa từng có suy nghĩ sẽ đùa giỡn với em.” Cừu Chấn Dương nghiêm túc trả lời, “Em chẳng lẽ không cảm giác được sao? Anh là thật lòng. Em lớn tuổi hơn anh, nhưng lại rất cần một người chiếu cố, mà anh, cho dù nhỏ hơn em, cũng rất xứng đáng là người được chiếu cố em. Anh đã kết giao qua khá nhiều nam nữ, nhưng duy chỉ có một mình em mới khiến cho anh có loại cảm giác bảo hộ mãnh liệt như thế này. Anh muốn chăm sóc em, bảo hộ em, yêu thương em, vì cái gì em không thử chấp nhận anh?”

Chiếu cố y, bảo hộ y, yêu thương y?

Những điều hấp dẫn này sẽ làm bao nhiêu người động tâm a!

Nhưng.....Mạnh Dật Nguyệt lại trốn tránh đảo mắt nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Đó là một loại nguyện vọng rất xa xỉ, y ngay cả tưởng tượng cũng không dám, huống chi là chấp nhận? Có khi nào ông trời là đang muốn trừng phạt y!

Xe chậm rãi dừng lại, khoảng yên lặng ngắn ngủi, Mạnh Dật Nguyệt nhẹ nhàng mở miệng.

“Không có việc gì thì đừng tới tìm tôi, xem như là tôi cầu xin cậu đi!”

Cừu Chấn Dương không nói gì, chỉ lặng im mở cửa xuống xe, đem âu phục cùng camen giữ ấm đưa cho Mạnh Dật Nguyệt, sau đó lưu lại một câu, “Sáng sớm ngày mai chờ anh đến đón em đi làm.” Liền lập tức lên xe rời đi.

Mạnh Dật Nguyệt nhìn theo hướng chiếc xe biến mất ngây ngốc thật lâu.

Nhất định ông trời là đang trừng phạt y!

—

~~~~~

Vội vàng băng qua sân trường, bên cạnh Chu Lệ Na đuổi theo càng ngày càng dai, cô lên tiếng trách cứ, Cừu Chấn Dương hoàn toàn không thèm nghe, trong lòng vẫn lo lắng Mạnh Dật Nguyệt tối hôm qua tựa hồ có chút hơi nóng, không biết có phải bị cảm không?

“Người ta đã sớm giao hẹn với cậu, vậy mà cậu có thể nhẫn tâm cho tôi leo cây a! Hại tôi ở bên ngoài chờ thật lâu, bàn tay bấm điện thoại muốn gãy luôn, không phải đã dặn cậu không được tắt máy sao?”

Không được hưởng ứng, Chu Lệ Na tức giận đến nhện không nổi đẩy Cừu Chấn Dương một cái.

“Uy! Cậu rốt cuộc có nghe tôi nói hay không a?”

“Không!” Cừu Chấn Dương trả lời rõ ràng.

Chu Lệ Na vừa nghe xong, dùng sức đập hấn một quyền.

“Có ý gì đây! Lỡ hẹn không thèm xin lỗi, còn dám phớt lờ lời nói của tôi, cậu gần đây rốt cuộc bị cái gì?”

“Bạn!” Hấn vẫn trả lời một từ duy nhất. Có lẽ hấn nên đi tới công ty cổ phiếu một phen, lỡ đâu Mạnh Dật Nguyệt thật sự sinh bệnh, cũng nên khuyên y đi khám bệnh, nếu không một mình y chắc chắn sẽ không đi.

Suy nghĩ. “Lại bạn thiết kế trang phục sao?” Chu Lệ Na hỏi: “Hay vẫn chơi cổ phiếu?”

Không biết Mạnh Dật Nguyệt có nhớ mang theo thuốc bên người hay không? Cừu Chấn Dương thầm nghĩ, có lẽ nên kêu bác sĩ thuận tiện giúp y truyền nước biển chẳng hạn.

Lại thơ thần! Chu Lệ Na nhin không được tiếp tục đánh hấn một cái.

“Uy! Uy! Cậu đang mộng du sao?”

“Thực phiền!” Cừu Chấn Dương trừng mắt liếc cô một cái, “Xin cậu tự đi kiếm chuyện gì khác mà làm đi, đừng luôn đến phiền tôi được không?”

Chu Lệ Na tính mở miệng mắng hấn, phía sau đột nhiên có một bóng người chạy tới, vóc dáng không thua gì Cừu Chấn Dương.

“A Chấn, A Chấn, đội trưởng hỏi cậu khi nào mới chịu đến luyện tập a?”

“Không rảnh!”

“Nga!” Người nọ chạy được nửa đường liền quay về. Thực nhanh lệ!

“Chấn Dương, cậu rốt cuộc đang.....”

Chu Lệ Na vừa nói được nửa câu, liền bị chen vào.

“A Chấn, mau, cho tôi mượn tập!” Chàng trai tóc dài nói,

Cừu Chấn Dương đầu cũng không quay lại nhìn nói, “Mượn A Ngọc đi!”

“Được.” Rồi cũng chạy mất. Hảo phiền phức!

“Chấn Dương, cậu nghe tôi.....”

“A Chấn, có thấy A Ứng không?” Đây là câu hỏi của một cô gái cao gầy.

“Vừa mới [nghe] giọng hấn, chắc hấn đang đi tìm A Ngọc!”

“Cám ơn!” Cô gái xoay người chạy đi. Vẫn tìm bạn trai mình quan trọng ơn.

“Chấn Dương, tôi vừa tính nói.....”

“Chấn Dương, ngày mốt có buổi party, tham gia hay không?”

“Không!”

“Chấn Dương, không cần để ý.....”

“A Chấn, chủ nhật lễ hội nướng thịt thiếu một người, tôi giúp cậu ghi danh!”

“Làm cái thí gì a! Ai muốn tham gia!”

“Chấn Dương, cậu nghe.....”

“Tạm biệt!”

“A!”

Chu Lệ Na cứng họng trừng mắt bất lực nhìn chiếc xe máy âm ầm biến mất.

Cái quái gì vậy!

—

~~~~~

Thừa dịp lúc nghỉ trưa, Mạnh Dật Nguyệt đi đến ngân hàng rút một ít tiền để sinh hoạt, sau đó mệt mỏi trở về công ty. Bánh mì mới cắn một cái liền ăn không vô nữa, đầu óc say sẩm, thậm chí ngủ một chút.

Hy vọng mẹ kể lại không cần nhả tiền đưa quá ít, y gục xuống bàn nghỉ ngơi, mười giây sau liền ngủ.

Tan ca, phía xa xa y liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đứng yên lặng dựa vào xe. Người nọ thấy y lập tức chạy tới sờ trán y.

“Anh đoán đúng mà, em phát sốt rồi!”

Cừu Chấn Dương lấy chìa khóa xe y, nắm lấy tay y nhét vào băng ghế sau, Mạnh Dật Nguyệt không còn sức lực phản kháng nữa, chỉ có thể tùy hỷ an bài.

Mơ mơ màng màng nhìn thấy bác sĩ, mơ mơ màng màng bị tiêm đâm, mơ mơ màng màng bị ôm đến căn phòng nhỏ trong câu lạc bộ, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ say.....

“Thức dậy nào, Nguyệt, dậy uống thuốc, tỉnh tỉnh!”

Mạnh Dật Nguyệt miễn cưỡng mở mắt, cảm thấy trước mắt tựa hồ rất kỳ quái, sau đó có người dìu y ngồi xuống, tiếp theo có một vật gì đó nhét vào miệng y, rồi một dòng nước mát lạnh chảy vào. Y đói khát uống ngay một ngụm, sau đó thân thể bỗng bồng bềnh thay đổi chỗ nằm, y lười muốn làm rõ mọi chuyện, mơ màng ngủ tiếp.....

Khi y hoàn toàn tỉnh táo lại, đã là buổi chiều của ngày hôm sau.

Y nghi hoặc đánh giá căn phòng xa lạ này, duy nhất chỉ có người nằm kế bên là quen thuộc, bên cạnh còn có quyển sách rơi trên mặt đất. Y vừa mới động nửa thân trên, Cừu Chấn Dương đã bị đánh thức.

“Ông trời, em rốt cuộc cũng tỉnh, cảm thấy như thế nào?” Cừu Chấn Dương vừa hỏi vừa giúp y ngồi dậy.

“Đây là đâu?”

“Tầng trên của câu lạc bộ, ông chủ của em cho mượn một phòng dành cho khách a!” Cừu Chấn Dương thuận tay xem đồng hồ, “Còn chưa tới giờ ăn cơm, em có muốn dùng một chút cháo trước không? Khát nước không? Hay muốn đi WC?”

“Hiện tại là mấy giờ?” Mạnh Dật Nguyệt không trả lời hỏi lại.

Cừu Chấn Dương nhún nhún vai, “Bốn giờ rưỡi chiều, buổi sáng anh đã thay em xin phép nghỉ bệnh ở công ty chứng khoán rồi.”

“Xin phép?” Mạnh Dật Nguyệt nhất thời suy sụp, “Tiền thưởng của tôi.....”

Cừu Chấn Dương hừ một tiếng, “Coi như hết! Tiền thưởng cái gì! Bất tỉnh như vậy thì đi làm thế nào? Được rồi, được rồi, em vẫn nên ăn trước một chút cháo! Uống thuốc xong em có thể tiếp tục ngủ. Công việc ban đêm anh sẽ làm giúp em, như vậy yên tâm rồi chứ? Ngày hôm qua anh có đếm qua, hơn một vạn bảy nghìn, hôm nay quyết tâm phải kiếm được hai vạn!”

Dứt lời, hắn xoay người tính đi ra ngoài mua cháo.

“Cừu Chấn Dương.....”

Cừu Chấn Dương quay đầu lại: “Chuyện gì?”

“.... ..Cám ơn”

Cừu Chấn Dương nhếch miệng cười.

“Nếu em thật sự muốn cám ơn anh, về sau gọi anh là Dương đi, hắc hắc! Như vậy nghe thân mật hơn.”

[cont]

Phần 2

Bởi vì bị bệnh, cho nên Mạnh Dật Nguyệt thoát nhìn càng tái nhợt hư nhược, công việc ban đêm cơ hồ đều do Cửu Chấn Dương thay y làm. Y không hề muốn như thế, y thật sự không nên để hấn tiếp tục giúp đỡ y, không nên liên lụy hấn, y hấn nên coi hấn như người vô hình, phải cách hấn càng xa càng tốt.

Nhưng là, y thật sự mệt mỏi quá!

Con người ở thời điểm vô lực chống cự, luôn dễ dàng thỏa hiệp mọi chuyện.

Cho nên, y yên lặng kháng cự Cửu Chấn Dương, rồi lại khát vọng sự ấm áp từ hấn. Không muốn có bất cứ quan hệ gì với hấn, rồi lại bất đắc dĩ nhận sự giúp đỡ từ hấn.

Con người thật khác với động vật, bởi vì con người có suy nghĩ, có cảm xúc chẳng?

Giữa trưa thứ bảy, Mạnh Dật Nguyệt trở về nhà tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị buổi chiều sẽ hảo hảo ngủ một chút, buổi tối mới có tinh thần để làm việc. Rõ ràng công việc là của y, không thể cứ để cho Cửu Chấn Dương làm thay mãi được! Đến tâm đã muốn ý lại, sẽ rất khó để từ bỏ!

Nhưng khi vừa mới nằm xuống, chuông điện thoại cũng không nể mặt reo lên inh ỏi. Y thở dài, không tình nguyện xuống giường đi vào phòng khách bắt máy.

“uy.... A, mẹ?” Trong lòng run sợ nhìn điện thoại, phảng phất hy vọng rằng đây chỉ là cuộc gọi lộn số mà thôi. “Ách! Có chuyện gì không? Tiền sinh hoạt không phải đã gửi từ tuần trước rồi sao?” Y cố hết sức nuốt nước miếng, “Không đủ? Nhưng mà..... so với tháng trước đã nhiều hơn a!”

Phút chốc nắm chặt điện thoại, mặt y bắt đầu vặn vẹo.

“Mẹ, cái kia....không thể bán các em đi được không? Tiền nợ thực quá nhiều!” Y hít sâu một hơi, “Mẹ.....Mẹ cũng bị bắt đi?” bờ môi của y bắt đầu run rẩy, “Mẹ, có thể hay không.... có thể hay không chạy trốn đến nơi khác?”

Hai tròng mắt bỗng dưng hoảng sợ tròn to, “Còn, còn muốn.....?” y kịch liệt lắc đầu, “không được, gánh nặng như thế con không gánh nổi a! Con không có.....” Nói được một nửa, y đột nhiên bần thần, “Bốn.... Bốn mươi.... Bốn mươi vạn?!” Y không thể nói thành lời, sợ hãi. “Tại sao lại nhiều đến như vậy?!”

“Không, mẹ, con thật sự không có tiền, thật sự không còn tiền a!” Mạnh Dật Nguyệt thống khổ nhin không được rên rỉ, “Mẹ, tiền con kiếm được đều đưa cho gia đình a! Trong người chỉ còn lại mấy ngàn, con đi làm.....” Nghẹn ngào một chút, thần tình đau khổ bất đắc dĩ, “Mẹ, tiền nợ con mượn ở câu lạc bộ còn chưa trả hết, mẹ không thể bắt con lại mượn nợ tiếp a! Ông chủ nhất định không cho, hơn nữa như thế con vĩnh viễn đều không trả hết!”

“Vì cái gì không được?”

Tiếng nói của bà mẹ kể cay nghiệt từ ống nghe truyền tới, Mạnh Dật Nguyệt có thể hình dung được ánh mắt lãnh khốc vô tình của mẹ kể.

“Đừng quên, đây là do người thiếu nợ chúng ta!”

“Con không, chính là.....” Hai mắt Mạnh Dật Nguyệt tràn ngập nước mắt, “Nhưng mà mẹ, năng lực của con thật sự có giới hạn a!” Y cầu xin, “Con đã liều mình cố gắng đi kiếm tiền, nếu muốn cung ứng thêm, con thật sự không thể ứng phó được!”

“Vậy người đi bán thân a!” Lời nói mẹ kể tàn nhẫn lạnh lùng, “Dù sao người cũng không phải chưa từng làm qua!”

Máu như ngừng chảy, nước mắt như khối băng tan tuôn trào, “Mẹ, mẹ biết rõ đó là vì bất đắc dĩ, nếu không phải mẹ.....” Y nghẹn ngào, “Con cũng sẽ không đi.... đi.....”

“Bán!” Mẹ kể khinh miệt phun ra sự khinh thường, “Dù sao người trước sau gì cũng có thể bán, hấn sẽ kiếm được đủ tiền, đây là do người thiếu nợ chúng ta, người không được phân vân lựa chọn!”

“Van cầu mẹ, không nên ép buộc con, không nên ép con!” Mạnh Dật Nguyệt cầm điện thoại ai oán khóc.

“Không cần biết!” Mẹ kể không hề che giấu điệu bộ thờ ơ vô tình, “Dù sao tiền nếu như người không kiếm được thì đi bán thân cho ta. Nhiều lắm ta cho người tự lựa chọn muốn bán hay không bán, đến lúc đó ta sẽ

thay người an bài, tới ngày chỉ cần đến trình diện là được! Nhớ kỹ, đây là người thiếu nợ chúng ta, người nhất định phải sống!”

Cuối cùng cuộc điện thoại cũng chấm dứt, Mạnh Dật Nguyệt không tiếng động bật khóc, vô lực ngã ngồi xuống sàn nhà. Y ôm lấy chính mình lui sát vào trong góc, rốt cuộc không thể phản kháng, mặc cho thống khổ cùng bị thương bao phủ lấy y, mặc cho linh hồn vỡ thành hàng ngàn mảnh nhỏ.

Trời ạ! Y thật muốn chết, nhưng là vì cái gì.... Vì cái gì ngay cả tự do của y cũng không có?

Mạnh Dật Nguyệt không có đến làm ở câu lạc bộ, ngay cả điện thoại nhà cũng gọi không được. Cừu Chấn Dương chưa từng có cảm giác bất an như thế này. Bất quá hắn vẫn kiên nhẫn thay Mạnh Dật Nguyệt làm việc, sau đó liền lấy xe máy dùng tốc độ đáng sợ chạy thẳng đến nhà Mạnh Dật Nguyệt.

Gần hai tháng qua, tuy rằng Mạnh Dật Nguyệt một mực kháng cự, nhưng vì trời sinh tính tình nhu nhược, như thế nào có thể thoát khỏi Cừu Chấn Dương vô cùng bá đạo này. Hắn có cảm giác rằng Mạnh Dật Nguyệt đã từng có một tình yêu cấm kỵ và từng chịu đựng bị thương, hắn tuy tuổi còn trẻ cũng biết rằng tình cảm không nên buông thả sẽ rất hối hận, lại càng không tin rằng tình yêu cấm kỵ này sẽ có kết thúc tốt đẹp, nhưng có lẽ còn có một nhân tố khác đi. Bất kể như thế nào, hiện tại hắn chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi bức tường băng Mạnh Dật Nguyệt được ánh nắng ấm áp chiếu rọi chậm rãi tan chảy sụp đổ, rồi từng bước từng bước chiếm lấy trái tim y, làm cho ánh trăng vĩnh viễn thuộc về mặt trời.

Mặt trời rất kiên nhẫn, vài tỷ năm nay, nó thủy chung chưa từng gián đoạn sự chiếu sáng, không phải sao?

Tuy rằng trong phòng một mảng tối đen, bấm chuông cả nửa ngày cũng không ai mở cửa, nhưng mà, Cừu Chấn Dương có cảm giác Mạnh Dật Nguyệt đang ở trong nhà, chính là.....

Có cái gì đó không thích hợp!

Hắn không hề do dự, nhấc chân mạnh mẽ đá cánh cửa, giống như người chủ bên trong, cánh cửa yếu ớt nhẹ nhàng mở cửa, hắn tự tay sờ soạng vách tường, tách một tiếng, căn phòng lập tức sáng lên rõ ràng. Đây là lần đầu tiên Cừu Chấn Dương vào nhà Mạnh Dật Nguyệt, bị hình ảnh căn phòng sơ sài nghèo nàn mà kinh ngạc không thôi, tựa hồ không thể có từ nào để hình dung thỏa đáng nơi này.

Sau đó, hắn tập trung lực chú ý lên một người đang cuộn tròn trong góc nhà, trong lòng giật mình, hắn lập tức tiến đến ôm lấy Mạnh Dật Nguyệt.

“Trời ơi, Nguyệt, em làm sao vậy?”

Giây tiếp theo, sự sợ hãi bao vây lấy tim hắn, thân hình lạnh như băng, sắc mặt tái nhợt dường như trong suốt, Cừu Chấn Dương đã nghĩ người trong lòng ngực mình đây chỉ là một thi thể đã mất đi linh hồn.

Nhưng mà, đôi mắt Mạnh Dật Nguyệt mở to, trắng đen rõ ràng, tràn ngập thống khổ cùng tuyệt vọng, sâu như vậy, nặng như vậy, giống hồ đen vũ trụ vĩnh viễn không biến mất được.

“Nguyệt, Nguyệt! Không cần như vậy,” Cừu Chấn Dương sợ hãi ôm chặt lấy y, “Có anh ở đây a! Vô luận có chuyện gì, anh sẽ bảo vệ em, Nguyệt, không được như vậy a!”

Mạnh Dật Nguyệt không phát ra âm thanh, ngay cả mắt cũng không chớp một cái, tựa hồ khí lực chỉ đủ để thở thôi. Cừu Chấn Dương cắn chặt răng, bế Mạnh Dật Nguyệt vào trong căn phòng duy nhất, trên tấm ván gỗ đơn điệu nệm cũng không có, chỉ trải một tấm mền hơi mỏng và cái gối đầu vô cùng bẩn.

Chưa kịp suy nghĩ, lập tức Cừu Chấn Dương đem tất cả quần áo của hai người cởi ra hết, rồi ôm chặt thân hình lạnh như băng vào ngực, dùng cái mền tựa hồ vô dụng kia gắt gao bao trùm lấy hai người.

“Anh là mặt trời, anh là mặt trời, anh có nhiệt độ, loại nhiệt độ không bao giờ cạn kiệt, anh sẽ sưởi ấm em, Nguyệt, chỉ cần ở bên anh, ánh trăng vĩnh viễn sẽ không mất đi hào quang!” Hắn thì thào không dứt, bắt Mạnh Dật Nguyệt ghi nhớ, cũng bắt chính mình ghi nhớ.

Không biết qua bao lâu, trên ***g ngực rắn chắc thân hình gầy yếu rốt cuộc không còn lạnh như băng nữa, lẽ nào mặt trời thật sự sưởi ấm được mặt trăng?

“Dương.....”

Mạnh Dật Nguyệt đột nhiên mở miệng, tuy rằng tiếng nói nhỏ bé yếu ớt như tơ, nhưng làm Cừu Chấn Dương cao hứng đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, rốt cuộc y cũng gọi hắn là [Dương]! Nhưng câu nói tiếp theo của Mạnh Dật Nguyệt làm cho hắn ngạc nhiên không thôi.

“Tôi.... Tôi có một đứa con trai, tên là Mạnh Tinh Nho, năm nay 5 tuổi, tôi đều gọi nó là..... Tiểu Nho, nó.... thật đáng yêu thật sự rất đáng yêu! Thật sự..... Dương, cậu.....Cậu thật sự thích tôi sao?”

Cừu Chấn Dương có điểm không rõ.

“Đương nhiên, anh chưa bao giờ lừa gạt em, anh thật sự thích em.... Không, hẳn là yêu em, vừa mới thấy em như vậy, anh lo sợ rằng em đã chết, nếu không phải yêu em, anh sẽ không thống khổ mong rằng được chết cùng em!”

Mạnh Dật Nguyệt sâu kín thở nhẹ.

“Nếu thế, cậu nguyện ý đáp ứng tôi một việc được không?”

“Bất cứ chuyện gì!” Cừu Chấn Dương không chút do dự trả lời.

“Giúp tôi chăm sóc Tiểu Nho.”

Cừu Chấn Dương sững sốt, trong lòng cả kinh, tâm trở nên cảnh giác. Hắn lập tức nâng cảm người trong lòng lên, trên gương mặt thanh tú tái nhợt nổi bật hàng nước mắt che khuất đôi mắt y.

“Em muốn làm gì?” Hắn tức giận hỏi.

“Tôi mệt mỏi quá, thật sự quá mệt mỏi rồi.” Mạnh Dật Nguyệt tuyệt vọng lẩm bẩm, “Nếu cậu thật sự yêu tôi, liền cho tôi chết đi! Cuộc sống này làm tôi mệt mỏi không chịu đựng nổi rồi.”

“Em.....” Cừu Chấn Dương chán nản, “Nghĩ cũng đừng nên nghĩ! Đứa con tự em chăm sóc nó!”

“Nó.....Nó rất ngoan, không cần phí công sức gì nhiều đâu.....”

“Cho dù nó có là con rối gỗ anh cũng không nuôi!”

Mạnh Dật Nguyệt bị thương nhìn hắn một lúc lâu, cũng không dám nói cái gì nữa, chỉ suy sụp cúi thấp đầu, Cừu Chấn Dương thật sự muốn đem y la hét cho tỉnh lại, nếu không phải vì hiện tại Mạnh Dật Nguyệt rất yếu ớt, y không thể chịu đựng được nữa điểm giằng co nữa, Cừu Chấn Dương đành phải nhịn xuống phần nộ cùng bất an trong lòng, cố gắng điều chỉnh lời nói thật ôn nhu.

“Nên ngủ một chút! Có chuyện gì ngày mai nói sau. Thật không nghĩ tới thời tiết lại lạnh như thế này, em ngay cả tấm chăn dày cũng không có, em rốt cuộc sống như thế nào vậy? Đến, dựa vào người anh, nếu không ngày mai em chắc chắn sẽ bị cảm lạnh!” Hắn hừ nhẹ, “Ngày mai nhất định mua cho em đầy đủ chăn nệm mới được!”

Sáng sớm ngày hôm sau, Cừu Chấn Dương phát hiện Mạnh Dật Nguyệt thật sự sốt cao. Hắn chửi thề một tiếng mặc lại quần áo cho y, sau đó thoải mái ôm lấy đứa nhỏ mê man tên Mạnh Dật Nguyệt này đến bệnh viện khám. Trên đường về, hắn vào cửa hàng nội thất mua tấm nệm, bộ chăn mền dày, trả tiền đầy đủ rồi ghi địa chỉ nhà xong bọn họ lập tức trở về.

Đem Mạnh Dật Nguyệt chăm sóc ổn thỏa, hắn gọi điện thoại đến công ty chứng khoán thay mặt y xin nghỉ phép, lại tìm người đến làm việc thay ở câu lạc bộ, còn về phần học hành của hắn.... ai thèm quản a, dù sao cũng không phải lần đầu trốn học. Bất kể như thế nào, trong khoảng thời gian này hắn không thể rời xa Mạnh Dật Nguyệt, nam nhân yếu ớt này như miếng thủy tinh có vết nứt, lúc nào cũng có nguy cơ tan vỡ nên nhất định hắn phải nghĩ biện pháp để nối liền vết nứt đó lại mới được!

Giấc mộng của Mạnh Dật Nguyệt lúc nào cũng đều hỗn loạn, tuy nhiên lần này y lại cảm thấy được có đôi bàn tay ấm áp luôn ôn nhu thương tiếc vuốt ve y, an ủi y, che chở y, dìu y uống thuốc, kiên nhẫn dứt từng muỗng cháo, thay y lau người, còn có một giọng nói trầm thấp không ngừng mà thì thào nói nhỏ giống như đang thì thầm, ngay cả mẹ ruột của y cũng chưa từng che chở y như thế này!

Nếu đây thật sự là mộng, cầu xin trời đừng bao giờ bắt y phải tỉnh lại!

Nhưng là, chuyện này đương nhiên không có khả năng xảy ra, y cũng không phải là người thực vật, cho nên y vẫn còn có thể tỉnh dậy. Nhìn chằm chằm trần nhà loang lổ vết nước thấm, y biết mình đã từ thiên đường lao thẳng xuống dưới! Nhưng mà..... Y nghi hoặc nhìn cái mền mới thật dày đắp trên người, ấm áp lại mềm mại, nhìn xuống dưới, bộ rap giường mới, lông chim mềm nhũn. Cố hết sức động nửa thân trên, y phát hiện chính mình lại có thể được nằm ở trên nệm.

Y khó hiểu lắc lắc đầu, lại choáng váng suýt ngã xuống giường, nhắm mắt đợi cảm giác không thoải mái kia biến mất, y vẫn giãy giụa bước xuống giường, bởi vì y vẫn còn chuyện để lo liệu.

Một vật rơi xuống đất phát ra âm thanh thật lớn, Cừu Chấn Dương dường như lập tức xuất hiện bên người Mạnh Dật Nguyệt, “Làm cái quỷ gì vậy, em đã yếu còn muốn xuống giường à! Muốn cái gì gọi anh một tiếng là được rồi!” Hắn tức giận la, nhưng vẫn ôn nhu mềm nhẹ ôm lấy Mạnh Dật Nguyệt thả lại trên giường.

Ai biết y sẽ tỉnh lại lúc này à! Huống chi y còn rất yếu.....

“Tôi muốn đi WC.” Mạnh Dật Nguyệt suy yếu nói, vẫn muốn giãy giụa bước xuống dưới, nếu không được giải quyết y sẽ chịu đựng không nổi, có thể làm ra hành vi “ướt quần” rất mất mặt.

Hơi hơi sững sốt, “Sao không nói sớm!” Cừu Chấn Dương nói xong, ôm lấy Mạnh Dật Nguyệt đưa đến phòng tắm, “Cẩn thận một chút, đừng quá sức.”

Lúc Mạnh Dật Nguyệt đi ra, Cừu Chấn Dương một tay ôm lấy y đặt lên giường, đắp mền cho y, “Ngủ tiếp một chút, chừng nào ăn cơm anh sẽ gọi em.” Dứt lời, hắn xoay người muốn rời đi.

“Dương.....”

Cừu Chấn Dương nghe tiếng gọi quay đầu lại cười, “Việc gì? Có muốn cái gì sao?”

“Tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

“Suốt hai ngày hai đêm, yên tâm, công ty đã xin phép rồi, ở câu lạc bộ cũng có người làm thay.”

“..... Dương.....”

“Àn?”

“Cám ơn.”

Cừu Chấn Dương cười đến thực ấm áp. “Đây là lần thứ hai em nói cảm ơn anh. Nhưng mà, anh hy vọng không có lần thứ ba, chỉ là anh thích chăm sóc em, ok?”

Lại một ngày trôi qua, Mạnh Dật Nguyệt cũng dần có chút tinh thần, y cho rằng mình nên bắt đầu đi làm trở lại, y không phải là người có tư cách được nghỉ ngơi, nhưng là.....

“Bác sĩ nói, em bị mất dinh dưỡng nghiêm trọng, thiếu máu nghiêm trọng, mệt mỏi quá độ, tinh thần bị hao tổn quá nhiều, tóm lại, em cần phải hảo hảo nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian mới được, vốn là anh lo lắng thậm chí còn muốn em phải nằm viện! Cho nên.... ..” Cừu Chấn Dương vẽ mặt kiên quyết, “Em đừng có hy vọng! Anh sẽ không cho phép em ra khỏi cửa đâu!”

Có người nam nhân bá đạo như vậy, Mạnh Dật Nguyệt ngay cả khí lực kháng nghị cũng không có, đành phải làm theo sắp xếp của hắn. Cừu Chấn Dương hằng ngày cho y ăn, uống, ngủ, vì sợ y buồn chán, Cừu Chấn Dương còn mua TV cho y xem, vẫn không quên đem một đồng hồ thuốc bổ bắt buộc y phải nuốt vào bụng.

Tới ngày cuối tuần, sáng sớm Mạnh Dật Nguyệt vừa tỉnh đi ra ngoài, Cừu Chấn Dương liền giống như cai ngục đứng ngay cửa.

“Em muốn đi đâu?”

“Tối ngày tôi cùng Tiểu Nho gặp nhau.”

Cừu Chấn Dương sững sốt một chút. “Nó ở nơi nào?”

“Dưới lầu, nó sống nhờ dưới lầu, ban ngày ở nhà trẻ, buổi tối bọn họ chở nó về, ngày nghỉ tôi thường chở nó đi chơi, tối tôi sẽ về lại chỗ cũ.”

Cừu Chấn Dương chặc một tiếng, “Sớm nói thì tốt rồi!” Hấn chấn nản lắc đầu, “Đêm qua có thể đi đón nó!”

Lần đầu gặp nhau, Cừu Chấn Dương vừa nhìn đã yêu ngay Tiểu Nho, Tiểu Nho cùng phụ thân bộ dạng giống nhau như đúc, cùng thanh tú nhu thuận, nhưng mà nhóc lại có đôi mắt to linh hoạt, Cừu Chấn Dương cũng khẳng định trăm phần trăm nhóc con này tuyệt đối không nhu nhược giống như phụ thân nó.

“Thúc thúc, thật cao lớn!” Tiểu Nho tán thưởng nói.

Cừu Chấn Dương yêu thương ôm lấy nhóc vào trong ngực, “Nếu con ngoan ngoãn ăn cơm, không kén chọn cái gì, về sau con cũng cao lớn giống như thúc thúc vậy.”

Tiểu Nho gật gật đầu, rồi chần chừ một chút.

“Thúc thúc, thúc là bạn tốt của ba ba sao?”

Cừu Chấn Dương dùng sức gật đầu, “Àn! Cực kỳ tốt cực kỳ tốt.”

“Kia.....” Tiểu Nho trộm liếc mắt dò xét Cừu Chấn Dương đang ngồi kế Mạnh Dật Nguyệt trên cái ghế sofa mới mua, sau đó khẽ sát vào một bên tai Cừu Chấn Dương nhẹ giọng nói nhỏ, “Thúc thúc, chờ con to lớn con sẽ bảo vệ ba ba, nhưng bây giờ thúc có thể giúp con bảo vệ ba ba trước không?”

Cừu Chấn Dương phút chốc trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi tròng mắt nhìn Tiểu Nho, Tiểu Nho nghĩ Cừu Chấn Dương vẫn chưa hiểu yêu cầu của nhóc, vì thế tiếp tục thì thầm nói: “Con biết có rất nhiều người muốn khi dễ ba ba, giống như bà với các chú bác, ba ba đều không phản kháng, chỉ biết thương tâm. Thúc thúc, thúc giúp ba ba được không? Ba ba thật đáng thương a!”

Trời ạ! Đây là dạng con nít gì a? Nhóc mới có năm tuổi a! Cừu Chấn Dương vẫn không thể chấp nhận được đứa nhỏ ngây thơ này cư nhiên lại trưởng thành quá sớm, thật đáng thương.

“Thúc thúc,” Tiểu Nho hai con mắt chứa đựng u sầu đau buồn đột nhiên xuất hiện trước mặt Cừu Chấn Dương: “Không được sao?”

Trong lòng chấn động, “Đáng chết! Ai nói không được!” Cừu Chấn Dương không biết tại sao mình lại tức giận, “Con yên tâm, ba ba của con về sau đã có ta bảo hộ, ta sẽ không cho phép bất kì kẻ nào tiếp tục khi dễ ba ba của con.”

Tiểu Nho nghe vậy, lập tức tươi cười rạng rỡ, “Thật sự? Cảm ơn thúc thúc, thật sự rất cảm ơn thúc!”

Cừu Chấn Dương bắt giác càng tức giận thêm.

“Vậy con thì sao? Con không muốn cái gì sao? Con không nghĩ sẽ cùng ba ba sống chung sao?”

“Chuyện đó..... Không sao cả rồi! Con có thể nhẫn nại.” Tiểu Nho khiến người khác chưa xót hiện ra một nụ cười thành thực, “Con chỉ mong mình nhanh to lớn, có thể bảo vệ ba ba!”

Cừu Chấn Dương thiếu chút nữa bùng nổ, hấn tròng mắt nhìn nửa ngày, rồi sau đó ôm Tiểu Nho chuyển qua cho Mạnh Dật Nguyệt vẫn đang không hiểu gì hết, hấn đứng bên cửa sổ tròng mắt nhìn bên ngoài, còn cào cào đầu tóc mình.

Đây thật là một cặp cha con a?

Kẻ vương bát đản nào lại có thể đem bọn họ bức thành như vậy?

Cho Tiểu Nho ngồi trên ghế coi TV, Mạnh Dật Nguyệt lén lút đến gần bên cạnh hấn.

“Cậu tức giận sao? Vì cái gì? Cậu không thích Tiểu Nho sao?” Y lo lắng hỏi.

Cừu Chấn Dương đột nhiên xoay người lại thực tức giận nhìn y, “Nguyệt, em cùng Tiểu Nho đến nhà anh ở đi! Anh sẽ chăm sóc hai người. Thân thể em không tốt nên cần nghỉ ngơi điều dưỡng, anh sẽ mượn người giúp việc đến chăm sóc em và Tiểu Nho, đáng chết, anh thật sự chịu không nổi khi nhìn thấy cuộc sống như thế này của cha con em!”

Mạnh Dật Nguyệt giống như vui vẻ, lại giống như u sầu than nhẹ một tiếng,

“Tôi hiểu hảo ý của cậu, cảm ơn, nhưng mà..... Để cho tôi ở trước mặt Tiểu Nho lưu lại một chút tự tôn được không?”

“Đồ ngốc!” Cừ Chấn Dương phất chốc nổi giận gầm lên một tiếng, “Em làm cho mình gần như mất mạng, tự tôn còn cần cái rắm gì nữa!”

Đôi môi Mạnh Dật Nguyệt dẩu ra, “Tôi cũng muốn còn sót lại một chút tự tôn a!” đôi mắt đen bóng trong suốt lại đỏ lên, “Tôi cái gì cũng không có, chỉ còn Tiểu Nho và một chút tự tôn cuối cùng mà thôi, cậu sẽ không nhẫn tâm muốn tôi ngay cả một chút ít ỏi đó cũng không còn sao?”

“Em.....” Đột nhiên Cừ Chấn Dương cảm giác được hốc mắt của mình thế nhưng cũng có hơi ướt, hần nhanh chóng liếc mình ép nước mắt trở về, nếu thật chảy ra ngoài sẽ rất xấu hổ mất mặt, hần một đời tên tuổi anh hùng sẽ sụp đổ.

“Em thật là một người siêu cấp ngu ngốc, anh cho em biết, em còn có anh, còn có mặt trời thống trị cả vũ trụ, còn em là ánh trăng vĩnh viễn không cần sợ bất cứ cái gì, hiểu không? Em còn có anh, còn có anh a!”

Hần gầm nhẹ, hai tay nâng niu khuôn mặt thanh tú chịu đủ mọi bi thương, “đáng chết, chẳng lẽ em còn không biết anh yêu em nhiều như thế nào sao? Em thật sự không có lương tâm!” Dứt lời, hần liền cúi đầu bá đạo đè lên đôi cánh hoa run rẩy lạnh như băng, hung hãn mót vào, tựa hồ đem hết sự bất mãn cùng phần nộ trút tất cả vào nụ hôn này

Mạnh Dật Nguyệt rên một tiếng nhẹ, y lạnh quá, y mệt mỏi quá a! Kim lòng không nổi, hai tay gầy yếu lặng lẽ ôm lấy cổ Cừ Chấn Dương, Cừ Chấn Dương cũng dùng lực ôm chặt lấy y, khiến cho nụ hôn càng thêm sâu.

Đúng vậy, y cần ánh mặt trời ấm áp làm tan chảy tâm hồn đóng băng của y, cần phải có người chống đỡ y, rồi cuộc y không có khả năng tự mình chống đỡ rồi!

Nước mắt chưa xót lặng lẽ rơi xuống hai má Mạnh Dật Nguyệt, Cừ Chấn Dương lập tức liếm đi.

“Đừng khóc, xin em đừng khóc, lòng anh đau như dao cắt, đau đến khổ sở a!” Cừ Chấn Dương lặng yên nói, “Em muốn anh quỳ xuống cầu xin em sao?”

Một nét ửng đỏ thoáng hiện lên hai gò má tái nhợt, “Cậu nói vậy bạ gì đó?” Mạnh Dật Nguyệt khê gắt.

“Anh cũng không phải là nói vậy a!” Cừ Chấn Dương nghiêm mặt nói: “Anh thật sự không chịu nổi u buồn của em, thống khổ của em, nước mắt của em, nếu anh quỳ xuống có thể vứt bỏ hết được những thứ đó, anh tuyệt đối không chút do dự mà làm!”

Con người đen bóng chăm chú nhìn Cừ Chấn Dương.

“Rốt cuộc tôi nên làm cái gì bây giờ?” Mạnh Dật Nguyệt thì thào tự nói, “Tôi thật sự mệt chết đi a! Nhưng.. ..”

“Vậy để anh chăm sóc em” Cừ Chấn Dương quả quyết hứa hẹn, “Đem hết thầy phiên nào ném sang anh, anh sẽ thay em giải quyết!”

Lại chăm chú nhìn hần một lúc, nhưng u sầu vẫn như cũ lặng lẽ trong đáy mắt, Mạnh Dật Nguyệt đột nhiên tránh khỏi vòng tay hần xoay người sang chỗ khác.

“Không, cậu không biết, cậu không biết tôi có bao nhiêu dơ bẩn, hèn mọn!” Mạnh Dật Nguyệt tuyệt vọng nói: “Cậu không biết đây là trừng phạt của tôi, đến chết tôi cũng không được giải thoát, cho nên..... Hiện tại liền rời khỏi tôi đi! Van xin cậu, không cần ở bên tôi – rồi ly khai vứt bỏ tôi, tôi không còn chịu đựng nổi nữa.”

“Hỗn đản!” Cừ Chấn Dương dùng hai tay nắm lấy bả vai gầy yếu của y, đột nhiên xoay người y lại, “Vậy thì hiện tại đều nói cho anh biết, nói hết toàn bộ ra, sau đó để cho anh có cơ hội được nói rằng anh cái gì cũng không để ý, anh cái gì chết tiết gì cũng không thêm để ý, cho dù em giết người, trộm cắp, anh cũng không quan tâm, em hiểu không! Anh tất cả đều không cần, anh chỉ để ý một mình em mà thôi, cho nên em kể cho anh nghe đi! Tất cả đều nói cho anh biết đi!”

[cont]

Phần 3

Đưa Tiểu Nho về lại dưới lầu, Cừu Chấn Dương cùng Mạnh Dật Nguyệt ngồi ở hai đầu ghế sofa cách xa nhau, rất xa, đây là do Mạnh Dật Nguyệt yêu cầu, sau đó, y nhìn đôi tay đang nắm chặt của mình thật lâu.

“Tôi nghĩ, có lẽ nhìn thấy bộ dáng vô dụng của tôi, cho nên mẹ tôi vừa qua đời, cha tôi liền cưới người khác, ông ấy nói còn muốn sinh những đứa con khác.....”

Đây là cái chuyện ma quỷ gì a?! Cừu Chấn Dương nhú mi không nói gì.

“Sau đó mẹ kế sinh ra hai người em gái, tuy rằng hai đứa em gái này hoạt bát bướng bỉnh, tôi với các em cũng không hợp nhau lắm, lại còn thích khi dễ tôi, nhưng dù vậy tôi vẫn rất thích hai người họ.”

Cừu Chấn Dương muốn nói cái gì đó, nhưng chỉ há to miệng, vẫn cố nhịn xuống.

“Tôi cũng không rõ khi nào bản thân phát hiện tính hướng của mình khác thường với người khác, chỉ nhớ rằng khi tôi biết được, thật sự rất sợ hãi, sau đó liền mình che dấu, không muốn mọi người dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi.”

“Đồ ngốc!” Cừu Chấn Dương xen vào.

Mạnh Dật Nguyệt thở dài, “Nhưng mà mặc kệ tôi che dấu như thế nào, thời điểm được yêu thương luôn quên đi hết thảy, cũng quên luôn cái loại tình yêu này đã thương người đến bao nhiêu.....”

“Đáng chết, vì cái gì không phải anh!” Cừu Chấn Dương ghen tuông nói thầm.

Mạnh Dật Nguyệt không nghe thấy, chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm về một điểm phía trước.

“Tôi còn nhớ rõ khi ấy là lễ Giáng Sinh, ba tôi cùng mẹ kế dắt theo hai đứa em đi tham gia dạ hội của công ty, tôi cùng hẳn ngay tại phòng khách tổ tình, cuối cùng, đương nhiên cùng nhau thân thiết, nhưng mà ai ngờ được, gia đình tôi bởi vì ba ba có điểm không thoải mái cho nên về nhà sớm hơn dự kiến, sau đó, hết thảy cứ như thế bại lộ trước mặt bọn họ, không kịp che dấu, không kịp giải thích, cái gì cũng đều không kịp. Ba tôi bệnh tim tái phát, rồi đi thẳng lên trời!”

“Thật là!” Cừu Chấn Dương lẩm bẩm nói, “chạy trời không khỏi nắng a!”

“Là tôi, là do tôi hại chết ba ba!” Khuôn mặt thanh tú của Mạnh Dật Nguyệt hối hận thống khổ mà vắn vẹo, “Cho nên tôi không thể trách mẹ kế khi bà đem tôi đuổi ra khỏi nhà, không thể trách những người bà con cùng tôi đoạn tuyệt quan hệ. Mà hẳn, từng là người tôi yêu, ở thời điểm tôi cần sự quan tâm an ủi nhất, lại có thể nói rằng chuyện kia không liên quan tới hẳn, cũng cùng tôi đoạn tuyệt quan hệ.”

“Cái thí gì a! Vậy cũng nhận là tình yêu sao?” Cừu Chấn Dương tức giận mắng.

“Là tôi thật ngu xuẩn!” Mạnh Dật Nguyệt miễn cưỡng cười, “Sau đó tôi thề không bao giờ.... giẫm lên vết xe đổ lần nữa, tiếp theo tôi vừa đi học vừa đi làm, cố gắng hoàn thành bài vở đại học, rồi tới ngày lễ tốt nghiệp, Tất Trân, mẹ của Tiểu Nho, nằng đột nhiên tới tìm tôi, nằng nói nằng đồng tính, nằng hy vọng cùng tôi kết hôn để tránh né người nhà, tôi cũng đáp ứng, dù sao thì tôi cũng không muốn đi hại người phụ nữ khác, cho dù là hôn nhân hữu danh vô thực, nhưng tránh được ánh mắt hoài nghi của người đời cũng là chuyện tốt!”

Cừu Chấn Dương lắc đầu xem thường, “Thật không biết em suy nghĩ như thế nào mà làm vậy!”

“Chính tôi cũng không thể hiểu được.” Mạnh Dật Nguyệt lẩm bẩm nói, “Dù sao tôi kết hôn không bao lâu liền nhập ngũ. Bởi vì tôi không có điều đi đến nơi khác, cho nên những lúc nghỉ ngơi vẫn quay về nhà. Có một lần khi tôi trở về, bắt gặp nằng đang cùng bạn gái cãi nhau, nằng bắt tôi nhất định phải cùng nằng uống rượu, tửu lượng của tôi rất kém, nằng uống cũng khá nhiều, kết quả buổi tối ngày đó, một đôi vợ chồng đồng tính xảy ra quan hệ một lần duy nhất.”

“Oa, thật lợi hại, chỉ một lần như vậy liền có Tiểu Nho rồi!” Cừu Chấn Dương tán thưởng nói.

Mạnh Dật Nguyệt mặt hơi đỏ hồng, “Tôi cũng không nghĩ sẽ như vậy, nhưng mà tôi rất vui vẻ, Tiểu Nho thật sự rất đáng yêu.”

“Điểm ấy thì anh gơ hai tay hai chân tán thành!” Cừu Chấn Dương thẳng thắn gật đầu.

“Lúc tôi giải ngũ, Tất Trân liền đem Tiểu Nho giao cho tôi, nàng nói nàng không thích con nít, nguyên ý từ bỏ quyền giám hộ khi ly hôn, chuyện nàng mang thai thiếu chút nữa khiến cho nàng và bạn gái của nàng chia tay.”

“Đây là một cuộc hôn nhân kỳ quái a, nếu duy trì cũng không bền vững.” Cừu Chấn Dương bình luận.

Mạnh Dật Nguyệt khoe môi hơi giương lên, “Tuy rằng vất vả, nhưng vẫn không có trở ngại gì, Tiểu Nho luôn là một đứa trẻ nhu thuận, nó cũng không gây cho tôi bất cứ phiền toái nào.”

“Anh tin.” Cừu Chấn Dương lẩm bẩm nói: “Đứa bé kia chính xác.... khụ khụ, thực..... khụ khụ.....”

“Nhưng mà.....” Sự tối tăm đột nhiên bao phủ Mạnh Dật Nguyệt, “Lúc Tiểu Nho tròn một tuổi, mẹ kế đột nhiên chạy đến tìm tôi, bà nói công ty của ba bị người ta lừa đi rồi, bà cùng hai em gái cần tôi cung cấp chi phí sinh hoạt hằng ngày, bởi vì do tôi hại chết ba, nếu không bọn họ sẽ không rơi vào hoàn cảnh như thế này, cho nên đó là do tôi thiếu nợ bọn họ.”

“Con mẹ nó!” Cừu Chấn Dương nhin không được chữ thề, chỉ tưởng tượng thôi cũng có thể đoán được rằng mẹ kế của y mắng có bao nhiêu khó nghe, có bao nhiêu đả thương người, “Con đàn bà đê tiện!”

“Tôi không thể phản bác, cho nên.....” Mạnh Dật Nguyệt cắn môi dưới, “Cho nên tôi chỉ có thể tận lực kiếm tiền để thỏa mãn bọn họ.”

Cừu Chấn Dương liếc mắt một cái nói, “Lòng tham không đáy.”

Mạnh Dật Nguyệt chán nản cúi đầu xuống, “Tôi.... Tôi không có cách nào để cự tuyệt a!”

Cừu Chấn Dương đảo cặp mắt trắng dã, “Ngu ngốc!”

Mạnh Dật Nguyệt lại thở dài, “Kết quả bọn họ tiêu xài càng ngày càng nhiều, rốt cuộc sức lực tôi không thể đáp ứng kịp. Cũng không nghĩ rằng bọn họ sẽ đi vay nợ để tiêu xài! Sau đó khi chủ nợ đến nhà đòi, mẹ kế lại gọi điện cảnh cáo tôi, nếu không nghĩ biện pháp kiếm tiền trả nợ, chủ nợ sẽ bắt hai đứa em gái của tôi đi gán nợ.”

Cừu Chấn Dương không cho là đúng hừ hừ, “Bọn họ tiêu xài cho sướng thân, đến nước này cứ để bọn họ gánh chịu thôi!”

“Như thế nào được!” Mạnh Dật Nguyệt thở dài, “Nhưng tôi không thể nào kiếm được bằng ấy tiền! Cuối cùng mẹ kế nói cho tôi biết còn một biện pháp khác.....”

Cừu Chấn Dương nhìn vào một Mạnh dật nguyệt xấu hổ tự tin, trong lòng tức giận sùng sục.

“Em đừng nói cho anh biết rằng bà ta bắt em đi bán thân!” Hần nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, nhưng trong lòng cũng hiểu được sự thật vẫn luôn là sự thật.

Hai tròng mắt đen bóng ngập nước mắt, “Tôi... tôi bị bán vào một nhà ba người, cậu không biết trong ba tháng đó tôi có bao nhiêu thống khổ, khuất nhục, tôi chỉ có thể bức bản thân biến thành một con rối gỗ không có linh hồn, tuy ý bọn họ chà đạp tàn phá. Tôi....Tôi không dám tin tưởng mình có thể chống đỡ nổi. Trong khoảng thời gian đó, tôi không dám nhìn Tiểu Nho, tôi không còn mặt mũi nào để nhìn nó, tôi cũng sợ sẽ lây cho nó những bệnh dơ bẩn.”

Mạnh Dật Nguyệt ghen ngào nức nở, “Chưa đầy một năm tôi.... tôi làm ngư lang hết bốn tháng.....” Nước mắt cuộn cuộn chảy ra, y khóc thút thít không ngừng, “Sau đó.....Sau đó lại.... Trời ạ! Tôi... thật sự rất dơ bẩn, thấp hèn....”

Cừu Chấn Dương rốt cuộc nhin không nổi, hần tiến lên đem Mạnh Dật Nguyệt ôm chặt vào lòng, “Không, em không có bẩn, em không thấp hèn, dơ bẩn chính là người đàn bà kia, thấp hèn chính là hai đứa em kia, em tuyệt đối không một chút dơ bẩn. Con trai Tiểu Nho cũng không!” Hần ôm Mạnh Dật Nguyệt đung đưa nhẹ nhàng.

“Anh không hề thấy em dơ bẩn, thật sự, tấm lòng em so với bất cứ thứ gì trên đời cũng đẹp nhất, thánh thiện nhất, cho nên anh mới có thể yêu em như vậy.... Nga! Em đừng khóc nữa! Em làm anh cũng muốn khóc theo em! Hừ, hừ! Đừng khóc, quá khứ, hết thấy cũng đều là quá khứ, đừng khóc.....”

Cửu Chấn Dương thấp giọng an ủi, thật lâu sau, nước mắt Mạnh Dật Nguyệt mới chậm rãi ngừng rơi.

“Bây giờ, chắc đã đủ rồi?” Cửu Chấn Dương lẩm bẩm nói, “Cho dù có đắc tội với trời, thì trừng phạt như vậy cũng quá đủ rồi!”

Mạnh Dật Nguyệt tựa vào ngực hắn trầm mặc một hồi.

“Lần cuối cùng tôi bán thân cho một vị khách, hắn đối với tôi tốt lắm, thật sự tốt lắm, hắn còn thay tôi đi cảnh cáo mẹ kế, kêu bọn họ không được phép làm như vậy nữa. Sau đó tôi không cần phải bán thân nữa, chúng tôi cùng nhau.....” Y than nhẹ, “Tôi nghĩ tôi bắt đầu yêu mến hắn, nhưng mà.....”

Nhưng mà chết tiệt! Cửu Chấn Dương thống khổ nhắm mắt, trời ạ! Người nam nhân này rốt cuộc còn phải chịu khổ đến bao giờ?

“Tôi cũng không biết hắn đã lừa gạt tôi” Mạnh Dật Nguyệt hờ hững nói: “Thẳng cho đến khi tôi lại bị bắt đến khách sạn.....”

“Đáng chết!” Cửu Chấn Dương bỗng dưng siết chặt nắm tay, “Thật đáng chết! Tất cả đều đáng chết!”

“Nhưng lần này, vận khí của tôi tốt lắm, là ông chủ của câu lạc bộ, hắn rất thương cảm tôi, chẳng những không có thượng tôi, ngược lại còn thay tôi trả hết nợ nần, gọi tôi đến làm trong câu lạc bộ để gán nợ thì được rồi.”

Cửu Chấn Dương thở dài một hơi nhẹ nhõm, “Anh thiếu nợ hắn một phần nhân tình!”

“Đó là chuyện xảy ra trong một năm rưỡi trước, bất quá, vận khí tôi rất tốt, AIDS cũng không tìm tới tôi.” Mạnh Dật Nguyệt tự giễu, “Bởi vì có Tiểu Nho, cho nên tôi đối với chuyện này vẫn luôn có một loại lo sợ, cho dù vô luận có như thế nào, tôi tuyệt đối yêu cầu đối phương mang bao cao su, cũng thường vào bệnh viện kiểm tra, tôi hy vọng tội nghiệt của mình không lây sang người Tiểu Nho.”

Cửu Chấn Dương nhíu mày, lập tức nâng mặt Mạnh Dật Nguyệt lên thẳng hôn đến.

“Hãy nghe anh nói, Nguyệt, em không có sai, hiểu không? Nếu sai cũng vì do em đã dùng ánh mắt quá cực đoan để nhìn đời, hiểu chưa? Nếu em là con gái, bị phụ thân bắt gặp em cùng bạn trai thân thiết, có lẽ ông ấy cũng sẽ phát bệnh tim mà qua đời, em cũng có thể nói khác giới quan hệ với nhau là sai lầm sao?”

“Cho dù là chuyện tình cảm của một nam một nữ, cha mẹ cũng can thiệp hoàn toàn rất nhiều, có lẽ do họ quan tâm! Có lẽ thành kiến! Có lẽ ích kỷ, cha mẹ luôn đem ý nghĩ của mình áp đặt lên con cái, vô luận đúng hay sai, bọn họ đều luôn muốn con cái thuận theo ý muốn của bọn họ, bởi vì, cha mẹ của bọn họ cũng từng đối xử với bọn họ như thế.”

“Tư tưởng từ đời xưa truyền qua các đời con, muốn thay đổi cũng không dễ dàng, nhưng con người không thể cứ như vậy được, nếu có sai lầm, chúng ta đời sau phải có nghĩa vụ cải chính nó, đúng không? Năm đó yêu cầu nam nữ ngang hàng công bằng không phải bị rất nhiều người công kích phản bác sao, bị coi là tội ác tày trời, còn hiện tại bây giờ? Nam nữ đã ngang hàng với nhau và còn là chuyện thường tình. Cho nên nói! Đồng tính luyến ái không phải sai lầm, chính là tư tưởng sai lầm chưa được cải chính, hiểu chưa.”

Nhìn Mạnh Dật Nguyệt thần tình hoài nghi, Cửu Chấn Dương biết y không thể hiểu cách nói này, cho nên đành phải đổi sang cách khác.

“Được rồi! Chúng ta nói về vấn đề này đi! Phụ thân em trước sau gì thì cũng qua đời, mặc kệ cho dù có phát sinh chuyện gì hay không cũng đều giống nhau, cho nên anh nói chạy trời không khỏi nắng chính là, vận khí em không tốt vừa lúc bị bắt gặp mà thôi, ok?”

Mạnh Dật Nguyệt cười khổ, “Cậu nói thật đơn giản, bởi vì cậu không gặp phải loại chuyện như thế này.”

Cửu Chấn Dương nhìn y một lúc lâu.

“Có lẽ không gặp! Nhưng bất kể như thế nào, mặc kệ em có tội nghiệt ra làm sao. Từ hôm nay trở đi, liền chuyển sang cho anh! Em nhỏ bé và yếu ớt như vậy không thể gánh vác được tất cả. Anh là mặt trời. Cho dù toàn thế giới có trở mặt cũng không sao, bởi vì anh có được sức mạnh vô biên của Mặt trời, hiểu không?”

Mạnh Dật Nguyệt chớp mắt nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười còn vướt chút nước mắt.

“Tôi chưa từng thấy ai tự tin như cậu!”

Cừu Chấn Dương ngạo nghễ nâng cằm lên, “Kia đương nhiên, trong vũ trụ này, Mặt trời chỉ có một là thôi.” Hắn đắc ý dạt dào nói.

Mạnh Dật Nguyệt nhìn xuống đất.

“Mà tôi cũng chỉ là một ngôi sao ảm đạm không nhiệt độ không có sự sống.”

Cừu Chấn Dương nặng nề mà nhéo mũi y một cái.

“Bởi vì em đang chờ đợi anh cung cấp ánh sáng, nhiệt độ ấm áp a!”

Mạnh Dật Nguyệt nâng mắt than nhẹ, “Cậu thật sự không chê tôi?”

“Em có làm cái gì để anh ghét bỏ sao?” Cừu Chấn Dương hỏi lại.

“Tôi.....” Mạnh Dật Nguyệt do dự một chút, “Tôi lớn hơn cậu chín tuổi, hẳn là tôi nên chiếu cố cậu mới đúng....”

Cừu Chấn Dương nháy mắt mấy cái. “Nhưng mà em không phải là mặt trời a!”

Mạnh Dật Nguyệt lại thở dài, “Tôi mệt mỏi quá.”

“Vậy để anh chăm sóc em.”

“Nhưng mà....”

“Anh yêu em.”

Mạnh Dật Nguyệt nhìn sâu vào mắt Cừu Chấn Dương.

“Tôi cũng đã có tình cảm với cậu, tuy rằng tôi vất vả giãy dụa... kháng cự, nhưng mà....” Y thở dài, “Cậu là một mặt trời khiến cho mọi người đều yêu mến a!”

2

4. Chương 4

Mộng

Phần 1

Căn nhà của Cừu Chấn Dương là do hắn tự dùng tiền của mình mua, tới bốn phòng ngủ, bởi vì hắn rất thích náo nhiệt, cho nên mới mua nhà lớn như vậy, có thể cho bạn bè ở tạm.... Hoặc cũng có thể mở tiệc tùng.

Nhưng mà hiện tại, hắn không bao giờ... muốn người khác đến đây nữa, bởi vì từ giờ về sau nơi đây là tổ ấm của hắn cùng Mạnh Dật Nguyệt, hắn không hy vọng bất cứ kẻ nào đến chia sẻ khoái hoạt của hắn. Mỗi tối được ôm “mặt trăng” yêu dấu đi vào giấc ngủ là lúc hắn cảm thấy hạnh phúc nhất, tuy rằng hai người chưa tiến vào giai đoạn thân mật, nhưng hắn không vội, hắn hy vọng vào tài năng của mình, ở khoảng khắc tự nhiên nhất sẽ có được Mạnh Dật Nguyệt.

Mạnh Dật vẫn còn làm ở công ty chứng khoán, công việc buổi tối đã xin nghỉ. Cừu Chấn Dương trộm đem chiếc xe cũ kỹ của y giấu đi mất, sau đó mua chiếc xe mới cho y, bắt y mỗi ngày chở Tiểu Nho đi nhà trẻ, rồi mới đi làm, tan ca liền đi đón Tiểu Nho rồi cả hai cùng vào siêu thị mua thức ăn về nhà nấu nướng.

Sau khi dùng xong bữa tối, ba người cùng cười đùa xem TV, tựa như đôi vợ chồng bình thường có thêm một đứa con nhỏ, ngày trôi qua thật thoải mái.

Nhưng khi có được hạnh phúc, Mạnh Dật Nguyệt luôn sợ gặp phải ác mộng, bởi vì trái tim của y đã bị cứa rất nhiều vết, bởi vì ở nơi sâu nhất trong lòng y, vẫn còn lặng lẽ giấu đi cảm giác hổ thẹn tự ti.

Mộng đẹp có khả năng duy trì được bao lâu?

Lần này, y có thể chịu đựng nổi giấc mộng một lần nữa tiêu tan không?

Ánh trăng hèn mọn thật sự có xứng đôi với ánh mặt trời sáng lạn được không?

—
~~~~~

Chu Lệ Na quả thật hận chết Cừu Chấn Dương!

Ba tháng qua, Cừu Chấn Dương không biết gặp phải chuyện gì, ban đầu cô còn tưởng rằng hẳn phải thiết kế trang phục gì đó, hoặc đầu tư cổ phiếu, thậm chí phải làm hai việc cùng lúc. Nhưng mà kể cả khi tới lễ Giáng Sinh và Tết nguyên đán, Cừu Chấn Dương chẳng những cự tuyệt bất luận kẻ nào muốn đến nhà hẳn, thậm chí còn cự tuyệt tham dự các hoạt động ở trường, rốt cuộc Chu Lệ Na cũng bắt đầu hoài nghi.

Cô còn thừa dịp Cừu Chấn Dương đi học trộm đến nhà hẳn, để xem coi hẳn cất giấu cái bí mật gì. Chính là nhìn tới nhìn lui, dán tai trên cửa nghe ngóng cả nửa ngày, nhưng không có cảm giác rằng bên trong có bất cứ hơi thở sinh vật nào tồn tại.

Sau kỳ thi cuối kỳ là tới kì nghỉ đông, đó là khoảng thời gian nghỉ dài hạn, mọi năm Cừu Chấn Dương thường đi ra nước ngoài, cho nên thừa dịp tổng kết điểm mấy ngày nay, Chu Lệ Na liền quần quít lấy Cừu Chấn Dương tỏ ý muốn cùng đi với hẳn.

“Không được!” Cừu Chấn Dương quả quyết nói, rồi sau đó tiếp tục xem điểm.

“Vì cái gì?” Chu Lệ Na bất mãn kêu la: “Tôi cũng đã từng cùng đi với cậu, vì cái gì lúc này lại không được?”

“Bây giờ tôi không tính sẽ xuất ngoại.” Bởi vì thân thể Mạnh Dật Nguyệt không đủ sức khỏe để có thể xuất ngoại đi chơi.

“A?” Chu Lệ Na nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ. “Không xuất ngoại? Nhưng mà..... Cậu chưa từng không xuất ngoại nha!”

“Chưa từng cũng không có nghĩa là tuyệt đối không có.” Cừu Chấn Dương thiếu kiên nhẫn nói “Lần này tôi sẽ không đi nước ngoài!”

Chu Lệ Na sững sốt một lúc lâu,

“Vì sao?”

Cừu Chấn Dương ngay cả trả lời cũng lười.

Chu Lệ Na quyết tâm nói, “Vậy khi ăn tết chúng ta cùng nhau đi chơi.”

“Không!”

“Vậy cậu đến nhà tôi ăn tết nha.”

“Không!”

“Vậy tôi đến nhà cậu.”

Cừu Chấn Dương rốt cuộc đem tầm mắt dời khỏi phiếu điểm, hẳn chăm chú nhìn Chu Lệ Na.

“Lệ Na, tôi thực thích cậu, nhưng không có nghĩa là tôi thương cậu, chúng ta chỉ có thể làm bạn bè, không có khả năng tiến thêm một bước nữa, hiểu không?”

Chu Lệ Na cũng nhìn lại hẳn.

“Có người mang thai con của cậu rồi sao?” Giọng nói của cô run nhẹ nhẹ, cô có dự cảm, nhưng chỉ sợ đáp án chính là khẳng định.

Cừu Chấn Dương than nhẹ, “Tôi chỉ thích người trong sáng, nhưng trong lớp tôi không có thích ai cả!”

“Như vậy.....” Chu Lệ Na hít sâu một hơi, “Cậu đã tìm ra một người yêu sâu đậm?”

Tầm mắt Cừu Chấn Dương không chút nào ... tránh né, kiên định nhìn cặp mắt ẩn chứa oán trách của Chu Lệ Na.

“Đúng vậy, tôi đã tìm ra một người để yêu sâu đậm, tôi phi thường phi thường thương hấn, ngay của chính bản thân cũng rất kinh ngạc, chờ tôi qua hai mươi tuổi, tôi sẽ cùng hấn kết hôn!”

Kết hôn? Như vậy tình địch của cô là nữ?

Chu Lệ Na tự mình trấn định, chỉ cần bọn hấn chưa kết hôn, cô vẫn còn hy vọng.

“Có thể giới thiệu với tôi không?”

Đột nhiên ánh mắt Cừu Chấn Dương chuyển sang thâm trầm, hấn rất thân thiết với Chu Lệ Na, cho nên hấn hiểu rõ cô là người có tính ích kỷ rất tùy hứng, mặt ngoài thoạt nhìn như không có việc gì, thật ra, sâu trong mặt biển hiền hòa thường là dòng nước mạnh chảy xiết.

“Không, hấn là một người nhu nhược, từng chịu qua những thương tổn rất lớn, hấn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn tự tin, tôi không muốn đem hấn đặt trước mặt các người để cho các người tùy ý lăng nhục!”

Chu Lệ Na không giấu nổi sự kinh hãi.

Cừu Chấn Dương phóng túng hào sảng luôn luôn được các bạn học xem là lang sói hổ báo, đến tột cùng là người con gái như thế nào có thể làm cho hấn có ý muốn bảo hộ mãnh liệt như vậy?

“Cậu như thế nào lại nói như vậy?” Chu Lệ Na cố gắng nở nụ cười, “Nếu là người cậu yêu, chúng tôi đương nhiên sẽ tiếp nhận cô ấy, cùng làm bạn tốt a!”

“Không, không thể!” Cừu Chấn Dương cố chấp bác bỏ, “Tôi nhất định bảo vệ hấn, làm cho hấn không còn cảm giác thống khổ nữa, vì hấn, tôi sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để hấn có thể quên đi những thương tổn, bất kể chuyện gì xảy ra cũng phải làm cho hấn vĩnh viễn hạnh phúc!...” Đột nhiên ánh mắt hấn buồn rầu, “Ông trời, tôi thật hy vọng có thể đem hấn bỏ vào túi mang theo bên người, lúc nào tôi cũng vì hấn lo lắng, vì hấn lo âu!”

Chu Lệ Na không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Quen biết hấn lâu như vậy, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua bộ dạng hấn không thể khống chế như vậy.... Đây có phải là người nam nhân đang hăm sâu trong tình yêu!

Đáng chết, là do cô quá sơ sót, phải nhanh chóng nghĩ biện pháp mới được!

“Thúc thúc, ba ba không ngoan!”

Vì thế, hai cặp mắt cùng nhau trừng về phía Mạnh Dật Nguyệt, làm cho y ngẩn ngơ, một đứa con y đã không thể ứng phó nổi, còn thêm Cừu Chấn Dương bá đạo, y căn bản không còn một chút hy vọng. Y cười xấu hổ, lại cầm lấy muỗng tiếp tục múc canh hầm uống.

Lúc này Cừu Chấn Dương mới vừa lòng vuốt cằm.

“Nho, con xem ba ba của con gần đây sắc mặt đẹp hơn đi?”

“Ân, ân!” Tiểu Nho đánh giá, “Thật sự a! Trước kia tái nhợt! Còn tiếng nói của ba ba sẽ không được như vậy mà chỉ hữu khí vô lực!”

“Cho nên nói! Về sau con phải giúp thúc thúc theo dõi ba ba của con, thúc thúc đơn thuốc bổ nhất định phải bắt hấn ăn cho hết, biết không?”

Tiểu Nho mãnh liệt gật đầu, “Hảo hảo, về sau ba ba nếu không ngoan, con nhất định báo cáo với thúc thúc!”

Mạnh Dật Nguyệt bất đắc dĩ thở dài, Cừu Chấn Dương không nhịn được phì cười.

“Tốt, ít nhất phải đem ba ba của con dưỡng cho phì ra mới được!”

Thật vất vả ăn xong tô thuốc bổ, ba người cùng nhau dọn dẹp chén đĩa vào nhà bếp, sau đó cười hi hi ha ha rửa chén. Sau đó, Tiểu Nho sẽ về phòng luyện tập viết chữ, Cừu Chấn Dương ôm lấy Mạnh Dật Nguyệt ngồi trên ghế sa lon xem TV.

Đột nhiên, đang coi đến khúc hấp dẫn, điện thoại lại vang lên, Cừu Chấn Dương không chút để ý cầm điện thoại nghe.

“Cừu Chấn Dương, muốn tìm ai?”

Nghe đối phương trả lời xong, Cừu Chấn Dương đột nhiên ngồi thẳng dậy, vẻ mặt nhàn nhã lập tức thay bằng sắc mặt âm trầm, Mạnh Dật Nguyệt kinh ngạc giương mắt nhìn hẩn.

“Bà làm sao biết được số điện thoại này?” Vài giây sau, Cừu Chấn Dương cười lạnh, “Bà thật thông minh, biết gọi điện đến công ty của hẩn để hỏi luôn cơ đấy.”

Nghe đến đó, sắc mặt của Mạnh Dật Nguyệt cũng thay đổi theo! Y cơ hồ muốn khóc lên chỉ vào điện thoại.

“Mẹ kế...của tôi sao?”

Cừu Chấn Dương vươn cánh tay dài ra, đem Mạnh Dật Nguyệt ôm vào trong lòng ngực, “Em yên tâm, có anh ở đây, không cho phép kẻ nào gây thương tổn đến em.”

“Nhưng mà.....”

Cừu Chấn Dương nuốt một tiếng, rồi sau đó tiếp tục lạnh lùng khinh thường nói vào điện thoại.

“Bà già, ai thêm trốn bà... .Tìm hẩn? Cũng được! Nhưng trước hết hãy nói cho tôi biết chuyện gì.... Thật ngại quá, điện thoại này là của tôi, cho nên nếu bà muốn tìm hẩn nhất định phải thông qua tôi, hiểu rồi chứ? Tôi là ai sao? Hắc hắc, tôi là bạn của hẩn, thân là bạn tốt phải có trách nhiệm bảo hộ hẩn, không thể để cho bà giống như con chó dữ cắn bậy bạ, mình bạch chưa.... Không biết xấu hổ? Bà là đang nói chính mình sao? Bà tưởng không ai biết công ty của ba hẩn mất đi như thế nào sao? Nói cho bà biết, muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm, loại chuyện hèn hạ này tùy tiện tra một chút liền biết thôi!”

Mạnh Dật Nguyệt ngẩn người, nâng mặt muốn mở miệng hỏi, rồi bị Cừu Chấn Dương ngăn cản.

“Không hiểu, hãy chấm dứt việc đó đi, bà muốn biết thì tôi nói cho bà biết! Hẩn căn bản không có thiếu nợ mẹ con bà cái gì hết, cho nên không được làm phiền hẩn nữa..... Báo cảnh sát! Cho xin đi, các người ở bên đó rảnh rồi không có chuyện gì làm sao... Nghĩ cũng đừng nghĩ, vì các người hẩn đã hy sinh quá nhiều, nếu không phải tôi đến coi chừng chắc hẩn đã sớm tự sát, làm sao chờ đợi đến bây giờ để cho mấy người tiếp tục lợi dụng a!”

Mạnh Dật Nguyệt không nén nổi bi thương dựa vào lòng ngực hẩn, hẩn đau lòng ôm chặt lấy y.

“Một lần cuối cùng sao? Bà đang lừa ai đấy! Lúc trước cũng là lần cuối cùng, tiếp theo cũng là lần cuối cùng, mãi mãi cũng là lần cuối cùng, bà tưởng đang lừa gạt đứa con nít sao... Tỉnh tỉnh lại đi, cái sự đe dọa này lão tử đây dùng so với bà còn thuần thực hơn! Bà không nên quá hoang tưởng nha.... Đúng! Chính là ý này, cuối cùng bà cũng không quá ngu dốt a, rốt cuộc cũng minh bạch rồi!”

Cừu Chấn Dương đột nhiên nở nụ cười.

“Không thành vấn đề, muốn đến chỉ giáo bất cứ lúc nào cũng được!”

Cúp điện thoại, Mạnh Dật Nguyệt liền vội vàng mở miệng hỏi, miễn cho hẩn lấy cớ “đã quên mất”.

“Cậu vừa mới nói công ty của ba tôi bị gì vậy?”

Cừu Chấn Dương mím môi lo lắng một lúc lâu, sau đó mới dùng hai tay ôm lấy Mạnh Dật Nguyệt, lẳng lặng nói ra chuyện mà y không muốn biết nhất.

“Mẹ kế của em trước khi ba em chưa qua đời đã có tình nhân khác bên ngoài, hai chị em kia kỳ thật là con của người đàn ông đó.”

Vừa nghe thấy, Mạnh Dật Nguyệt nhất thời choáng váng.

Ôn nhu hôn nhẹ lên trán y, Cừu Chấn Dương thương tiếc ôm chặt lấy y.

“Sau đó ba em qua đời, bà mẹ kế đã đem công ty giao cho tình nhân quản lí, ai ngờ người đàn ông ngu dốt đó lại đem công ty đi thế chấp để vay tiền chơi cổ phiếu rồi thất bại thảm hại, không trả nổi khoản nợ khổng lồ cho nên công ty cứ như vậy phá sản! Còn nữa.....”

Hắn đột nhiên dừng lại, do dự không biết có nên tiếp tục nói hay không.

“Nói đi!” Mạnh Dật Nguyệt lắng lắng thì thầm, “Tất cả đều nói cho tôi biết rõ ràng hết một lần đi!”

Cừu Chấn Dương bất đắc dĩ thở dài. “Kỳ thật số tiền em gửi chỉ để bảo đảm lo cho tình nhân, nói cách khác em.....Em vất vả hy sinh như vậy đều cho những người hỗn đản vô sỉ kia!”

Trong nháy mắt khuôn mặt tái nhợt, Mạnh Dật Nguyệt nhắm mắt, ngậy ngốc ngồi trong lòng Cừu Chấn Dương, ngay cả nước mắt cũng không chảy được.

Chuyện này thật sự quá buồn cười!

Thật là... quá buồn cười!

Đem thân hình gầy yếu của y đặt ở trên đùi của mình, Cừu Chấn Dương giống như đang an ủi trẻ nhỏ vỗ vỗ lưng y lẩm bẩm.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, anh không nên nói cho em biết, nhưng mà....nếu không nói cho em, em lại dễ dàng bị bà mẹ kế tiếp tục lừa gạt, em..... hãy quên đi! Tất cả đều là quá khứ, quên đi!”

“Vì cái gì?” Mạnh Dật Nguyệt trợn mắt, “Tôi rốt cuộc làm sai cái gì?” Y bi thương thống khổ nhìn Cừu Chấn Dương, “Có thể nói cho tôi biết rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì không?”. Y cầu xin, “Rốt cuộc tôi còn bị trừng phạt như thế nào nữa?”

“Không có, em không có làm sai cái gì hết!” Lần đầu tiên trong đời, Cừu Chấn Dương không thể khống chế nổi tuyên lệ của mình, “Tin tưởng anh, em không có làm gì sai hết, chuyện đã qua cũng không phải là sự trừng phạt, chỉ là vận mệnh trên cơ thể em mà thôi, nhưng.....” Hắn hít hít cái mũi, “Về sau sẽ không như vậy, có anh ở đây, anh sẽ che chở cho em, không bao giờ.... cho phép bất cứ thương tổn nào đến gần em, em yên tâm, anh sẽ cho em hạnh phúc, nhất định anh sẽ làm cho nửa đời sau của em đều vui vẻ hạnh phúc.”

Đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Cừu Chấn Dương, Mạnh Dật Nguyệt mềm nhẹ nở nụ cười.

“Đúng vậy! Em còn có anh, còn có Tiểu Nho, còn có cuộc sống sau này, không phải sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Cừu Chấn Dương đem hai má nóng hổi của mình áp lên hai má lạnh lẽo của Mạnh Dật Nguyệt, “Em còn có anh, có Tiểu Nho, còn có những ngày hạnh phúc sau này.”

Mạnh Dật Nguyệt than nhẹ, “Anh muốn em sao?”

Cừu Chấn Dương cũng bất chước than nhẹ, “Tất nhiên, muốn đến điên rồi, nhưng mà, anh cũng không muốn làm cho em cảm thấy không thoải mái.”

“Muốn em đi!” Mạnh Dật Nguyệt hai tay vòng quanh cổ Cừu Chấn Dương, “Dùng tình yêu của anh tẩy sạch thân thể của em, để cho em bắt đầu cuộc sống một lần nữa đi!”

Khó khăn nuốt nước miếng một cái, “Thật sự? Em... em nguyện ý?” Cừu Chấn Dương phát hiện giọng nói của mình đang run rẩy, phi thường rõ ràng.

Mạnh Dật Nguyệt nở nụ cười đầy thâm tình.

“Để cho em cảm giác được em chân chính thuộc về anh!”

—

~~~~~

Cừu Chấn Dương lén lút tắt đi đồng hồ báo thức, đắp lại tấm chăn cho Mạnh Dật Nguyệt vì mệt mỏi đang ngủ say, tự trách bản thân không biết chừng mực buông thả dục vọng, lại có thể lưu nhiều dấu vết trên làn da non mềm trắng nõn của y như vậy, hắn vừa thầm xin lỗi vừa ở trên khuôn mặt say ngủ kia hạ một nụ hôn.

Ba tiếng sau, Mạnh Dật Nguyệt mới mở đôi mắt mỗi một buồn ngủ ra, thân thể vừa động một chút liền đau nhức không chịu nổi, nhìn lên đồng hồ thấy đã quá trễ, y hoảng sợ, tiện đà lại nhìn thấy phía dưới đồng hồ có một tờ giấy.

Nguyệt thực xin lỗi, anh đã làm cho em mệt mỏi, hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi! Anh sẽ dẫn Tiểu Nho đi nhà trẻ, cũng thay em xin nghỉ phép. Ngủ thêm một chút, ngủ no rồi thì cứ xem TV, ngàn vạn lần đừng suy nghĩ nhảm chán làm cho tinh thần càng mệt, nếu vậy anh sẽ rất tức giận đó!

Mạnh Dật Nguyệt bất giác nở nụ cười, bất cứ lúc nào, khẩu khí Cừu Chấn Dương đều bá đạo như vậy, hơn hẵn chín tuổi thì sao? Y vẫn bị cái người ngạo mạn nhưng không kém ôn nhu kia đàn áp!

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Mạnh Dật Nguyệt dùng khăn tắm lau mái tóc hai ba cái rồi nằm tiếp lên giường.

Cũng nên nghe lời hẩn một chút, để cho Cừu Chấn Dương không lải nhải làm bầm nữa, chưa đến một phút đồng hồ, y lại chìm vào giấc ngủ. Không biết đã qua bao lâu, có người nhẹ nhàng lay động y.

“Nguyệt, Nguyệt, tỉnh dậy nào, nếu muốn ngủ thì ăn no xong rồi ngủ tiếp, Nguyệt, tỉnh tỉnh, Nguyệt Nguyệt.....”

Y mở mắt, chớp chớp, sau đó lại chớp chớp nghi hoặc.

“Dương, anh đã về rồi? Đã trễ đến thế sao?”

Cừu Chấn Dương cười khê, “Hôm nay là ngày tổng kết cuối cùng, tổng kết xong anh liền trở về! Hiện tại đã gần trưa, nên thức dậy dùng bữa chứ?” Hẩn nói xong, lấy quần áo đưa cho Mạnh Dật Nguyệt, “Thực xin lỗi, em có phải vẫn còn mệt chết không?”

Hai gò má Mạnh dật Nguyệt ửng đỏ xoay mặt đi, “Cơ hội nhàn hạ này rất khó kiếm được, cho nên em muốn ngủ nhiều một chút.”

Bàn tay to yêu thương xoa tóc Mạnh Dật Nguyệt, Cừu Chấn Dương bỗng dừng nhứ chặt đôi chân mày.

“Em đã tắm rồi? Tại sao không lau cho khô tóc rồi hãy đi ngủ? Em không biết làm vậy dễ dàng bị cảm sao? Thân thể của em không tốt, phải nên chú ý nhiều một chút a!”

Từng câu trách cứ, nhưng hàm chứa càng nhiều sự quan tâm, Mạnh Dật Nguyệt nhanh chóng cúi đầu nhận lỗi.

“Đã biết, lần sau em nhất định sẽ không làm vậy.”

Chân mày Cừu Chấn Dương mới thoáng dần ra.

“Anh có mua gà và chân giò hun khói, còn một số món điểm tâm, đều là món em thích ăn, em gầy yếu như thế này phải nên ăn nhiều một chút, có biết không?”

“Đã biết.” Mạnh Dật Nguyệt mặc quần dài, “Ngày mai anh bắt đầu được nghỉ sao?”

Cừu Chấn Dương lấy máy sấy đến bắt đầu giúp y làm khô tóc.

“Đúng, Đại học luôn được nghỉ đông rất sớm. Tiểu Nho dường như còn mười ngày nữa mới được nghỉ?”

“Đúng vậy!”

“Anh mấy ngày này sẽ cùng em đi làm.”

Mạnh Dật Nguyệt nở nụ cười, “Anh muốn theo giúp em làm việc sao? Rất nhàm chán đó!”

“Đi để bảo vệ em a!” Cừu Chấn Dương thản nhiên nói, “Miễn cho những con chó phát điên chạy tới gây rối.”

Tươi cười phút chốc biến mất, “Anh muốn nói.” Mạnh Dật Nguyệt lo lắng cắn cắn môi dưới, “Mẹ kìa?”

“Đúng vậy.” Cừu Chấn Dương tắt máy sấy tóc cất về chỗ cũ.

Mạnh Dật Nguyệt xoay người, “Làm sao anh biết bà ta sẽ tới?”

Cừu Chấn Dương nhún nhún vai, “Nếu anh là bà ta thì anh cũng sẽ tìm tới thôi.”

Mạnh Dật Nguyệt “a!” một tiếng ngây dại, Cừu Chấn Dương cười cười, kéo y ra khỏi phòng ngủ.

“Yên tâm, có anh ở đây, bà ta không có biện pháp làm gì ảnh hưởng đến em.”

“Thật sự? Anh cam đoan?”

Cừu Chấn Dương hôn một cái lên trán y.

“Anh cam đoan!”

Mạnh Dật Nguyệt lúc này mới bình tĩnh thở ra một hơi.

“Nhưng mà anh sẽ rất nhàm chán a!”

Cừu Chấn Dương quái dị liếc nhìn y một cái, “Đã quên rồi sao? Anh cũng có chơi cổ phiếu! Hơn nữa mỗi khi anh ở nhà cũng chỉ ngồi chơi cổ phiếu, thực lợi hại đi?”

“Thật sự?” Mạnh Dật Nguyệt sợ hãi cảm thán, “Anh từng như vậy sao?”

“Kia đương nhiên!” Cừu Chấn Dương ngạo nghễ nói, “Còn thiết kế trang phục.... A! Anh sẽ thiết kế trang phục cho em! Toàn thế giới chỉ có một không hai, duy nhất một mình em được mặc!”

Mạnh Dật Nguyệt cảm động nhìn hẩn chăm chú một lát.

“Anh sẽ làm hư em.”

“Anh làm hư em thì đã sao?” Cừu Chấn Dương khí phách hào hùng tuyên bố: “Trên thế giới này chỉ có một mình em xứng đáng để cho anh sủng ái!”

Mạnh Dật Nguyệt nói không ra lời, Cừu Chấn Dương mỉm cười ẩn y ngồi xuống ghế.

“Đến, mau ăn, bộ phim đêm qua còn chưa xem hết mà! Ăn xong chúng ta sẽ cùng xem cho hết! Buổi tối sẽ dẫn em với Tiểu Nho đi siêu thị, mua cho nhóc con vài bộ quần áo, nếu còn sớm, chúng ta có thể đi dạo chợ đêm.”

Mạnh Dật nguyệt mới cầm đĩa lên lại bỏ xuống.

“Dương, anh nói anh mua gà?”

“Đúng vậy!”

“Đó là con gà sao?”

“Bộ không phải à.”

“Gà mà chỉ lớn như thế sao?”

“So với những con gà khác nhiều dinh dưỡng hơn!”

“Nhưng mà..... Rất mắc đó.”

[cont]

Phần 2

Buổi sáng từ chín giờ đến mười hai giờ là thời điểm công ty chứng khoán náo nhiệt nhất, người mua cổ phiếu đông như kiến, bất kể loại cổ phiếu nào cũng được mua, đây là chuyện bình thường xảy ra, đám đông không lúc nào vội đi. Có những người mặc âu phục, những ông lão, người vợ cầm túi đồ ăn vừa đi chợ về, thậm chí còn dắt theo những đứa nhỏ khóc thét um xùm...

Nhưng là, tuy ở đại sảnh chật kín hết người, nhưng lẫn trong bầy hạc bầy gà Cừu Chấn Dương hai tay ôm ngực vẫn là tiêu điểm của mọi người, bề ngoài tiêu sái anh tuấn xuất sắc, thân hình cao lớn đứng thẳng, ánh mắt sắc bén lạnh lùng, làm cho nhân viên mật dịch đến cả kế toán trong văn phòng đều không rời mắt, nhìn hẩn đến nổi chảy nước miếng, cứ chút chút lại đánh sai một con số!

“Chấn Dương?”

Cừu Chấn Dương nghe thấy có người gọi liền đảo mắt nhìn lại.

“A? Chu bá bá, là bác, đã lâu không gặp!”

Một ông già hói đầu cười ha ha vỗ vỗ đầu vai Cừu Chấn Dương.

“Thật là cháu, Chấn Dương! Thằng nhóc xuất sắc như thế làm sao bác có thể nhận sai được chứ! Thế nào? Phụ thân của cháu vẫn chỉ lo ở bên Mĩ hô phong hoán vũ, luyến tiếc không muốn về đây sao?”

Cừu Chấn Dương nhún nhún vai, “Đúng vậy! Ngay cả đứa con trai duy nhất của ông ấy còn không thèm quản mà!”

“Bất quá.....” Ông bác đầu bóng lưỡng suy nghĩ. “Con ở đây vẫn sống rất tốt mà!”

Cừu Chấn Dương mỉm cười, “Rất hoàn hảo! Cái ví lúc nào cũng đầy tiền chỉ là bất đắc dĩ thôi!”

Ông bác đầu bóng lưỡng con mắt xoay động – đột nhiên thực thân thiết nắm tay Cừu Chấn Dương.

“Đến, đến ngồi đây cùng bác Chu, thuận tiện... Hắc hắc! Nói cho bác Chu một ít bí quyết, cha con hai người rất cuộc làm sao có thể đoán trước được thị trường chứng khoán chuẩn như vậy?”

Cừu Chấn Dương nhíu mày, ông bác hói đầu vội sửa lại lời nói: “Hảo, hảo, không cần nói, không cần nói, chỉ cần nói cho bác Chu biết làm sao để biết cổ phiếu nào tăng giá? Còn nữa, khi sắp hạ giá thì làm sao biết được? Thế nào để sinh lời.....”

Ông bác hói đầu cơ hồ nói đến muốn sống chết cầm lấy tay Cừu Chấn Dương không buông, bất đắc dĩ, Cừu Chấn Dương chỉ có thể hướng chỗ Mạnh Dật Nguyệt đang ngồi nhìn một cái, sau đó đi theo ông bác tiến vào phòng VIP bên trong, hy vọng ông bác này không quá tham lam đi.

Đám đông vẫn náo nhiệt mãnh liệt, vẫn ồn ào như trước, chỉ chốc lát sau, ở cửa ra vào lại xuất hiện thêm một người phụ nữ, thoạt nhìn rất đứng đắn, hai con mắt chuyển động nhanh như chớp. Tuy là người đứng tuổi, nhưng nhờ khoát lên mình trang phục sang trọng, nhìn cũng là một người phụ nữ hấp dẫn.

Chỉ thấy người kia không chút do dự tiến thẳng tới văn phòng, một lát sau, Mạnh Dật Nguyệt bất an cũng xuất hiện ở cửa văn phòng, đi theo, y một bên lo lắng đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm, một bên kinh hoàng đi theo người phụ nữ đó đến một góc yên tĩnh.

“Tiền?” Người phụ nữ không dài dòng, trực tiếp vào đề.

“Con... Con không có.” Mạnh Dật Nguyệt chớp mắt bất an nói.

“Ta cũng nghĩ vậy,” Người phụ nữ gật gật đầu, “được rồi! Ngày mai người bắt đầu đến quán Chi Kiều trình diện đi!”

Mạnh Dật Nguyệt thở dốc kinh ngạc, “Chi.... Chi Kiều?” Y hoảng sợ nhìn khắp mọi góc phòng, “Con.....con.....mẹ, con..... Con không thể... Không thể trở lại đó, con... thật sự... thật sự chịu không nổi a!”

Người phụ nữ khinh miệt thoáng nhìn lạnh lùng, “Chẳng lẽ người muốn bắt em gái của người đi thay sao?”

“Không.....Không phải, chỉ.....” Khóe miệng run rẩy, Mạnh Dật Nguyệt thở dốc một tiếng, “Cho.... con một chút thời gian được không? Con....Con sẽ nghĩ ra biện pháp khác.”

“Không còn thời gian!” Người phụ nữ quả quyết nói: “Người nếu không đi, bọn hần sẽ tìm tới nhà đập phá!”

Mạnh Dật Nguyệt nhắm mắt, “Mẹ.....ba người không thể chạy trốn một chút sao?”

“Không có khả năng!” Người phụ nữ hừ lạnh. “Chúng ta không thấp hèn giống như người, trốn trốn tránh tránh chúng ta không làm được, đừng quên, đây là người thiếu nợ chúng ta, vẫn nên trả nợ đi!”

Mạnh Dật Nguyệt đột nhiên mở mắt.

Y thiếu nợ bọn họ?

Không, y không thể tiếp tục ngu ngốc nữa! Vì mẹ kế, vì em gái, y không phản đối, nhưng mà y không thể mãi hy sinh vì cái đạo lí mà mẹ kế đặt ra nữa!

Vì thế, lặng lẽ hít sâu một hơi, Mạnh Dật Nguyệt dũng cảm nhìn sâu vào mắt bà mẹ kế.

“Con sẽ không đi!”

Người phụ nữ nghe vậy, sắc mặt trầm xuống. “Người nói cái gì?”

“Con sẽ không đi đến cái chỗ đó nữa!” Mạnh Dật Nguyệt thái độ kiên quyết.

Người phụ nữ nhăn mặt, “Người xác định?”

“Xác định.”

“Không hối hận?”

“Không hối hận.”

Người phụ nữ ánh mắt lạnh lẽo liếc Mạnh Dật Nguyệt.

Lúc được thông tri Mạnh Dật Nguyệt yên lặng trốn đi, bà ta đã nghĩ đến người kia chắc chắn đã không chế y. Sau đó nói chuyện quyết đấu cùng Cửu Chấn Dương một hồi trong điện thoại, bà ta có thể biết trước được sẽ có ngày Mạnh Dật Nguyệt dám can đảm phản kháng như thế này.

Tự nhiên, bà ta cũng sớm có đối sách.

Biện pháp tốt nhất chính là ép buộc y, bức y đến mức không còn đường có thể thoát!

Không! Cũng không cần, Mạnh Dật Nguyệt là một người yếu đuối, chỉ cần đối tốt y một chút, tự nhiên y sẽ cúi đầu nghe lệnh.

Chủ ý đã định, người phụ nữ đột nhiên thoáng xuất hiện một nét tươi cười giả dối biến hóa kỳ lạ.

“Được rồi! Nếu người quyết định như vậy, sẽ theo ý người! Nhưng mà, ta nói trước cho người biết một tiếng, lần này cảnh cáo người một chút, nếu ngày mai người thật sự không đi, về sau vô luận người đi đến đâu, thông tin của người sẽ được phát tán đến đó, đến lúc đó cả thành phố sẽ biết được người có bao nhiêu hèn mọn vô sỉ, hạ lưu đê tiện, mà con của người sẽ rất mất mặt, không muốn nhận người làm cha!”

Cổ họng lập tức run rẩy, “Mẹ.... mẹ muốn làm gì?” Mạnh Dật Nguyệt sợ hãi hỏi.

Người phụ nữ cười lạnh một tiếng, xoay thẳng người bước nhanh đến sân khấu ngay trung tâm của đại sảnh.

“Mẹ, mẹ... không được làm như vậy, cho... con một chút thời gian nữa đi!”

Người phụ nữ không thèm để ý, đứng ngay chỗ đó, sau khi hít một hơi liền lớn giọng hô to, hướng nhân viên trong văn phòng, cũng hướng quần chúng đang buôn bán trong phòng.

“Các vị, các người có biết Mạnh Dật Nguyệt là người đồng tính không? Ngàn vạn lần chính xác, ta là mẹ kế của hắn, so với ai khác đều rõ ràng, phụ thân chính là do hắn bức tới chết!”

Mạnh Dật Nguyệt kinh suyễn một tiếng, sắc mặt trắng nhợt, nhất thời toàn thân vô lực tựa vào tường, muốn mở miệng ngăn cản, lại không thể phát ra nổi âm thanh nào, chỉ có thể bất lực chịu đựng mọi ánh mắt kinh ngạc ác ý phóng đến.

“Không chỉ như thế, hắn đã từng làm ngư lang, cuối tuần đều bán thân. Bất quá, bây giờ hắn vẫn còn thực sạch sẽ, nếu các vị có hứng thú, thỉnh liên hệ, hắn mặt trước mặt sau đều làm được!”

Ánh mắt có sợ hãi, có khinh miệt, có khinh thường đàm phán bình luận to nhỏ, ai cũng hướng về phía y, Mạnh Dật Nguyệt nhắm chặt mắt, suy sụp theo vách tường ngã ngối xuống.

Rốt cuộc thoát khỏi ông bác đầu hói lằng nhằng dây dưa mãi, lúc Cửu Chấn Dương đi ra chỉ nghe được câu nói cuối cùng của người đàn bà kia, sau đó liền thấy Mạnh Dật Nguyệt lộ vẻ sầu thảm ngã xuống đất.

“Nguyệt!” Hắn hoảng sợ quát to một tiếng, tiến lên đem Mạnh Dật Nguyệt ôm vào trong lòng, “Nguyệt, Nguyệt, em làm sao vậy?”

Mạnh Dật Nguyệt vô lực mở đôi mắt, vô thần trống rỗng mờ mịt nhìn Cửu Chấn Dương,

“Để cho em chết đi! Để cho em chết đi!”

“Nói bậy!” Cừu Chấn Dương rống to! “Anh sẽ không cho em chết, em đừng hòng!” Hắn đem Mạnh Dật Nguyệt ôm chặt trong lòng ngực rồi đứng thẳng dậy, tức giận hướng người đàn bà kia nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên.

“Con nữ nhân dê tiện này! Ta sẽ làm cho bà hối hận! Ta thề nhất định sẽ bắt bà hối hận!”

Nam nhân nổi giận bình thường bộ dáng rất đáng sợ, hơn nữa Cừu Chấn Dương lại là một người cao lớn cường ngạnh, làm cho người đàn bà kia sợ tới mức lão đảo lui hai bước, nín thở nhìn chăm chú Cừu Chấn Dương rời đi, sau đó bà ta mới dám thở hổn hển, đồng thời cố hết sức đè nén cảm giác sợ hãi đang tràn ra.

Thì ra đó là người nam nhân hung hăng trong điện thoại sao, là bạn của Mạnh Dật Nguyệt sao?

Thoạt nhìn tuổi còn rất trẻ, nhưng vì cái gì... Vì cái gì bà ta có cảm giác không nên khinh thường hắn?

Mạnh Dật Nguyệt như người mất hồn.

Y ngơ ngác mặc cho Cừu Chấn Dương cởi quần áo tắm rửa, còn cho y uống một chút rượu, sau đó dỗ dành y ngủ, từ đầu đến cuối, trừ bỏ hít thở, ngay cả chớp mắt cũng không động, y cơ hồ giống như người chết.

Cừu Chấn Dương một bước cũng không dám rời đi, đành phải gọi điện thoại đến nhà trẻ nhờ thầy cô hỗ trợ rước Tiểu Nho về nhà.

Ở trước cửa phòng, Cừu Chấn Dương ngồi xổm xuống, hai tay nắm tay lấy bả vai nho nhỏ của Tiểu Nho, vẻ mặt phi thường nghiêm túc.

“Tiểu Nho, con cũng biết ba ba của con là một người nhu nhược, hôm nay hắn đã chịu đả kích rất lớn, cho nên.... Thúc thúc nhất định sẽ chuyên tâm chiều cổ ba ba của con, hắn...hắn rất tuyệt vọng, thúc thúc... thực xin lỗi, Tiểu Nho, thúc thúc không làm theo lời đã hứa với con, là do thúc thúc sơ sót, thực xin lỗi!”

“Không sao, thúc thúc, con hiểu được mà.” Tiểu Nho lộ ra cái tươi cười trưởng thành, “Thúc thúc không thể ở bên cạnh ba ba mỗi khắc được. Thúc thúc yên tâm, con sẽ tự chiều cổ mình, dù sao trong nhà cái gì cũng đều có, cầu xin thúc thúc hãy chuyên tâm chăm sóc ba ba nha!”

Qua vài ngày, ngay cả Tiểu Nho cũng lo lắng không đi nhà trẻ, bởi vì Cừu Chấn Dương nhất định phải đi ra ngoài mua thức ăn, những lúc ấy cần Tiểu Nho ở bên cạnh canh giữ bên người Mạnh Dật Nguyệt tinh thần hoảng hốt không ổn định, vì vậy mà Cừu Chấn Dương đã đến nhà trẻ xin cho Tiểu Nho được nghỉ sớm vài ngày, dù sao thì cũng sắp được nghỉ đông.

Tiểu Nho thật sự thông minh nhu thuận, lúc cần nhóc chăm sóc, nhóc sẽ luôn kiên nhẫn, thao thao bất tuyệt kể những chuyện vui xảy ra ở nhà trẻ cho ba ba nghe, mặc dù Mạnh Dật Nguyệt một chút phản ứng cũng không có. Thời gian rảnh rỗi sẽ tự học tiếng Anh, bởi vì Cừu Chấn Dương đã nói với nhóc, tương lai bọn họ sẽ ra nước ngoài sinh sống.

Phần lớn thời gian, Cừu Chấn Dương đều ôm Mạnh Dật Nguyệt vào trong lòng ngực, nói cho y nghe hắn thương y đến cỡ nào, nói cho y biết không cần quan tâm đến mọi chuyện thị phi, nói cho y hết thấy đều có mặt trời gánh vác, nói cho y biết kế hoạch tương lai, nói cho y nghe bọn họ sẽ ra nước ngoài kết hôn và định cư....

Sau đó, Mạnh Dật Nguyệt cuối cùng cũng có phản ứng.

“Kết hôn?” Y lẩm bẩm nói: “Chúng ta thật sự có thể kết hôn sao?”

“Đương nhiên có thể!” Cừu Chấn Dương tận lực kiềm nén hưng phấn, “Đan Mạch, Thụy Điển, Na-uy, Hà Lan cùng Iceland đều chấp nhận kết hôn đồng giới! Hơn nữa còn được xem giống như những cuộc hôn nhân bình thường, chúng ta có thể chọn một quốc gia mà em thích đến đăng ký kết hôn và định cư tại đó.”

“Kia....Đó là châu Âu a! Chúng ta.....”

Cừu Chấn Dương cố ý khoa trương ai một tiếng, “Em lại quên, mẹ của anh ở châu Âu nơi nơi đều có cửa hàng thời trang, vì để đi qua đi lại thuận tiện, cho nên bà đã có hai quốc tịch, Hà Lan và Thụy Điển. Mẹ của anh, đương nhiên cũng muốn anh lấy được hai quốc tịch như vậy, trên thực tế, tháng trước anh đã nhờ mẹ làm giúp rồi.”

Mạnh Dật Nguyệt sắc mặt vốn trắng bệch bắt đầu xuất hiện một ít huyết sắc.

“Anh muốn nói....Chúng ta có thể đi ra nước ngoài, hết thầy... hết thầy có thể bắt đầu lại?”

“Đúng vậy,” Cừu Chấn Dương nghiêm mặt nói: “Làm lại từ đầu, những chuyện đã qua phải ném ra sau đầu, không bao giờ... có gì gây tổn thương cho em nữa!”

Mạnh Dật Nguyệt trầm mặt trong chốc lát.

“Anh một tháng trước.... đã nghĩ muốn kết hôn với em sao?”

“Sai!” Cừu Chấn Dương liên tiếp hôn y, “Lần đầu tiên anh nhìn thấy em liền mê luyến, lần thứ hai gặp mặt, anh đã thề nhất định phải cùng em kết hôn, làm cho em hoàn toàn thuộc về anh!”

Mạnh Dật Nguyệt nở nụ cười, tuy rằng chỉ cong khóe môi một chút, nhưng cho cùng cũng đã nở nụ cười.

“Khi đó em chỉ muốn né tránh anh.”

“Thực không có lương tâm!” Cừu Chấn Dương ủy khuất ai oán liếc y một cái, “Hại anh theo đuổi gần chết, thiếu chút nữa đầu rơi máu chảy, tay chân đứt lìa!”

Mạnh Dật Nguyệt cười đến không thở nổi, y thở nhẹ dựa vào lòng ngực ấm áp rắn chắc.

“Em chưa từng xuất ngoại.”

“Anh sẽ dẫn em đi khắp thế giới để hưởng tuần trăng mật.” Cừu Chấn Dương hứa hẹn, “Em muốn ở đâu?”

“Đâu cũng được, chỉ cần có thể ở cùng anh là tốt rồi.” Mạnh dật Nguyệt thản nhiên nói.

Cừu Chấn Dương suy nghĩ.

“Kỳ thật quốc gia nào ở Châu Âu cũng được! Bất quá, nếu em muốn đến nước Mỹ càng tốt.”

“Nước Mỹ?”

“Đúng vậy! Mặc dù luật lệ không giống với các nước châu Âu, nhưng ở những bang to như San Francisco, New York đều cho phép đăng kí kết hôn đồng giới, hơn nữa còn được hưởng phúc lợi như những gia đình bình thường.”

Mạnh dật Nguyệt ngần ngại, “Em cũng không biết.”

“Cuộc sống của em rất hạn hẹp.” Cừu Chấn Dương thương tiếc hôn y một cái, “Về sau anh sẽ mở rộng tầm nhìn cho em, làm cuộc sống của em sẽ càng phong phú, làm cho em biết rằng đồng tính luyến ái cũng được hưởng cuộc sống hôn nhân hạnh phúc như bao người khác.”

“Em không thèm để ý cuộc sống có phong phú hay không, chỉ cần ở bên cạnh anh, em cũng rất hạnh phúc!” Mạnh Dật Nguyệt thở dài.

“Thật sự không cầu tiến!” Cừu Chấn Dương trách móc, “Chờ anh hai mươi tuổi, mẹ sẽ giúp anh làm quốc tịch Hà Lan, chúng ta sẽ lập tức đến Hà Lan kết hôn!”

Mạnh Dật Nguyệt lén lút hiện ra nét cười ảo tưởng.

“Hảo! Em có thể bắt đầu cuộc sống mới lần nữa!”

Đây thật là một giấc mơ đẹp, tuy rằng tất cả đều là mơ, y chỉ hy vọng giấc mơ này có thể duy trì lâu một chút, để khi sinh mệnh y đến cuối cùng có thể đặc ý nói với bản thân sống không hề uổng phí, ít nhất, y cũng đã từng mơ một giấc mộng quá đẹp, đẹp nhất trong tất cả...

3

5. Chương 5

Sống lại

Phần 1

Mạnh Dật Nguyệt không có tiếp tục đến công ty làm nữa, thậm chí chưa từng đề cập qua, chỉ để cho Cừu Chấn Dương ở bên cạnh y ngày qua ngày, hết thấy tựa hồ thật bình thản.

Nhưng Cừu Chấn Dương vẫn cảm thấy có cái gì không đúng, khuôn mặt gầy yếu của Mạnh Dật Nguyệt lúc nào cũng tái nhợt, nhìn không thấy chút sức sống, không thèm ăn bất cứ món nào, thân thể càng ngày càng gầy yếu, tinh thần cũng không tốt, thường ngồi một mình ngẩn người, hồn phách của y tựa hồ rời khỏi thân thể phiêu du nơi nào.

Có đôi khi tỉnh giấc lúc nửa đêm, Cừu Chấn Dương hoảng sợ lo lắng khi phát hiện Mạnh Dật Nguyệt mở mắt nhìn chằm chằm trần nhà, không nhúc nhích, giống như người đã chết, hơn nữa, nếu cảm xúc hơi kích động một chút sẽ ngất xỉu, tuy rằng sẽ rất nhanh tỉnh lại, nhưng đều làm người khác kinh hồn khiếp đảm.

Mạnh Dật Nguyệt cũng trở nên sợ hãi chuyện xuất môn, vô luận Cừu Chấn Dương dụ dỗ như thế nào, y thà chết cũng không chịu bước ra khỏi cửa nữa bước, cho nên Cừu Chấn Dương luôn cường ép mỗi khi đưa y đến bệnh viện kiểm tra.

“Hắn thần kinh suy nhược đến mức nghiêm trọng.” Bác sĩ nghiêm túc nói: “Nếu hắn đã từng có ý niệm tự tử trong đầu, tốt nhất cậu phải cẩn thận trông chừng hắn.”

Cừu Chấn Dương gật đầu, một câu đều không nói ra được.

“Thuốc đúng hạn cho hắn uống, tâm lí của hắn có vấn đề cũng cần phải nghĩ cách để thông suốt hắn.”

Im lặng vài lần, Cừu Chấn Dương mới miễn cưỡng trả lời.

“Hắn... Hắn thường xuyên té xỉu, rõ ràng chỉ có một việc nhỏ, ví dụ như tôi nói chuyện với hắn có hai câu, hắn.... lại có thể ngất đi, có phải thân thể hắn vẫn còn một căn bệnh khác hay không?”

“Nguyên bản thể chất của hắn đã không tốt, hơn nữa tinh thần còn bị tra tấn nghiêm trọng, hiện nay thân thể của hắn thật sự đã suy nhược quá độ, nhưng theo lời nói của cậu, hắn hẳn là đang cố gắng trốn tránh, nếu chỉ có một việc nhỏ mà đã ngất xỉu như lời cậu nói, tình huống này quả thật nghiêm trọng, cậu tuyệt đối phải chú ý.”

Cừu Chấn Dương không hiểu, thật sự không hiểu!

Bọn họ đã dự định tương lai rồi mà? Bọn họ sẽ ra nước ngoài kết hôn, định cư, về sau sẽ thật sự hạnh phúc, rốt cuộc Mạnh Dật Nguyệt còn sợ hãi cái gì nữa?

Người như hắn luôn luôn kiên cường, nên không hiểu được Mạnh Dật Nguyệt yếu đuối chính là sợ hãi đây chỉ là giấc mơ rồi sẽ tỉnh dậy mà thôi.

Lo lắng một hồi, Cừu Chấn Dương quyết định cho Tiểu Nho biết tình trạng của ba ba nhóc, tuy rằng hắn không hy vọng rằng đứa nhóc năm tuổi này hiểu được hết. Ai ngờ, Tiểu Nho nhíu mày suy nghĩ một lát, sau đó lại bàn bạc với hắn, làm cho hắn kinh ngạc về sự trưởng thành sớm của Tiểu Nho.

“Thức thức, nếu sức khỏe của ba ba không tốt, nghỉ đông xong con với thức sẽ đến trường, vậy ai sẽ chiếu cố ba ba?!”

Chậm rãi thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, Cừu Chấn Dương hỏi ngược lại.

“Con tính sao?”

Vì thế, thừa dịp Mạnh Dật Nguyệt đang ngủ, Cừu Chấn Dương và Tiểu Nho bắt đầu thảo luận nhiệt liệt về vấn đề này. Cho đến khi chuông cửa vang lên, Cừu Chấn Dương mới tạm dừng đứng dậy đi mở cửa.

“Lì Na?” Cừu Chấn Dương kinh ngạc nhìn Chu Lì Na một thân váy ngắn táo bạo. “Lạnh như thế còn ăn mặc như vậy, không sợ bị cảm mạo sao?”

Chu Lì Na đắc ý dào dạt xoay vòng vòng.

“Thế nào? Rất đẹp?”

“Đẹp?” Cừu Chấn Dương không đồng ý lắc đầu. “Tìm tôi có chuyện gì.”

Chu Lệ Na hai cánh tay ôm lấy cổ Cừu Chấn Dương, “Đi khiêu vũ với tôi!” Cô gắt giọng, “Chúng ta thật lâu không có đi chơi cùng nhau, tôi còn hẹn thêm bọn A Ứng nữa, mọi người đã chuẩn bị cuồng hoan cả đêm! Đi với người ta nha! Bằng không một mình tôi không có bạn nhảy a!”

Không cần phải nghĩ ngợi gì, “Không đi!” Cừu Chấn Dương lập tức từ chối, đồng thời dùng sức kéo hai tay Chu Lệ Na ra, Chu Lệ Na lại càng siết mạnh hơn, cuối cùng dứt khoát đem cả người đè lên Cừu Chấn Dương.

“Mặc kệ, hôm nay cậu nhất định phải đi với tôi, mọi người đều nói đã lâu không gặp cậu, tôi còn hứa lần này nhất định có thể lôi kéo cậu đi, kết quả mọi người liền cá cược, nếu cậu không đi, tôi sẽ làm bạn gái của tên què. Chấn Dương, cậu biết tôi ghét nhất là tên què đó, hắn rất xấu xí! Cậu sẽ không nhẫn tâm để tôi làm bạn gái của hắn đi?”

Hai hàng lông mày của Cừu Chấn Dương khẽ nhíu, “Cậu đáp ứng rồi?”

“Không có cách nào khác a! Tất cả mọi người đều biết tôi với cậu rất thân thiết! Ngay cả tôi còn không mời cậu được, như vậy rất mất mặt a!” Chu Lệ Na ngẩng đầu kiêu ngạo nhìn Cừu Chấn Dương. “Đi với người ta nha! Người ta không muốn làm bạn gái của tên què kia đâu!”

Cừu Chấn Dương lắc đầu xem thường, “Nếu không muốn làm bạn gái của hắn thì không nên tùy tiện đáp ứng a!”

“Nhưng mà.....”

“Nếu chính cậu đáp ứng, liền tự mình gánh vác hậu quả đi!”

Chu Lệ Na sửng sốt, hai mắt không dám tin nhìn hắn.

“Cậu.....Ý cậu không phải là muốn tôi đi làm bạn gái của hắn hả?”

Cừu Chấn Dương không kiên nhẫn chờ dài một hơi, “Lệ Na, tôi nói rồi! Tôi đã có người yêu, cho nên tôi sẽ không đi với cậu tham gia cái buổi tụ họp như thế này, sẽ khiến cho người khác hiểu lầm, ok?”

Chu Lệ Na trừng mắt nhìn hắn nửa ngày, hai mắt đột nhiên quét vào trong nhà, hơn nữa còn liếc mình muốn từ bên người Cừu Chấn Dương chui vào.

“Cô ta ở trong này có phải không? Để cho tôi nhìn một chút, rốt cuộc cô ta đẹp hay tôi đẹp, có thể làm cho cậu ngay cả bạn bè thân nhất cũng tuyệt giao, tôi muốn nhìn a? Sao lại có một thằng nhóc quỷ này?”

Không biết khi nào Tiểu Nho đã chạy tới bên người Cừu Chấn Dương, ánh mắt tò mò nhìn hai người.

“Thúc thúc, dì kia là bạn gái của thúc sao?”

Sau câu hỏi đó là một tiếng ho yếu ớt, ba người đồng thời nhìn vào cửa phòng ngủ, thấy Mạnh Dật Nguyệt tay chống cửa lưng lay sắp ngã, khuôn mặt trắng tuấn tú trắng nhợt như tờ giấy tràn ngập bi thương.

Nhanh như chớp, Cừu Chấn Dương chạy qua, vừa vịn ôm lấy thân mình xụi lơ của Mạnh Dật Nguyệt.

“Nguyệt, Nguyệt, trời ạ! Em hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi!”

Hắn đau lòng ôm Mạnh Dật Nguyệt đặt lên giường, tay chân luống cuống vỗ vỗ hai má của y.

“Tĩnh tĩnh, Nguyệt, tĩnh tĩnh, nghe anh giải thích a! Nguyệt, tĩnh tĩnh!.....”

“Thúc thúc, khăn mặt, khăn mặt!”

Tiếp nhận khăn lông ấm từ Tiểu Nho, Cừu Chấn Dương ôn nhu ở trên mặt của y chà lau, “Không nên làm anh sợ nha! Nguyệt, em tĩnh tĩnh, nghe anh giải thích a!” Hắn áy náy thì thầm, mơ hồ có thể nghe được tiếng nức nở. Hắn có thể hiểu được Mạnh Dật Nguyệt đã nhiều lần chịu đả kích, mà cái đả kích trầm trọng lần này lại có thể phát ra từ cái miệng lúc nào cũng nói phải bảo vệ người mà hắn yêu!

Ở cửa phòng ngủ, Chu Lệ Na cứng họng ngây ngốc, ánh mắt trừng lớn không thể tin được.

Cho tới bây giờ cô mới thấy được Cừu Chấn Dương vững vàng kiên định lại có lúc kích động như thế này.

Cho tới bây giờ cô cũng mới thấy được Cừ Chấn Dương phóng đảng, phóng túng lại có lúc ôn nhu như thế này.

Cho tới bây giờ cô mới thấy được Cừ Chấn Dương can đảm khí phách lại có lúc run rẩy, hoảng sợ như thế này.

Hơn nữa....

Đối tượng lại có thể là một người đàn ông!

Bàn dài ở cửa sổ lầu hai, một đám thanh niên tràn đầy hơi thở thanh xuân vừa cười đùa vừa ăn uống náo nhiệt, đột nhiên một thanh niên đình chỉ động tác.

“A? Lị Na? Cậu làm sao vậy?”

Tiếng cười đùa ngưng hẳn. Một đám người trẻ tuổi đưa mắt hướng về phía Chu Lị Na vừa bước lên lầu, cô thất hồn lạc phách đứng ngây ra ở cầu thang, vài người trong số đó liền đi qua kéo cô lại bàn an ủi khuyên giải.

“Như thế nào, Cừ Chấn Dương vẫn không chịu đến sao? Kia cũng không cần như vậy a!”

“Mà thôi! Chúng tôi cũng không bắt cậu đi làm bạn gái của tên què kia đâu!”

“Có lẽ hần ta có công việc quan trọng không chừng.”

“Đường như nghe qua hần có bạn gái! Không biết có phải thật sự như vậy không?”

“Không phải!” Chu Lị Na đột nhiên rống to, “Hần mới không có bạn gái!”

Bị cô thành linh găm lên giận dữ, nhất thời mọi người im lặng.

Một lát sau, Chu Lị Na mới thềm thì nói, “Hần thật sự có vợ rồi, chỉ là không phải nữ, mà là nam, hơn nữa bọn hần....bọn hần đã sớm ở chung một chỗ!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Cừ Chấn Dương kết giao với nam sinh là chuyện không có gì đáng ngạc nhiên, dù sao hần cũng đã công khai bản thân là song tính luyến ái, nam nữ nào đều thích hần, nhưng mà....

Sống chung?!

Không thể nào?!

Vô luận nam nữ, Cừ Chấn Dương đều hạn chế cùng đối phương phát sinh quan hệ thân mật, bởi vì hần lúc nào cũng cẩn thận a!

Vậy cái dạng nam nhân như thế nào, có thể làm cho Cừ Chấn Dương cam nguyện sống chung?

Thật ngoài sức tưởng tượng!

Những ánh mắt dò xét bắt đầu trao đổi tin tức...

Tinh thần Mạnh Dật Nguyệt ngày càng kém, thân thể gầy yếu đến nỗi nói hai câu cũng không có sức, y cơ hồ chỉ nằm trên giường mặc Cừ Chấn Dương đút cháo, đa số thời gian đều mê man.

“Ba ba, ba phải nhanh khỏe lại a! Thúc thúc nói muốn dẫn chúng ta ra nước ngoài sống, về sau sẽ không còn người nào khi dễ chúng ta....” Tiểu Nho nắm tay bàn tay gầy như cây que củi của Mạnh Dật Nguyệt cầu xin.

“Thực xin lỗi, Tiểu Nho, ba ba.... ba ba không tốt... không thể chăm sóc con.” Mạnh Dật Nguyệt thở hổn hển nói, “Nhưng mà con yên tâm, nếu... nếu ba ba đi vắng, thúc thúc sẽ....sẽ thay ba chăm sóc con.”

“Không cần, con chỉ cần ba ba, con chỉ cần ba ba a!” Tiểu Nho khóc lên.

Mạnh Dật Nguyệt cười khổ, “Con vẫn là.... Không có ba thì con sẽ tốt hơn nhiều lắm!” Y lẩm bẩm nói.

Ngoài cửa, nắm tay Cừu Chấn Dương đánh mạnh vào tường.

Đáng chết! Rốt cuộc hẳn phải như thế nào mới có thể làm cho Mạnh Dật Nguyệt hồi phục đây?

Tuổi càng ngày càng lớn, Mạnh Dật Nguyệt thì bị bệnh triền miên, khi y rốt cuộc chuyển biến tốt đẹp, thì hai năm cũng đã trôi qua.

[cont]

Phần 2

Đầu năm mới, cái chuông cửa đã lâu không có ai đụng tới bỗng nhiên kêu lên, Tiểu Nho chạy ra mở cửa, nhìn thấy rất nhiều người, nhóc liền hướng vào trong hô to một tiếng.

“Thúc thúc, dường như là bạn học tới tìm thúc, rất nhiều người a!” Nhóc quay đầu lại, “Hả? Tiểu Mao, sao cậu lại tới đây?”

“Anh hai tớ thuê rất nhiều phim hoạt hình, cậu có muốn đến xem không?”

Tiểu Nho quay đầu lại, Cừu Chấn Dương bước đến phía sau nhóc.

“Thúc thúc, con có thể đến nhà của Tiểu Mao xem phim hoạt hình không?”

“Dù sao ba ba của con vẫn còn ngủ, con cứ đi xem, bắt quá phải về sớm trước giờ ăn cơm chiều nha!”

Vì thế mà Tiểu Nho đi theo Tiểu Mao qua căn nhà bên cạnh, thay vào đó một đám người hùng dũng tiến vào tạo nên một trận náo nhiệt, đối với bảy người bạn tốt này, Cừu Chấn Dương trầm mặc. Thật lâu sau, hẳn mới nâng lên khuôn mặt nghiêm túc.

“Muốn gặp hẳn cũng được, tôi chỉ muốn các người tuyệt đối cam đoan sẽ không xúc phạm tới hẳn, cho dù là vô tình cũng vậy, nếu không tôi lập tức tuyệt giao với mọi người!”

Tuyệt giao? Thực sự nghiêm trọng vậy sao?

Tuy rằng cảm thấy thực sự kinh ngạc, đương nhiên bọn họ vẫn hứa hẹn thề thốt, nếu vi phạm sẽ bị nguyên rửa này nọ, tuy nhiên Cừu Chấn Dương vẫn lo lắng.....

“Có lẽ, tôi nên nói trước mối quan hệ của tôi và hẳn.....”

Hắn cũng không vì chuyện Mạnh Dật Nguyệt không tiếp nhận tình cảm của hắn lấy làm hổ thẹn, hơn nữa đây đều là bạn tốt nhất của hắn, cũng có thể góp vài ý tưởng, cho nên hẳn mới nguyện ý nói cho bọn họ biết, hơn nữa.....

“Vô luận tôi như thế nào bày tỏ sự thương yêu với hẳn, vô luận tôi như thế nào hứa với hẳn tuyệt đối sẽ không vứt bỏ hẳn, hẳn vẫn tự ti, hẳn đối với bản thân hoàn toàn không có nửa điểm tự tin, hẳn cho rằng mình là người dơ bẩn nhất thế gian, thậm chí hẳn còn cho rằng hẳn.... căn bản không xứng đáng để sống.....”

Cừu Chấn Dương đột nhiên ử rữ, làm cho tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau, còn có hai cô gái lặng lẽ lau đi nước mắt. Chẳng những lời kể của Cừu Chấn Dương làm lòng người khiếp sợ chua xót, thái độ của hắn cũng làm người ta cảm động, bọn họ chưa bao giờ biết Cừu Chấn Dương phóng túng cũng có một mặt nhu tình như vậy.

“Bác sĩ nói hẳn hiện tại trong thời kì nghỉ quẩn, hẳn muốn chết, nhưng mà tôi không cho phép hẳn chết, cho nên hẳn chỉ có thể dùng loại phương pháp này làm cho bản thân được giải thoát.”

Cừu Chấn Dương bắt lực cúi đầu, “Tôi thật sự hết cách, thật sự không biết nên làm như thế nào mới có thể cho hẳn lấy lại sức sống.....” Hắn giương mắt khẩn cầu nhìn nhóm bạn thân, “Các cậu có thể giúp tôi không?”

Mọi người liếc mắt lẫn nhau một cái, tuy rằng lúc mọi người tụ họp cùng một chỗ phần lớn là chơi đùa chiếm đa số, nhưng mà, tình bạn của bọn họ không phải giả dối, mỗi người bạn bên cạnh Cửu Chấn Dương đều kết giao bằng tất cả thành ý.

“Chỉ cần chúng tôi giúp được gì, chúng tôi sẽ hết sức giúp đỡ cậu.”

Vài phút sau, Cửu Chấn Dương ôm Mạnh Dật nguyệt xuất hiện.

Nói thực ra, biết được câu chuyện của Mạnh Dật Nguyệt, đương nhiên chỉ cảm thấy được Mạnh Dật Nguyệt là người muốn được người khác đồng tình, cho đến khi chứng kiến con người của Mạnh Dật Nguyệt, bọn họ mới thật sự hiểu rằng vì sao Cửu Chấn Dương lại thương yêu y như vậy.

Y, phảng phất như phiên bản nam của Lâm Đại Ngọc, cũng nhu nhược, phiêu phiêu dật dật giống như vậy, khiến cho bao người mê mết, khuôn mặt thanh tú tràn đầy thống khổ bất đắc dĩ khiến người khác đau lòng không thôi, thân hình gầy yếu cuộn tròn trong lòng Cửu Chấn Dương tựa hồ như con búp bê vô hồn, cặp mắt đen nhánh mờ mịt, tuyệt vọng bị thương vô tận làm người không nhìn được chua xót rơi lệ.

Y là một người nam nhân có thể kích thích nam nhân khác có ý muốn bảo hộ.

“Nguyệt, bọn họ là nhóm bạn rất thân của anh, muốn gặp gỡ người anh yêu sâu đậm, bọn họ tốt lắm, em nguyện ý làm bạn với họ không?” Lời nói phảng phất một chút run sợ, Cửu Chấn Dương cố gắng đè nén cảm xúc trong lòng, nhu không thể tái nhu, nếu không chú ý lắng nghe, người ngồi xa một chút quả thật không biết hắn đang nói cái gì!

“Bạn học?” Mạnh Dật Nguyệt lẩm bẩm nói, thanh âm yếu ớt, phảng phất như người đang nằm mộng, “Tôi không đói bụng, không cần gọi tôi ăn nữa.....”

“Không phải, Nguyệt, là bạn anh muốn làm quen với em, muốn cùng em làm bạn bè, được không?” Tựa như thói quen của Cửu Chấn Dương, hắn kiên nhẫn nói thêm một lần nữa.

“Bạn bè?” Mạnh Dật Nguyệt nói thầm, “Tôi không có bạn bè, cũng không có người thân, tôi cái gì cũng không có, bởi vì tôi rất bẩn, rất rất bẩn.....”

“Nói vậy!” Cửu Chấn Dương nhìn không được đề cao giọng nói, “Em còn có anh, có Tiểu Nho, em làm sao dám nói em cái gì đều không có? Hơn nữa, em không bẩn, nghe được không? Nguyệt, em tuyệt đối không bẩn a!”

Mạnh Dật Nguyệt vô lực than nhẹ, “Không, tôi không xứng đáng làm ba của Tiểu Nho, cũng không xứng để bầu bạn với cậu, tuy rằng tôi nhớ.... nhưng mà....chunng quy tất cả đều là giấc mộng a.....”

“Không phải là mộng, Nguyệt, không phải là mộng” Cửu Chấn Dương ôn nhu nói, “Anh có thể làm cho chúng ta ở cùng một chỗ, Nguyệt, chúng ta sẽ tới châu Âu kết hôn, sẽ đi khắp thế giới tận hưởng tuần trăng mật, cùng nhau sống hạnh phúc, anh cam đoan, anh cam đoan mà!”

Đột nhiên Mạnh Dật Nguyệt thoáng hiện ra nét tươi cười quái dị.

“Tôi biết cậu sẽ thay tôi chiều cố Tiểu Nho.”

Cửu Chấn Dương cả kinh, “Không, anh không làm, anh sẽ không thay em chiều cố Tiểu Nho!”

“Cậu.....” Mạnh Dật Nguyệt lặng lẽ nhắm mắt, “Tôi mệt mỏi quá, không cần cố gắng gọi tôi dậy được không? Vĩnh viễn không cần gọi tôi nữa, tôi không muốn tỉnh, thật sự không muốn tỉnh dậy nữa.....”

“Nguyệt, không được như vậy, em không được như vậy a! Em.....” Đột nhiên Cửu Chấn Dương dừng lại, chợt khóc rống lên, nỗi lo sợ bất an trong lòng mấy ngày nay nháy mắt bùng nổ, “Nguyệt, em không được như vậy, anh yêu em a! Anh thật sự rất yêu em a! Em chết anh phải làm sao bây giờ? Anh sẽ làm sao bây giờ a?”

Hắn vừa khóc, hai cô gái ở đây đều khóc theo, những người còn lại không đành lòng nghiêng đầu đi nhìn chỗ khác.

“Nguyệt, em nói cho anh biết, em muốn anh làm cái gì? Em nói cho anh biết, anh dù chết cũng phải làm....”

“Để cho tôi chết đi!”

Cừu Chấn Dương chấn động toàn thân, chợt rống to, “Không! Không được chết! Anh tuyệt đối không cho em chết! Cho dù lấy mạng của anh, anh cũng không cho em chết! Em dám chết thử coi, anh liền mang theo Tiểu Nho cùng em chết, cho em dù chết cũng không yên ổn!”

Càng nghe lại càng thấy không đúng, như thế nào tất cả đều muốn chết? Mọi người sợ tới mức như ong vỡ tổ.

“A Chấn yêu anh như vậy, vì cái gì anh vẫn muốn chết!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Anh nếu chết, A Chấn nói cái gì cũng rất giữ lời, hẳn chắc chắn sẽ mang theo con anh cùng chết, mọi người đều chết sạch hết, còn có cái gì cuộc sống nữa?”

“Còn sống còn hy vọng, nếu chết đi rồi thì không còn gì để bắt đầu lần nữa!”

“Có lẽ con đường anh đi qua không thông thuận, nhưng hiện tại cậu có thể đi con đường khác rồi!”

“Đúng vậy! Hẳn là người vô tư không cần suy nghĩ gì, đồ đạc của chính mình khẳng định bày bừa lung tung, anh là người hẳn yêu nhất, nên hảo hảo chăm sóc hẳn đi, tốt rồi tốt rồi!”

“Không quan tâm A Chấn, nhưng cũng phải nhớ tới con của mình chứ?”

Người cuối cùng, là cô gái này giờ khóc nhiều nhất, cô thật vất vả mới ngừng được nước mắt, sau đó bước lại cầm lấy tay mạnh Dật Nguyệt.

“A Chấn đem chuyện xưa của anh đều nói cho chúng tôi biết, cho nên tôi cũng muốn kể cho anh nghe lại một câu chuyện. Mẹ của tôi, bà lúc mới mười bảy tuổi đã làm kỹ nữ, vì muốn nuôi sống bốn đứa em, bà phải cam chịu bảy năm, sau khi quen ba tôi mới từ bỏ công việc đó. Ba ba của tôi cũng không ngại chuyện này, ông nói ông rất kính trọng mẹ vì có thể hy sinh như thế này, cho nên.....”

Cô nâng tay gạt đi sợi tóc vướng trên mắt Mạnh Dật Nguyệt, bởi vì cặp mắt kia tựa hồ xuất hiện một tia chú ý.

“Tôi cũng không giấu diếm chuyện này với bất kỳ ai, bởi vì tôi cũng rất kính trọng mẹ của tôi. Tuy rằng đại đa số mọi người không đồng tình, rất khinh thường tôi, khinh miệt tôi, nhưng mà, những người bạn chân chính cũng rất kính trọng mẹ của tôi, tuy rằng không tính là nhiều, nhưng như vậy là đủ rồi. Trên thế giới này có hàng trăm loại người, quan niệm cũng như suy nghĩ không hề giống nhau, cũng giống như việc chúng ta đều cho rằng giết người là không tốt, này thực quá bình thường đi? Nhưng lại có người cố tình thích giết người, thậm chí còn cảm thấy hành động như vậy là đúng, bởi vì dân số thế giới bùng phát quá nhanh chóng!”

Cô cười cười.

“Đó chẳng phải là lời lẽ sai trái sao? Cho nên, không cần để ý việc người khác nói gì, anh chỉ hy sinh làm những việc người khác không dám làm mà thôi, những người nông cạn mới cho rằng anh thực dơ bẩn hèn mọn, nhưng còn A Chấn, còn nhóm bạn này, tất cả mọi người đều biết anh phải trải qua bao nhiêu là thống khổ. Nhất là tôi, tôi cảm thấy được anh giống như mẹ của tôi đều vì người thân mà hy sinh, tôi xem bà như thần tượng, con của anh cũng sẽ xem anh như thần tượng, nếu anh là bạn của tôi, tôi cũng sẽ xem anh là thần tượng.”

Tiếp theo cô nắm bàn tay Mạnh Dật Nguyệt đặt trên ngực Cừu Chấn Dương.

“Cảm giác được không? Trái tim A Chấn đang đập vì anh, nói cho anh biết hẳn yêu anh cỡ nào. Nói thực ra tôi có điểm ngoài ý muốn, bởi vì tôi luôn nghĩ A Chấn là người rất lạnh lùng, không nghĩ tới người kiên cường như hẳn lại bật khóc, vì anh mà rơi lệ, vì anh mà sợ hãi, cho nên tôi lập tức nhận ra hẳn đã yêu anh quá sâu đậm, kỳ thực bản thân anh cũng hiểu được mà phải không?”

Cô ngược mắt nhìn Cừu Chấn Dương nở nụ cười, “Tôi nghĩ, về sau chúng ta có chuyện để nói về hẳn rồi, yêu đương cổ hủ thật buồn cười.” Đôi mắt đen láy nhìn Mạnh Dật Nguyệt, sau giống như suy nghĩ đến cái gì, trong ánh mắt thoáng hiện thoáng ẩn thần thái ưu sầu.

“Chỉ cần yêu thật lòng, cùng giới tính vì cái gì không thể? Vấn đề này đều kéo dài mãi đến đời sau? Nếu chỉ vì sinh đẻ mà ở cùng nhau, thì có khác gì với động vật? Sinh ra những đứa con hư hỏng quậy phá, vậy thì sinh làm gì! Có rất nhiều người tình nguyện cả đời không kết hôn, nhiều người không nghĩ sẽ có con, vậy đồng giới vì sao không thể ở cùng nhau? Những quy định đạo đức mà lão tổ tông truyền dạy tất cả đều đúng hết sao? Một người thì “nhân chi sơ tính bổn thiện”, một người thì “nhân chi sơ tính bổn ác”, rốt cuộc chúng ta nên nghe theo ai?”

Cô chỉ tay vào lòng ngực Mạnh Dật Nguyệt.

“Anh hãy lắng nghe lòng mình, nếu nó nói rằng nó rất yêu A Chấn, như vậy anh phải yêu hẳn. Mà nếu A Chấn cũng yêu anh, đương nhiên hai người sẽ ở chung một chỗ, không cần quay đầu nhìn lại những thống khổ, không nên bận khoăn đến ánh mắt của người khác, bất kể như thế nào, ít nhất cũng còn có nhóm chúng tôi ủng hộ hai người, ok?”

Cuối cùng, cô hôn một cái lên trán y.

“Hiện tại, tôi rất có vinh dự và may mắn khi được làm bạn với một người rất mạnh mẽ kiên cường không?”

Đôi mắt đen láy mở thật to, Mạnh Dật Nguyệt nhìn cô gái thật lâu, rất rất lâu, mà cô gái vẫn thủy chung lấy nụ cười chân thành tha thiết nhìn lại. Sau đó, lặng lẽ, hốc mắt ươn ướt, vài giọt lệ rơi xuống.

“Tôi....Tôi tên là Mạnh Dật Nguyệt.” Có lẽ y vẫn còn chưa hoàn toàn thoải mái, ít nhất tâm tình bẽ tắc đã buông lỏng.

Cô gái vui vẻ nở nụ cười.

“Tôi tên Lưu Tiểu Tiến, nếu thân thể anh tốt lên một chút, đến nhà thăm sự với mẹ tôi được không? Còn có ba ba, có trời mới biết, ông là một người đàn ông thô lỗ nhất thế giới, nhưng anh nhất định sẽ thích ông.”

“Không được!” Cừu Chấn Dương lập tức kháng nghị, “Nguyệt chỉ có thể thích tôi!” Hắn ở ngoài mặt tỏ vẻ bất mãn, nhưng đáy lòng rất phấn khởi, nhảy nhót hô to ba tiếng vạn tuế, tuy vẫn có chút chần nản, như thế nào trước kia không sớm nhờ Lưu tiểu Thiển giải tỏa khúc mắc cho y, để cho tới bây giờ Mạnh Dật Nguyệt thiếu chút nữa mất mạng, vừa từ cửa ngọc môn vượt qua một kiếp.

“Còn tôi, tôi gọi là Đỗ Phong, cùng trong nhóm công tác xã hội với A Chấn.”

“Trầm Kỳ Ứng, cứ gọi tôi là A Ứng, từ trung học tôi đã quen với A Chấn rồi a!”

“Hàn Đồng, A Chấn lúc nào cũng ức hiếp tôi, nhờ anh giúp tôi báo thù một chút được không?”

“Lâm Như Thanh, tất cả mọi người đều gọi tôi là Tiểu Thanh, thật ngại quá, trước kia tôi thăm mền A Chấn đã lâu, nhưng hắn chưa bao giờ để ý tôi, còn muốn cùng tôi trở thành bạn bè tốt, tôi cũng tạm quên đi, đành cùng A Ứng miễn cưỡng cặp kè a!”

“Cương Phấn Đường, ba ba của tôi rất mê Tam Quốc Diễn Nghĩa, mê đến độ đặt cho tôi cái tên này, thật sự muốn đập đầu chết cho rồi!”

“Liên Bội Ngọc, A Ngọc, tôi....” Cô cúi đầu nhìn thân hình đầy đặn gập bội của mình thở dài, “Thật sự muốn được đáng người gầy như anh a!”

Cương Phấn Đường bật cười, “Muốn vậy thì không được lúc nào cũng giành đồ ăn với người khác nha!”

“Nào có....” Liên Bội Ngọc lăm bắm, “Người ta chỉ ăn có một chút thôi mà!”

“Vậy sau, gọi lên tám tô mì, cậu liên ăn hết hai tô, này gọi là một chút sao, phải gọi là tốc độ!”

“Anh Mạnh,” Lâm Như Thanh thực tự nhiên gọi y, Mạnh dật Nguyệt hai gò má lập tức ửng đỏ, “Tôi nghĩ anh nên bái A Ngọc làm sư phụ, học tập cô ta làm sao trong vòng hai phút có thể ăn hết một chén cơm, phải nhanh như vậy thì A Chấn sẽ không cần lo lắng nữa a!”

“Như vậy chỉ sợ anh có mối lo ngại khác là làm sao để ôm nổi một chú lợn con đây!” Cừu Chấn Dương nói thâm vào tai y.

Hai gò má Mạnh Dật Nguyệt lại càng đỏ hơn, tới lúc này y mới nhận ra mình đang ngồi gọn trong lòng Cừu Chấn Dương, “Dương, anh....Anh nói bậy bạ gì đó!” Y yếu ớt giãy giụa muốn đứng lên, nhưng phát hiện sức lực không nổi.

“Không nên cử động” Cừu Chấn Dương lại càng ôm chặt y, “Anh biết em còn rất mệt, hãy để cho anh ôm em đi.”

Nghe thấy lời nói kiên quyết của hắn, Mạnh Dật Nguyệt cứ như vậy ngồi trong lòng ngực Cừu Chấn Dương lắng nghe mọi người vừa trò chuyện vừa cười đùa, thẳng đến khi y mệt mỏi chịu không nổi liền yên lặng ngủ, Cừu Chấn Dương mới đem y ôm vào phòng. Vừa mới bước trở ra, lập tức Cừu Chấn Dương hướng nhóm bạn bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc.

“Cám ơn mọi người, là mọi người đã cứu Nguyệt, tôi sẽ không bao giờ quên phần ân tình này.”

“Thôi đi!” Trầm Kỳ Ứng khoát tay, “Bất quá, dường như hắn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, cậu tốt nhất cẩn thận đối đãi với hắn một chút. Thật là! Tôi thật sự chưa gặp ai người nam nhân nào tâm lý nhu nhược như hắn! Cũng không phải do thiếu tình thương của mẹ, mà là giống như... phảng phất linh hồn hết sức nhỏ bé yếu ớt bị vướng lại phàm trần, khó trách cậu thương hắn như vậy, ngay cả tôi cũng muốn che chở cho hắn!”

“Tôi sẽ làm thịt cậu!” Cừu Chấn Dương hung hăng đe dọa.

“Đừng vội làm thịt, bây giờ vẫn còn một chuyện cần thảo luận đôi chút.” Lưu Tiểu Thiển đột nhiên nói, “Lị Na làm sao bây giờ? Chúng ta đều chấp nhận anh Mạnh cùng A Chấn là một đôi, vậy còn Lị Na? Cậu ấy có thể sẽ không yên lặng chấp nhận đơn giản như vậy được!”

“Việc này.....” Lâm Như Thanh nhìn xung quanh một vòng, “Chỉ sợ phải hảo hảo cẩn thận một chút mới được.”

4

6. Chương 6

Là tình yêu

Phần 1

“Anh Mạnh, anh Mạnh!”

Lưu Tiểu Thiển từ trong nhà bếp đi ra liền la làng lên, Mạnh Dật Nguyệt đang chuyên tâm xem phim đảo mắt nhìn lại.

“Chuyện gì!”

“A Chấn khi dễ tôi, mau giúp tôi mắng hắn!” Lưu Tiểu Thiển cung kính trình lên đơn kiện, “Người ta chỉ thái rau khó coi một chút, hắn lại nói tôi phá hoại rồi đuổi ra ngoài!”

“Con gái mà thái rau cũng không xong, mai mốt không ai dám lấy cậu về.” Cừu Chấn Dương đi theo phía sau châm chọc nói.

“Anh xem, anh xem!” Lưu Tiểu Thiển cầm lấy cánh tay trắng nõn của Mạnh Dật Nguyệt, “Mắng hắn, anh Mạnh mắng hắn đi!”

Mạnh Dật Nguyệt nở nụ cười, “Dương, người ta là con gái, không được luôn khi dễ người ta như vậy! Huống chỉ hiện tại nam nữ bình đẳng, con gái cũng không nhất định phải xuống bếp a!”

Cừu Chấn Dương hắc một tiếng, “Trù nghệ của anh đều lớn hơn một bậc, cô ta ngay cả thái rau cũng không xong, không thừa cơ hội khiển trách chút rất đáng tiếc a!”

“Đó là bởi vì cậu đã học qua thôi!” Lưu Tiểu Thiển phản bác, “Hơn nữa.....”

Nhà bếp đột nhiên truyền ra một tiếng hét thảm thiết.

“A

Cứu mạng a~ Tôi cắt trúng tay rồi!”

Lưu Tiểu Thiên bất giác bật cười, “Xem, Đỗ Phong cũng giống như tôi... Không, hẳn so với tôi còn tệ hơn, tôi chỉ cắt khó coi, còn hắn cắt luôn vào tay lấy huyết!”

Mạnh Dật Nguyệt nhìn thấy Tiểu Nho từ nhà bếp lao ra, cầm lấy hộp y tế chạy trở về, không cầm được lo lắng đứng lên.

“Dường như rất nghiêm trọng, có nên đi bác sĩ khám một chút không?”

Cừu Chấn Dương ần y ngồi xuống.

“Đừng lo lắng, Đỗ Phong luôn thích khoa trương mọi thứ, nếu thật sự nghiêm trọng như vậy, hắn sẽ tự nói.”

Tựa như muốn xác minh lời nói của Cừu Chấn Dương là đúng, trong nhà bếp lại truyền ra một trận cười, cười đến mức khoa trương của Đỗ Phong.

“Có cái gì đâu, bất quá chỉ là vết cắt nhỏ mà thôi, băng thành một cuộn như vậy? Rất khoa trương nha? Người không biết còn tưởng rằng tôi chặt đứt mất luôn ngón tay đó chứ?” Mạnh Dật Nguyệt nghe xong cũng nở nụ cười.

Thật tâm mà nghĩ, nếu không phải bọn xấu này cấu kết với nhau chia nhóm thay phiên đến đây ồn ào quậy phá, thật sự Cừu Chấn Dương không biết phải mất bao lâu mới có thể làm cho Mạnh Dật Nguyệt giống hiện tại cười thoải mái như vậy. Có lẽ, do tìm được người đồng tình, nên Mạnh Dật Nguyệt mới cảm giác được bản thân không phải như y đã nghĩ!

Sau cơm trưa, Tiểu Nho lại chạy đi chơi với Tiểu Mao, mấy người lớn liền ở phòng khách uống trà.

“Tôi không khuyên được Lị Na.” Lưu Tiểu Thiên nói.

Mọi người đều nhất trí đem toàn bộ chuyện Chu Lị Na nói cho Mạnh Dật Nguyệt biết, như vậy so với việc lừa gạt y tốt hơn nhiều, lỡ đâu có ngày y bắt gặp liền sinh ra hiểu lầm.

“Tôi cũng vậy.” Lâm Như Thanh thở dài, “Đầu óc cô ta căn bản rất ngoan cố a, tôi đã cố gắng giải thích mà cô ta còn tức giận ngược lại tôi, nói cái gì không tin mình thua kém anh Mạnh, thật sự quá cố chấp, cô ta không muốn tin rằng người A Chấn yêu là anh Mạnh a, bày đặt nói mình cũng có thể làm Lâm Đại Ngọc!”

“Thật sao?” Đỗ Phong không thể tưởng tượng nổi, “Làm Lâm Đại Ngọc? Lâm Đại Ngọc cũng có thể bắt chước sao? Huống hồ chỉ, cô ta bắt chước Lâm Đại Ngọc để làm gì?”

“Này....” Lâm Như Thanh ngượng ngùng liếc mắt nhìn Mạnh Dật Nguyệt một cái, “Bởi vì cô ta chỉ thấy được anh Mạnh một lần, nên không có ấn tượng gì, cho nên.... Cho nên tôi đem ấn tượng của mình về anh Mạnh nói cho cô ta biết!”

Trầm Kỳ Ứng hơi nhú mày, “Cậu nói như thế nào?”

Lâm Như Thanh cùng Lưu Tiểu Thiên liếc nhìn nhau một cái, hai người đồng thời nở nụ cười.

“Phiên bản nam của Lâm Đại Ngọc!” Lâm Như Thanh nói.

“Con người có văn hóa, nhã nhặn, tuy hơi nhu nhược nhưng làm cho người người thương tiếc.” Lưu Tiểu Thiên nói tiếp theo.

“Khí chất u buồn mê người.” Lâm Như Thanh bổ sung.

“Phiêu phiêu dật dật mê hoặc lòng người.” Lưu Tiểu Thiên tiếp lời.

“Nếu đi trong sân trường, anh Mạnh khẳng định là hình tượng mà rất nhiều cô gái ngưỡng mộ.”

“Đáng tiếc sớm bị Chấn Dương cướp đi rồi!”

“Cũng không còn người dám mơ mộng nữa.”

“Trừ phi ngại sống trên đời này quá lâu.”

Một người nói một người đáp, nói đến nỗi làm cho khuôn mặt thanh tú của Mạnh Dật Nguyệt đỏ bừng bừng, thẹn thùng quay mặt đi chỗ khác, Cừu Chấn Dương thì ôm chặt lấy y, hung hăng hôn một cái lên mặt y.

“Đúng vậy, ai dám động đến hân, tôi liền xử đẹp!”

Trầm Kỳ Ứng xem thường, “Không phải nói chứ, lúc có cậu thì đúng là không ai dám....”

“Đúng vậy! Thừa dịp lúc A Chấn quay đi vài lần nhìn xem chảy nước miếng mà thôi.” Đỗ Phong đùa giỡn nói.

“Xem cũng không cho phép!” Cừu Chấn Dương bá đạo gầm nhẹ.

“Uy, uy! Cậu cũng không thể vì nhìn một chút liền móc hai mắt người ta ra chứ?”

Cừu Chấn Dương trừng mắt, “Vì cái gì không thể?”

Trầm Kỳ Ứng chớp mắt, “Oa! Hiện tại tôi mới biết được, thật ra cậu là con trai của Saddam Hussein a!”

Mọi người đều cười to, trong tiếng cười, Lưu Tiểu Thiển chuyển đổi đề tài.

“Anh Mạnh, nhìn dáng vẻ của anh hẳn là sinh viên khoa văn đi?”

Mạnh Dật Nguyệt trả lời, “Không, tôi học kiến trúc, ở trường Đại học quốc gia Đài Loan.”

Mọi người nhất thời ồ lên, người ngạc nhiên nhất chính là Cừu Chấn Dương.

“Gật người! Ngành kiến trúc? Em tốt nghiệp trường Đại học quốc gia Đài Loan?”

“Nhưng mà....” Lưu Tiểu Thiển không thể tin nổi trừng mắt nhìn Mạnh Dật Nguyệt, “Nhìn anh giống người thuộc chuyên ngành văn học hơn nha!”

“Thực sự là một đáp án ngoài sức tưởng tượng.” Lâm Như Thanh lẩm bẩm nói.

“Sau khi giải ngũ, tôi làm kiến trúc sư cho một công ty xây dựng, một năm sau.... liền rời đi.” Mạnh Dật Nguyệt âm thầm nói.

Cừu Chấn Dương nhìn thấy u sầu trong mắt y, vội vàng nắm thật chặt bàn tay y.

“Vừa kịp lúc, hiện tại anh có thể bắt đầu thiết kế nhà cho chúng tôi, anh muốn thiết kế kiểu dáng nào cũng được, hiện đại hay nông thôn tùy anh lựa chọn.”

“Tôi thích thiết kế cổ điển, nông thôn.” Mạnh Dật Nguyệt nói với người nam nhân thấp nhất trong nhóm,

“Ngay tại thành phố này thiết kế cho tôi một nông trang, ok?”

Mạnh Dật Nguyệt khó nén được vui sướng gật đầu.

“Nông trang? Chỉ sợ không đủ tiền đâu!” Trầm Kỳ Ứng nhíu mày suy tư. “Chắc phải hơn một ngàn vạn đi?”

“Không sao!” Cừu Chấn Dương như đã liệu trước ngạo nghễ nói: “Tôi đã sớm gọi điện thoại nhờ ba ba ở Mỹ giúp đỡ, ngoài ra tài khoản của tôi vẫn còn ba trăm ngàn.”

Trầm Kỳ Ứng thở dốc kinh ngạc, “Ba trăm ngàn? Oa, vậy cậu nhất định vẫn còn rất nhiều tiền a?”

“Không nhiều lắm, không nhiều lắm.” Cừu Chấn Dương lắc đầu, “Đầu tư cổ phiếu, mua vào bán ra tùy thời cơ mà thôi.”

“Thực hâm mộ!” Đỗ Phong tán thưởng.

“Chỉ cần tôi muốn, kiếm nhiều hay ít cũng không thành vấn đề!” Cừu Chấn Dương đắc ý nói, nhanh hôn Mạnh Dật Nguyệt một cái, “Thế nào, mặt trời rất lợi hại đi?”

Mạnh Dật Nguyệt liếc nhìn hân, “Thật không biết anh nói cái gì?”

Cừu Chấn Dương nhún nhún vai, “Cũng không phải lợi hại gì, chỉ do may mắn thôi!”

“Chắc là được lão ba của cậu dạy?” Đỗ Phong tò mò hỏi, “Nghe nói địa vị lão ba của cậu ở Wallstreet có thể được coi là hô phong hoán vũ, không gì không làm được, chỉ cần ông nói một cậu, muốn giết ai thì giết, muốn bắn ai thì bắn, thực quá khủng bố!”

Cừu Chấn Dương hừ lạnh, “Ông ta dạy tôi cái rắm! Chỉ là do di truyền! Chúng tôi đối với cổ phiếu có giác quan thứ sáu, hơn nữa bỏ một chút thời gian nghiên cứu thị trường, hắc hắc! Rất khó mắc phải sai lầm a!”

“Vậy còn mẹ của cậu ở bên kia?”

“Giống nhau, tôi cũng không muốn học thiết kế thời trang, chỉ tùy tiện họa vài thứ gì đó người ta lại muốn đoạt lấy, thực không hiểu vì sao! Mỗi lần tôi sang đó thăm mẹ, bà ta còn bắt tôi đi làm người mẫu, nói cái gì dáng người của tôi rất đẹp, rất xuất sắc, hơn nữa mặc trang phục của mình thiết kế sẽ có sức thuyết phục hơn. Bởi vậy được một nhà kinh doanh để ý, mời tôi quay quảng cáo cho họ ở Pháp, chẳng những có tiền, còn được xài sản phẩm của họ miễn phí trong một năm. Năm trước còn quay quảng cáo quần jean, nói thực ra, tôi rất nổi tiếng ở Châu Âu!”

Hai hàng lông mày của Trần Kỳ Ứng bỗng dựng nhướng lên,

“Uy! Mọi người có thấy hấn ta quá kiêu ngạo không?”

“Đồng ý!” Đỗ Phong hòa theo.

“Vậy thì?” Lưu Tiểu Thiển đột nhiên hỏi.

Lâm Như Thanh nháy mắt mấy cái.

“Hội đồng hấn.”

Lời nói chưa dứt, Cừu Chấn Dương đã nhảy dựng chạy đi mất, bốn người cả nam cả nữ đuổi theo sau, Mạnh Dật Nguyệt cười toe toét. Có lẽ y không biết rằng, thời khắc y tươi cười như vậy lại làm cho Cừu Chấn Dương cảm động thiếu chút nữa rơi lệ.

Tuy vậy nhưng Mạnh Dật Nguyệt vẫn thà chết chứ không chịu đi ra khỏi cửa nửa bước.

Mẹ kế của Mạnh Dật Nguyệt tên là Ngũ Tuyết, cùng với tình nhân là Thái Uy Liệt bàn bạc, đành phải đem căn nhà cao cấp bán rồi thuê một căn nhà nhỏ để ở. Vậy mà, Thái Uy Liệt còn đem số tiền bán được nhà đi chơi cổ phiếu, làm cho khoản tiền hầu như không còn.

Hôm nay, một đôi nữ nhân như hoa như ngọc lại rủ nhau đi vào cửa hàng thời trang mua quần áo, bởi vì đến năm học mới, đương nhiên các nàng phải mua vài bộ để vào trường khoe khoang a. Ngũ Tuyết và Thái Uy Liệt cũng tính toán tiền bạc một chút, sau khi thanh toán học phí, số tiền còn lại bọn họ có thể tiêu xài được bao lâu?

“Leng keng!”

Hai người ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa, rồi sau đó Ngũ Tuyết đứng dậy ra mở, cửa vừa được mở ra bà ta liền ngây ngẩn cả người.

“Người.... Làm sao biết chúng ta ở đây?”

Cừu Chấn Dương lạnh lùng cười, “Tôi còn biết hai đứa con của bà là con gái của Thái Uy Liệt, chuyện này tính là gì?”

Sắc mặt Ngũ Tuyết chợt tái nhợt, “Làm sao ngươi biết?”

Cừu Chấn Dương khinh thường bĩu môi.

“Tôi đã nói rồi, muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm a!”

Ngũ Tuyết cắn môi dưới nhìn Cừu Chấn Dương gờ lên một túi công văn thật dày.

“Có một đồ vật muốn cho bà xem một chút.”

Ngũ Tuyết cau mày, sau đó tránh qua một bên, “Vào đi!”

Trên bàn ăn, hai bên ngồi đối diện, Cừu Chấn Dương lấy ánh mắt phẫn nộ nhìn Thái Uy Liệt.

Người đàn ông kia cũng anh tuấn xuất sắc, thật sự nhìn không ra là kẻ ăn bám phụ nữ, hơn nữa còn có cặp mắt hoa đào hấp dẫn, khó trách Ngũ Tuyệt đối với hắn chết tâm, lại hại Mạnh Dật Nguyệt hy sinh hết tự tôn, danh dự, làm y cuối cùng còn tìm đến cái chết.

Mà đôi cậu nam nữ này vẫn không có ý định buông tha cho y!

“Nói cho hai người biết.” Cừu Chấn Dương đem túi công văn ném tới trước mặt bọn họ, “Băng ghi hình là bản sao, ngay cả bản gốc ảnh chụp cũng đều ở chỗ tôi, cho nên, hai người cố tình hủy đi cái này cũng vô dụng!”

Ngũ Tuyệt và Thái Uy Liệt hồ nghi mở túi công văn lấy thứ bên trong ra, mới vừa nhìn vào, vẻ mặt hai người đồng thời thay đổi, sắc mặt càng khó coi, cuối cùng, bọn họ không dám xem lại lần thứ hai.

“Người muốn thế nào?” Thái Uy Liệt mở miệng nói, vẻ mặt sợ hãi.

“Chẳng muốn gì, chỉ cần các người không chọc tôi mất hứng, những thứ đó sẽ không tung ra ngoài, còn không.....” Cừu Chấn Dương hắc hắc cười lạnh, “hai người cứ ngồi đó chờ bị tố cáo giả tạo giấy tờ, chiếm đoạt công quỹ, phạm tội vận chuyển buôn bán trái phép thuốc phiện, thậm chí bọn xã hội đen còn tìm ra được đuôi giết, thật quá thích đi?”

Hai người trầm mặc.

“Rốt cuộc người là ai?” Ngũ Tuyệt không cam lòng hỏi.

“Tôi?” Cừu Chấn Dương mỉm cười, “Tôi là bạn của Mạnh Dật Nguyệt, là người bảo vệ hắn, chờ tôi qua hai mươi tuổi, chúng tôi sẽ đến châu Âu kết hôn! Cho nên, tôi tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đến hắn, cho dù là bà, thậm chí hai người con của bà, hiểu chưa?”

Hai người lần thứ hai câm lặng.

Nhược điểm bị người ta nắm trên tay, có thể nào không đầu hàng chứ?

[cont]

Phần 2

Vì được nghỉ hè nên Tiểu Nho xin phép Cừu Chấn Dương đi chơi với bạn bè, vài tuần này những người xấu xa kia cũng không có xuất hiện. Cừu Chấn Dương ôm lấy Mạnh Dật Nguyệt ngược nhìn trời xanh trong vạt ngoài cửa sổ, gió mát vi vu, từng đám mây trôi qua ngẫu nhiên có vài con chim én.

“Thời tiết hôm nay thật tốt, chúng ta đi ra ngoài một chút!”

Mạnh Dật Nguyệt co rúm người lại.

“Không, không cần, em ở nhà thì tốt rồi, nếu anh muốn đi thì cứ đi, em không sao hết!”

Cừu Chấn Dương than nhẹ, “Nếu không có em kể bên, anh đi ra ngoài làm gì? Mua thức ăn sao?”

“Chúng ta cứ ở lại đây cũng vui! Thế nào! Tiết mục hôm qua vẫn chưa xem xong! Chúng ta hãy xem cho hết đi!” Mạnh Dật Nguyệt đi đến ghế sa lon ngồi xuống, tư thế chuẩn bị xem TV, còn cầm remote bấm, âm thầm hy vọng hắn sẽ quên đi chuyện này, làm cho chính mình như nước bay hơi.

Cừu Chấn Dương lắc đầu, lập tức đi vào phòng ngủ lấy ra một xấp văn kiện cùng vài tấm ảnh đặt lên trên đùi Mạnh Dật Nguyệt.

“Xem cái này đi! So với bất cứ thứ gì đều thú vị hơn!”

“Đây là cái gì?” Mạnh Dật Nguyệt nghi hoặc mở ra, chợt a một tiếng kinh ngạc, càng xem miệng y càng mở lớn.

“Này....Đây là.....”

Cừu Chấn Dương ngồi bên cạnh miễn cưỡng nhìn lên TV nói, “Đây là vấn đề của bọn họ, có cái này, bọn họ có ăn mất ngủ cũng không dám đến tìm em.”

“Nhưng mà....Như thế nào anh lại có thứ này....” Mạnh Dật Nguyệt hỏi.

“Có tiền có thể sai khiến được ma quỷ mà.” Cừu Chấn Dương nhìn y một cái, lập tức lại tiếp tục xem TV, “Anh có đi tìm họ rồi, trừ phi bọn họ không sợ ngồi tù, không sợ xã hội đen truy giết, còn không bọn họ tuyệt đối không dám đến gây phiền toái cho em nữa.”

“Nhưng... xã hội đen....Như thế nào lại dính líu tới xã hội đen?”

Cừu Chấn Dương hừ một tiếng, “Ai bảo bọn họ đua đòi hút thuốc phiện a! Buôn bán thuốc phiện dễ dàng dính dáng đến xã hội đen, hơn nữa bọn họ tiêu xài phung phí, không có chừng mực, để có tiền bắt buộc phải vay lãi cao thôi!”

Mạnh Dật Nguyệt sững sốt một lúc.

“Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới.”

“Còn có cái này.....” Cừu Chấn Dương lấy một tờ giấy X-quang đưa cho y, “Nhìn thật kỹ nha!”

Thấy vẻ mặt của hắn đặc biệt nghiêm túc, Mạnh Dật Nguyệt liền dùng toàn bộ lực chú ý cẩn thận xem, có chữ liền đọc, có hình liền nhìn, nhìn một lần không hiểu lại một lần, sau đó lại một lần nữa.....

“Minh bạch chưa?” Cừu Chấn Dương thản nhiên nói, “Ba ba của em không phải bị em làm cho tức chết, ông nguyên bản đã có bệnh tim, chỉ là ông không nói với em, cũng dặn dò bác sĩ không cho em biết, ông sợ em ngăn cản không cho ông uống rượu, hút thuốc, xã giao, những thứ đó đều là niềm vui lớn nhất của ông ấy. Chỉ có bà mẹ kế biết, bởi vì có một lần trong lúc xã giao với đối tác, ba ba của em ngất xỉu được đưa vào bệnh viện, sau đó bệnh viện liền liên lạc với bà ta. Cho dù đã biết nhưng bà ta không có nửa điểm khuyên bảo ông ấy, ngược lại bà ta còn hy vọng ông ấy xảy ra chuyện sớm một chút, tóm lại tất cả đều không phải lỗi của em, là do ông ấy biết mình bị bệnh nhưng vẫn uống rượu, thậm chí một lần hút đến hai ba gói thuốc.”

Hắn nhìn sang Mạnh Dật Nguyệt đang thất thần.

“Giống như lời anh đã từng nói, vận khí của em không tốt mới bị bắt gặp mà thôi. Nếu trời muốn trừng phạt, sẽ tìm đến bà mẹ kế, bà ta biết bệnh tình của ba em hơn một năm, hẳn nên chăm sóc ông ấy, bắt ông ấy nghỉ ngơi điều dưỡng, chính là bà ta vẫn thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí ngày ông ấy chết, bà ta còn cùng tình nhân gặp mặt trắng trợn. Cho nên, Nguyệt, đừng đem tất cả lỗi lầm đặt lên người mình nữa, em không có tội, có tội chính là đôi gian phu *** phụ kia, không cần vì cái chết của ba em mà gánh hết mọi trách nhiệm, nếu làm vậy em quả thật rất bất hiếu với mẹ ruột của em!”

Nói khiếp sợ cũng đúng, mà nói lý lẽ cũng không sai, nhưng mà, sự tình chuyển biến quá đột ngột, làm cho Mạnh Dật Nguyệt có điểm mờ mịt.

Như thế nào từ người có tội lập tức được trắng án, người căn bản vô tội lại biến thành hung thủ?

Mạnh Dật Nguyệt xem lại chuyên chú cẩn thận một lần nữa, đồng thời đối chiếu với những lời Cừu Chấn Dương vừa nói. Nhìn thấy giấy tờ bệnh viện có chữ kí của mẹ kế, nghĩ đến một năm trước bà ta luôn cố vũ ba ba uống càng nhiều rượu càng tốt, luôn thúc giục ba ba cùng bạn bè đi xã giao, cảm giác bắt đầu thông suốt.

Nhìn thấy thần sắc trên mặt Mạnh Dật Nguyệt thay đổi, Cừu Chấn Dương vui vẻ ôm lấy y.

“Đã hiểu?”

Mạnh Dật Nguyệt im lặng, vẫn còn cầm cùi xem một lần nữa, sau đó, y ngẩng đầu, thở dài một hơi.

“Em nghĩ em phải mất một lúc mới có thể thích ứng được sự chuyển biến này!”

Cừu Chấn Dương âu yếm nhìn y.

“Hận bà ta sao? Nếu bà ta có thể làm tròn bổn phận của một người vợ, anh tin rằng ba em sẽ không đi sớm như vậy, trên giấy khám sức khỏe viết rất rõ ràng, nếu không hút thuốc, uống rượu xã giao, ba của em thực tế bệnh tình sẽ không chuyển biến xấu nhanh như vậy.”

Mạnh Dật Nguyệt trầm tư một lúc lâu.

“Không, bà ta dù sao cũng là mẹ của hai người em gái, nếu em hận bà ta, em gái của em sẽ rất khó xử, em tình nguyện cho nó hiểu theo ý nghĩ ban đầu của anh nói, là em chạy trời không khỏi nắng, ông chỉ vì quá sốc nên mới mất đi.”

Người kia tại sao lại quá thiện lương như vậy!

Cừu Chấn Dương nhún nhún vai, quên đi, không sao cả, chỉ cần Mạnh Dật Nguyệt không ray rứt chuyện mình là hung thủ hại chết phụ thân là được.

“Được rồi, hiện tại vấn đề đều đã giải quyết xong,” Hắc đắc ý nhìn Mạnh Dật Nguyệt, “Em cũng không cần lo lắng ra ngoài sẽ bị người khác chú ý, vậy có đồng ý đi chơi với anh không?”

Mạnh Dật Nguyệt mỉm cười.

“Đi đâu?”

Nửa tiếng đồng hồ sau, hai người đang ngồi ăn canh gà trong một quán lân cận,

“Một lát nữa nhớ nhắc anh mua một phần đem về cho Tiểu Nho.” Cừu Chấn Dương dặn dò.

“Nga!” Mạnh Dật Nguyệt lấy khăn lau miệng, “Tiểu Nho dường như vẫn chưa ăn.”

“Vậy mới dặn em hãy nhắc nhở anh.” Cừu Chấn Dương nói xong, đột nhiên chán nản chửi thề một tiếng, “Đáng chết, phải mua sữa mới đúng, bác sĩ nói em tốt nhất chỉ nên uống sữa!”

“Không sao cả, em không.....” Mạnh Dật Nguyệt còn chưa nói xong, Cừu Chấn Dương đã chạy mất dạng, “..... khát.”

Ba phút sau, hai hộp sữa đã đặt trước mặt Mạnh Dật Nguyệt.

“Anh đặc biệt không lấy đá!”

Cừu Chấn Dương tiếp tục chiến đấu với con gà, Mạnh Dật Nguyệt cảm kích nhìn hân một cái, rồi cầm ống hút vào uống một hơi.

“Nguyệt, bác sĩ nói em bây giờ vẫn không thích hợp để đi làm.”

“Àn, em biết.” Dứt lời, Mạnh Dật Nguyệt cắn cắn ống hút.

“Anh cũng không yên tâm để em một mình ở nhà, nếu em lại té xỉu thì biết làm sao bây giờ?”

Mạnh Dật Nguyệt ngẩng đầu, “Cho nên?”

Cừu Chấn Dương phút chốc nhếch miệng cười, “Đi học với anh, dù sao lớp học có rất nhiều người, thêm một người cũng không sao.”

Mạnh Dật Nguyệt nhú mày, “Như vậy không được.”

“Vì cái gì không được?” Cừu Chấn Dương hỏi lại.

“Em cũng không biết.....” Mạnh Dật Nguyệt nhả ống hút ra, “Em biết dự thính không có gì kỳ quái! Nhưng mà.... em đã hai mươi chín tuổi rồi, hơn những người trẻ tuổi như anh tận một con giáp.....”

“Không có đâu!” Cừu Chấn Dương nhin không nổi kêu lên, “Em cho rằng em lớn lắm sao? Đã quên lần đầu tiên gặp mặt, anh liền nghĩ em chắc chắn sẽ nhỏ hơn anh đó sao?”

Mạnh Dật Nguyệt than nhẹ, “Trong lòng đã già rồi.”

“Nhưng bề ngoài thì không!” Cừu Chấn Dương phản bác, “Không tin em đi hỏi bọn A Ung, xem bọn họ có ai cho rằng nhìn em già không!”

Mạnh Dật Nguyệt im lặng.

Kỳ thật y cũng biết chính mình thoát nhìn trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thật, điểm ấy y cũng cảm thấy kỳ quái, nhiều năm bị tra tấn vất vả chỉ làm cho y tiêu tụy tái nhợt, cũng không lưu lại dấu vết già nua trên người. Có lẽ trời sinh y không dễ dàng bị lão hóa! Nói không chừng có một ngày Cừu Chấn Dương thoát nhìn còn có thể lớn hơn y.

“Thế nào?” Cừu Chấn Dương truy hỏi, “Em ở bên cạnh anh, thì anh sẽ không còn băn khoăn đến mức ngay cả bài vở cũng không chép a!”

Dù dỗi, nếu y không đáp ứng, chỉ sợ Cừu Chấn Dương nài nỉ đến chết mới thôi! Mạnh Dật Nguyệt nghĩ, rồi sau đó theo thói quen thở nhẹ một tiếng, mới bắt đầu gật đầu chấp nhận.

“Được rồi!”

Tuy nói dự thính sinh không hề hiếm lạ, hẳn là không ai đặc biệt chú ý tới, nhưng mà mặc vào trang phục phối hợp nhẹ nhàng do Cừu Chấn Dương thiết kế làm cho Mạnh Dật Nguyệt tao nhã mê người.

Vẫn vẻ bề ngoài gầy yếu nhu nhược, dung mạo thanh tú cùng khí chất u buồn, không biết hấp dẫn bao nhiêu tầm mắt của các cô gái. Nhưng vì Cừu Chấn Dương mãnh liệt bảo hộ, căn bản không người nào có cơ hội tiếp cận được y. Hơn nữa Cừu Chấn Dương còn khẳng định Mạnh Dật Nguyệt là của hắn, cho dù chết cũng không buông.

Đặc biệt không có người nào nhìn y bằng ánh mắt khác thường, nguyên lai trường học là do gia đình sáng lập, ở toàn trường nhân vật quan trọng được hoan nghênh nhất....là Cừu Chấn Dương, cùng học đệ kết giao yêu đương chuyện bình thường, hình ảnh thân thiết âu yếm nhau trong trường cũng thường xảy ra.

Trừ bỏ Chu Lệ Na vẫn thủy chung giữ thái độ căm thù đối với Mạnh Dật Nguyệt, buồn cười nhất chính là cô ta còn cố gắng bắt chước giống y như Lâm Đại Ngọc.

Những bộ trang phục nóng bỏng thiếu vải tất cả đều thay bằng lụa trắng trong suốt, đi học không hề trang điểm nữa....Kỳ thực cô ta không trang điểm vẫn nhìn tốt hơn; cách nói chuyện nhỏ nhẹ dịu dàng..... thậm chí cố ý nói nhỏ đến mức không ai nghe thấy; không có việc gì liên chớp chớp mắt.....Bắt chước bữa bãi như vậy, rảnh rỗi liền ôm ngực thở không nổi, thoáng như lúc nào cũng có thể ngã xuống mất mạng, ô hô đáng thương thay, tất cả đều mang một loại cảm giác giả tạo – buồn cười!

Nhưng tựa hồ đã thành thói quen, giống như một loại nghiện quá dị nào đó, vô luận những người bạn tốt xung quanh khuyên bảo cô, cô ta chỉ là nghe nhưng không muốn hiểu. Cuối cùng hết cách, đành phải chấm dứt tình bạn với cô.

Đúng 12 giờ trưa, trong nhà ăn của trường học, Cừu Chấn Dương cánh tay dài ngăn cản, “Nguyệt, em đi mua hộp sữa, sau đó đi qua bên kia ngồi chờ anh!” Nói xong, hắn liền đến trước quầy ăn gọi món.

Yên lặng, Mạnh Dật Nguyệt nghe lời mua hộp sữa, sau đó ngoan ngoãn đến đứng vị trí Cừu Chấn Dương chỉ rồi ngồi xuống. Không đến năm phút, Cừu Chấn Dương đã bưng một khay đồ ăn đi lại, có đầy đủ cơm, canh, thức ăn.

Không lâu, có thêm vài người ngồi chung bàn, ăn uống.... nói chuyện phiếm.

“A Chấn, đã quá lâu cậu không tham gia các hoạt động xã hội, cho dù cậu yêu đương đến điên cuồng nhưng ít nhất cũng phải ngẫu nhiên lộ bộ mặt ra một chút!” Đỗ Phong oán giận, “Đội trưởng cứ bắt tôi đi tìm cậu, tôi bị hắn làm phiền đến chết rồi!”

“Sắp có trận đấu sao?” Cừu Chấn Dương thuận miệng hỏi, vừa lúc gấp một đĩa thịt bò bỏ vào trong chén Mạnh Dật Nguyệt.

“Ai biết được cậu cũng đang lợi dụng người khác thôi!” Liêu Bội Ngọc miệng đầy thức ăn lăm bắm nói ẩn ý. Đỗ Phong liếc mắt nhìn cô một cái, chợt chuyển hướng sang Cừu Chấn Dương.

“Đã quyết định giao đấu hữu nghị với đội trưởng S, nghe nói trường ta chưa bao giờ thắng bọn họ, cho nên đội trưởng liền đặt niềm tin trên người cậu, hy vọng cậu có thể đảm đương vị trí tiền vệ của đội bóng. Nhưng ít nhất cậu cũng nên tới luyện tập một chút, phải phối hợp ăn ý với những người khác nữa.”

Cừu Chấn Dương nhú mày, lập tức nhìn sang Mạnh Dật Nguyệt ăn cơm giống như ốc sên.

“Nguyệt, em có thấy mệt không?”

“Không a!” Mạnh Dật Nguyệt kinh ngạc, như thế nào lại hỏi như vậy? “Em tốt lắm, không cần lo lắng. Không phải là em ăn không vô, anh cũng biết em ăn cái gì cũng rất chậm mà! Yên tâm đi! Em nhất định sẽ ăn hết chén cơm này.”

Cừu Chấn Dương vừa lòng vuốt cằm y, rồi sau đó mâm mê đem lọn tóc của Mạnh Dật Nguyệt vén ra sau lỗ tai.

“Tóc em dài quá rồi.”

“Muốn em cắt sao?”

“Không được!” Lâm Như Thanh đột nhiên sáp lại, “Anh Mạnh nhìn như vậy rất đẹp, rất giống những thư sinh văn nhược thời cổ xưa, cắt đi rất đáng tiếc!”

Liêu Bội Ngọc cũng gật đầu tán thành. Đỗ Phong cũng vuốt cằm một lúc sau mới đồng ý với lời của cô.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy, nếu anh Mạnh cắt đi mái tóc này, khẳng định sẽ trở nên trẻ trung, thậm chí.... khụ khụ! Thoạt nhìn so với chúng ta còn nhỏ hơn.”

Lâm Như Thanh bật cười, “Đúng vậy, tôi chỉ ngại không dám nói, anh Mạnh sẽ biến thành em Mạnh.... Chuyện đó, các cô gái có thể rất vui vẻ, nhưng chắc là anh Mạnh không hề muốn đi?”

Khuôn mặt thanh tú của Mạnh Dật Nguyệt ửng đỏ, “Không thể nào? Trước kia tóc của tôi rất ngắn, dường như chẳng có người nào nói như vậy a!”

Lâm Như Thanh bày ra tư thế xem thường, “Tôi nghĩ, chắc chẳng có ai đặc biệt hỏi tuổi của anh Mạnh đi?” Mạnh Dật Nguyệt nghĩ nghĩ rồi sau đó gật đầu, cô lập tức đắc ý nở nụ cười, “Vây đúng rồi, bọn họ nghĩ anh mới mười mấy tuổi thôi!”

Mạnh Dật Nguyệt không còn lời nào để nói, Cừu Chấn Dương lại gõ đầu cô một cái.

“Tôi giúp cậu cạo tóc đi tu nha.”

Vấn đề chấm dứt, Đỗ Phong lập tức chuyển chủ đề.

“A Ứng đâu rồi?”

“Ai biết?” Lâm Như Thanh nhún nhún vai, “Hắn nói hắn sẽ đến, có thể chạy tới Tây Dương trước! Lị Na cũng thật là, cô ta nói bọn họ tập kịch xong mới có thể tới đây, Hàn Đồng cũng có tiết mục, căn bản không có khả năng đến. Sắp đến kỷ niệm ngày thành lập trường rồi, mỗi một đoàn thể xã hội đều bề bộn nhiều việc.”

“Tại sao tôi xin tham gia vào nhóm nấu ăn nhưng không được!” Liêu Ngọc Bội đột nhiên nói.

“Đó là bởi vì cậu chỉ biết ăn không biết nấu, cho nên nhóm không dám cho cậu vào.” Lâm Như Thanh trêu chọc nói, “Cho cậu vào ít ra những món ăn nấu hổng có thể đưa cậu giải quyết a!”

“Cậu thật ác độc!” Liêu Bội Ngọc chu miệng nói, “Ít nhất thì tôi cũng biết.....A! Lị Na tới kìa!”

Mọi người chuyển hướng nhìn, rồi lập tức quay đầu lại, còn vô cùng khiếp sợ lấy tay che mắt.

“Trời ạ! Nhìn cô ta thật sự quá buồn cười a!” Đỗ Phong lẩm bẩm.

“Lâm Đại Ngọc ăn mặc như vậy sao?” Liêu Bội Ngọc ngây ngốc hỏi, quá chướng mắt.

“Đã trực tiếp nói cho cô ta biết rằng làm như vậy thật quá buồn cười.” Lâm Như Thanh thì thào, “Nhưng cô ta chẳng thèm nghe, tôi còn biết làm sao nữa!”

Vài người đưa mắt nhìn nhau rồi sau đó cùng thở dài một hơi.

Không thèm chú ý tới cái người bắt chước Lâm Đại Ngọc đi hai bước liền dừng lại nghỉ mệt kia, Cừu Chấn Dương nhìn sang chén canh của Mạnh Dật Nguyệt.

“Canh của em nguội rồi, anh đi lấy cho em một chén khác.” Đứng dậy thuận tiện lấy cái áo khoác phủ lên người Mạnh Dật Nguyệt, “Không cho phép cảm lạnh!” Hắn cảnh cáo, rồi sau xoay người bước đi.

“Chấn Dương, từ từ!” Nhìn thấy Cừu Chấn Dương rời khỏi bàn ăn, Chu Lệ Na nhanh chóng bỏ xuống hai bước chạy theo, “Em mệt mỏi quá! Anh giúp em lấy đồ ăn được không?” Nói xong còn đưa tay lên ngực thở hổn hển.

Cừu Chấn Dương liếc nhìn xem thường, “Đỗ Phong, cậu đi lấy giúp cô ta đi!” Nói còn chưa xong, người đã đi mất.

Chu Lệ Na tức giận dậm chân, “Đáng chết!” Tiện đà đảo mắt trừng Mạnh Dật Nguyệt đang cúi đầu chuyên tâm ăn cơm, “Rốt cuộc hần vẫn đối với mình như vậy? Mình còn không đủ yếu đuối sao?” Chu Lệ Na nghiêng răng nghiêng lợi lẩm bầm.

Lâm Như Thanh khuyên nhủ Đỗ Phong, ý bảo hần đi mua cơm dùm Chu Lệ Na, đồng thời lôi kéo Chu Lệ Na ngồi xuống.

“Lệ Na, anh Mạnh từ lâu thân thể gầy yếu, tính cách dụ ngoan, còn cậu....” Lâm Như Thanh lắc đầu, “Thân thể khỏe mạnh như trâu, tính cách lại quật cường, cố gắng như thế nào cũng không bắt chước được cái loại nhỏ bé yếu ớt bất lực tự nhiên này của anh Mạnh, nhất là anh Mạnh còn có khí chất u buồn khiến người khác đau lòng không thôi, còn cậu chưa bao giờ từng trải qua loại tra tấn thống khổ nào, sống như một thiên kim tiểu thư, làm sao có thể so sánh được?”

Chu Lệ Na oán hận cắn răng nửa ngày.

“Tôi là diễn viên kịch, cái dạng người nào mà chưa từng đóng qua, tôi tuyệt đối không đầu hàng!”

Đột nhiên, Liêu Bội Ngọc tò mò liếc nhìn cô một cái.

“Rốt cuộc cậu thật sự thích A Chấn, cho nên không chịu nhận thua chứ gì?”

Tức ói máu!

Chu Lệ Na há miệng muốn trả lời, rồi lập tức ngậm lại. Cô nhúu mày nhìn Cừu Chấn Dương bưng chén canh nóng đặt trước mặt Mạnh Dật Nguyệt, lại gấp một đồng thức ăn vào trong chén y, còn ôn nhu thì thầm dụ dỗ Mạnh Dật Nguyệt ăn nhiều một chút.

Cô cực kì hy vọng Cừu Chấn Dương cũng ôn nhu săn sóc cô như vậy a!

Nhưng mà, theo đuổi hần bốn năm, phần tình cảm quyến luyến này khó có thể thu hồi, quan hệ của bọn họ trong lúc đó vẫn dừng ở giai đoạn bạn bè. Tuy rằng cấp 3 bọn họ có thời gian hẹn hò, cũng không hiểu vì sao lên đại học, Cừu Chấn Dương lại nói với cô: Chúng ta chỉ thích hợp làm bạn bè thôi.

Con mẹ nó! Bạn bè? Bạn bè có thể kéo nhau lên giường sao?

Nhưng mà..... Cô dùng hết mọi cách để lôi hần lên giường, ai ngờ lại dọa cho hần chạy mất!

Rất có thể Cừu Chấn Dương thích nhân vật Lâm Đại Ngọc, mà Lâm Đại Ngọc thì dường như không có dùng cách lên giường để hấp dẫn người khác đi?

Được rồi! Lâm Đại Ngọc liền Lâm Đại Ngọc, ít nhất Lâm Đại Ngọc cũng là nữ, cô cũng là nữ, Mạnh Dật Nguyệt sẽ thua cô vì điểm ấy.

[cont]

Phần 3

Bình thường đến nhà hàng, bàn ăn ở đây sẽ phân thành ba loại, một bàn toàn là nữ, hoặc toàn là nam, và nam nữ ngồi chung, nhưng cứ đến ngày tình nhân mười bốn tháng hai, sẽ đặc biệt nhìn thấy hầu hết các bàn đều ngồi đầy những cặp nam nữ, ánh sáng từ những ngọn nến lung linh đầy mật ý, lời ngon tiếng ngọt thì thâm qua lại, trong mắt chỉ còn hình ảnh của đối phương, ai cũng hy vọng sẽ lưu lại kỷ ức thật tốt đẹp vào ngày này.

Tuy rằng Cừu Chấn Dương bất luận đi đến đâu cũng không quan tâm người khác biết tính hướng của hần, nhưng bởi vì Mạnh Dật Nguyệt không hề thích ứng được việc ở trước mặt người khác hành động thân thiết với Cừu Chấn Dương. Cho nên, chọn..... nhà hàng này, Cừu Chấn Dương đặc biệt chuẩn bị một kế hoạch đặc biệt, hần chọn địa điểm nơi này sẽ làm cho Mạnh Dật Nguyệt cảm thấy được tự nhiên hơn một chút.

Nhàn nhã dùng xong bữa ăn, Cừu Chấn Dương đến bên người Mạnh Dật Nguyệt ngồi xuống, bắt chước như những cặp tình nhân khác thân thiết ôm chặt lấy y.

“Vợ à, đoán xem anh tặng cho em cái gì?”

Mạnh Dật Nguyệt cười khê, “Không cần, chúng ta suy nghĩ rất khác nhau, như thế nào em có thể đoán được suy nghĩ của anh?”

Nhìn y cười đến dịu dàng, dấy lên một loại tao nhã yên lặng không nói nên lời, làm cho tâm cực kỳ rung động, khiến bao người thương tiếc, Cừu Chấn Dương nhịn không được cúi đầu chế trụ đôi môi của y, nhiệt liệt bày tỏ tình yêu điên cuồng, trên gương mặt tái nhợt của y bỗng nhiên một mảng đỏ bừng, làm cho y đắm chìm trong say mê, làm cho y quên cả hô hấp, thẳng đến khi hai người đều sắp ngạt thở, Cừu Chấn Dương mới buông Mạnh Dật Nguyệt ra.

“Vậy em thử đoán xem là cái gì?”

Mạnh Dật Nguyệt thở hổn hển ngồi phịch trong lòng Cừu Chấn Dương, lén lút liếc mắt dò xét hân.

“Không đoán ra, anh nói đi.” Y trả lời.

Cừu Chấn Dương nở nụ cười, “Vậy thì không cần đoán nữa,” Hân từ trong lòng lấy ra một hộp trang sức đặt trong bàn tay nhỏ nhắn của Mạnh Dật Nguyệt, “Chính là cái này!”

Mạnh Dật Nguyệt nghi hoặc ngược nhìn hân một cái, rồi sau đó mở hộp ra, một đôi nhẫn dành cho nam giới lấp lánh yên nằm trong miếng đệm bằng nhung mềm mại, y bỗng dưng cắn chặt môi dưới, hốc mắt lập tức phồng hông. Cừu Chấn Dương từ trong hộp lấy ra một chiếc có kích cỡ nhỏ hơn rồi cầm lấy bàn tay trái của Mạnh Dật Nguyệt đeo vào ngón áp út, Mạnh Dật Nguyệt nhìn thấy mặt trên chiếc nhẫn có hình mặt trăng được điểm xuyết bằng kim cương đặc đỏ, y ghen ngào không thôi.

Cừu Chấn Dương đưa bàn tay trái của mình ra, “Đừng xúc động, anh còn chưa được đeo mà!” Hân thúc giục.

Run run cầm lấy chiếc nhẫn nằm gọn trong miếng đệm nhung, trên nhẫn có hình mặt trời cũng điểm bằng kim cương sáng chói, chậm rãi đeo vào ngón tay thon dài của hân, đôi nhẫn kề sát vào nhau minh chứng một tình yêu sâu đậm, môi kề môi, tay kề tay, lưu luyến nhu tình, thâm ý mặn nồng.

Cùng giới tính với nhau thì có quan hệ gì chứ, chân tình mới là trọng yếu.

“Anh đi gọi điện thoại nói A Ngọc đặt dùm một phòng trong khách sạn, đợi lát nữa anh chở em ra bờ biển ngắm trăng.”

Mạnh Dật Nguyệt nhìn Cừu Chấn Dương xoay người đi nơi khác gọi điện thoại, y lập tức đem tầm mắt chuyển đến mặt trăng trên ngón tay mình, trong lòng ảo ảo thực thực.

Thật sự có thể sao?

Y có thể sống hạnh phúc với Cừu Chấn Dương chứ?

“Dật Nguyệt? Mạnh Dật Nguyệt?”

Mạnh Dật Nguyệt hơi sững sốt, theo nơi phát ra âm thanh mà nhìn lại.

“Thiên? Tào Thiên?” Y kinh ngạc hô nhỏ, đã không gặp nhiều năm như vậy, cũng không hề nghĩ đến sẽ gặp lại cái người mà năm kia đã nhẫn tâm bỏ mặc y một mình gánh vác tội lỗi – Tào Thiên.

Còn có người đi bên cạnh là tình nhân bây giờ của hân sao?

Mạnh Dật Nguyệt nhìn một đôi không mời tự tiện đến ngồi trước mặt mình, bọn họ chắc chắn đúng là một đôi, bề ngoài cũng không chênh lệch nhiều lắm, ngay cả tuổi cũng xấp xỉ nhau,

“Đã lâu không gặp, Dật Nguyệt, nhìn cậu một chút cũng không hề thay đổi!” Tào Thiên tựa hồ thực hưng phấn, “Nào, tôi giúp hai người giới thiệu một chút, đây là đồng nghiệp của tôi, cũng hiện tại là người yêu.... Còn đây là bạn học cũ của anh tên Mạnh Dật Nguyệt, chúng ta đã từng kết giao.”

Mạnh Dật Nguyệt nở nụ cười khách sáo, nhưng trong lòng thống hận không thôi. Lúc phụ thân mất, Tào Thiên chạy trốn so với báo còn nhanh hơn, gặp phải khó khăn liền biến mất, vậy mà còn dám nói yêu y, cũng vì thế mà y suy sụp.

Còn hiện giờ, hết thấy dường như không còn nữa, người trước mắt bây giờ chỉ là một trong những kí ức xa xôi, đã sớm bị y vứt bỏ rồi.

“Bọn tôi đều đã kết hôn, hắn có một đứa con trai, một đứa con gái, còn tôi chỉ có đứa con gái.” Tào Thiên nhún nhún vai, “Không còn cách nào, vì trốn tránh ánh mắt kẻ khác, chúng tôi chỉ có thể làm như vậy. Bất quá, tôi cảm thấy được làm vậy rất tốt, nếu chúng tôi đều đã kết hôn, người khác đương nhiên sẽ không còn hoài nghi nữa, còn chúng tôi vẫn ở bên nhau.”

Mạnh Dật Nguyệt nhíu chân mày, “Vậy còn vợ của hai người không biết sao?”

“Vợ của tôi biết, bất quá, cô ta chỉ nói đừng gây rắc rối là được, bởi vì sự nghiệp của cô ta quan trọng hơn.” Tào Thiên giơ ngón tay chỉ sang bên cạnh, “Nhưng vợ của em ấy thì không biết, bởi vì tính cách của cô ta sống hướng nội, em ấy sợ vợ biết được sẽ chịu không nổi. Còn cậu? Cậu kết hôn rồi sao?”

Hắn nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay Mạnh Dật Nguyệt.

“Ly hôn rồi, tôi có một đứa con trai.”

“Ly hôn?” Tào Thiên có điểm ngoài ý muốn, “Là vì hắn sao?”

Nghe vậy, Mạnh Dật Nguyệt quay đầu nhìn Cừu Chấn Dương đang đứng bên kia, vừa lúc chạm phải ánh mắt không hài lòng của hắn, tựa hồ như muốn lập tức ném cái điện thoại đi mà chạy lại đây.

Hắn lại ghen tị lung tung rồi!

Mạnh Dật Nguyệt bắt giắc cười khế, “Không, tôi đã ly hôn từ rất lâu rồi, còn Dương, tôi với hắn chỉ quen nhau chưa đến nửa năm!”

“Nga!” Tào Thiên nắm lấy bàn tay tình nhân hôn một cái, “Chúng tôi quen nhau bốn năm, bởi vì cùng làm việc chung trong công ty Đức Tư, cho nên mới có thể duy trì lâu như vậy. Tôi còn nhớ cậu học ngành kiến trúc, hiện đang làm ở đâu?”

“Không, hiện tại tôi không có việc làm.” Mạnh Dật Nguyệt lại nhìn về phía Cừu Chấn Dương, “Sức khỏe của tôi không tốt lắm, hắn không cho phép tôi đi làm, hắn nói sẽ tự mình chăm sóc tôi.”

“Thật tốt! Xem ra hắn đối với cậu rất tốt! Bất quá.....” Tào Thiên do dự một chút, “Cậu có bao giờ lo lắng tương lai về sau? Hai người nếu như chia tay.....”

“Chúng tôi sẽ không chia tay!” Thân hình cao lớn tựa như một ngọn núi dường như bao phủ bọn họ, về mặt Cừu Chấn Dương đầy vẻ giận dữ gằn nhẹ, “Chúng tôi vĩnh viễn không bao giờ chia tay!”

“Dương!” Mạnh Dật Nguyệt vội vàng lôi kéo hắn ngồi xuống, “Không nên tức giận, lấy tình kinh kinh tế Đài Loan lúc này thì điều bọn họ nói cũng không kỳ quái a!”

Cừu Chấn Dương vẫn như cũ trợn mắt trừng Tào Thiên.

“Người là ai?”

Tào Thiên cũng kinh ngạc hỏi lại: “Cậu mấy tuổi?”

“Sắp hai mươi.” Cừu Chấn Dương ngạo nghễ nói, “Thế nào?”

Tào Thiên không dám tin nhìn sang Mạnh Dật Nguyệt.

“Cậu dám để cho một thằng nhóc chiếu cố mình?”

“Thằng nhóc?” Hai mắt Cừu Chấn Dương phát ra nguy hiểm, “Người là ai? Đang làm gì?”

“Dương,” Mạnh Dật Nguyệt giật nhẹ tay áo của hắn, “Hắn....Hắn tên là Tào Thiên, là bạn học chung đại học với em.”

Cửu Chấn Dương ngẩng mặt lên nhìn thấy vẻ mặt Mạnh Dật Nguyệt không hề tự nhiên liền hiểu được Tào Thiên này là ai.

“Chính là hần?”

Mạnh Dật Nguyệt lặng im không nói.

Cửu Chấn Dương hừ hừ, nhìn sang Tào Thiên, “Người đang làm gì?” Hần hỏi lại.

Tào Thiên nhú mày, “Tôi là nhân viên thuộc bộ phận marketing của công ty Đực Tư.”

Cửu Chấn Dương khinh thường cười một tiếng.

“Bất quả chỉ là một nhân viên nho nhỏ thôi! Ta một năm ít nhất kiếm được mấy ngàn vạn, người dựa vào cái gì gọi ta là thằng nhóc?”

Tào Thiên làm bộ đáng đánh chết hần cũng không tin, Mạnh Dật Nguyệt than nhẹ.

“Là thật, Tào Thiên, hần có rất nhiều tiền, hơn nữa đều do hần kiếm được, hần còn tự mình mua nhà, mua xe, nếu hần không còn đi học, nếu hần có thể chuyên tâm làm việc, hần sẽ kiếm được nhiều hơn nữa, hần thật sự rất lợi hại.”

Tào Thiên nghe vậy, kinh ngạc há to miệng.

“Ta sẽ dẫn Nguyệt đến châu Âu kết hôn, đi khắp thế giới hưởng tuần trăng mật,” Cửu Chấn Dương lạnh lùng nói, “Định cư ở một quốc gia nào đó hần yêu thích, thương hần, chăm sóc hần, bảo hộ hần cả đời. Ta không giống loại người vừa gặp rắc rối liền bỏ trốn mất dạng, những người ấy mới gọi là thằng nhóc, có hiểu không?”

Tào Thiên xấu hổ cúi đầu, Cửu Chấn Dương hừ một tiếng, rồi sau đó lôi kéo Mạnh Dật Nguyệt đứng dậy.

“Thực xin lỗi, ta mới cùng Nguyệt đính hôn, hy vọng có thể cùng một mình Nguyệt hưởng thụ đêm nay, cho nên xin lỗi không tiếp được!”

Nói xong, Cửu Chấn Dương cao lớn ôm lấy Mạnh Dật Nguyệt gầy yếu nghiêng ngang rời đi, còn lại hai người trầm mặc xấu hổ, đột nhiên người kia lên tiếng.

“Hần vừa mới nói loại người gặp rắc rối liền biến mất dạng không phải ý chỉ anh chứ?”

5

7. Chương 7

Hạnh phúc

Phần 1

Trên sân bóng rổ, Cửu Chấn Dương cùng Đỗ Phong phối hợp với các thành viên đội Sở Hướng, làm cho đội bạn thất bại thảm hại, huấn luyện viên bên đội kia liên tục hô to xin tạm dừng, chuyện đầu hàng sớm muộn gì cũng xảy ra.

Mà bên ngoài sân, Mạnh Dật Nguyệt đang yên lặng đứng xem đột nhiên bên người xuất hiện một cô gái thanh tú xinh xắn.

“Ách... Xin chào.”

“Xin chào.” Mạnh Dật Nguyệt có điểm kinh ngạc, nhưng vẫn rất khách khí chào lại.

Khuôn mặt cô gái đỏ bừng trông thật đáng yêu.

“Tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?”

“Cứ việc.”

Cô gái chần chờ một lát.

“Tôi có nghe nói anh và Cừu Chấn Dương là một đôi, vậy anh.....Anh cũng giống hần là song tính luyện ái phải không?”

Mạnh Dật Nguyệt càng kinh ngạc hơn, theo thói quen co rúm người lại, ở trong trường, tuy rằng quan hệ của y với Cừu Chấn Dương rất trong sáng, nhưng chưa từng có người nào trực tiếp tới hỏi y cái loại sự tình như thế này.

Y cũng chần chờ một chút mới trả lời.

“Ách! Không phải!”

“Không phải?” Khuôn mặt chờ mong của cô gái đột nhiên chuyển sang thất vọng, “Ý anh muốn nói anh không có khả năng thích con gái sao?”

Nghi hoặc không biết sự thất vọng của cô gái này từ đâu mà đến. Mạnh Dật Nguyệt lại im lặng một lát sau mới trả lời.

“Không phải là không có khả năng thích con gái, mà vì quan hệ của tôi với những cô gái nhiều nhất chỉ có thể làm bạn bè mà thôi.”

“Như vậy a.....” Cô gái thở dài một hơi, “Tôi một chút hy vọng cũng không có phải không?”

Cái quái gì đây, Mạnh Dật Nguyệt cuối cùng cũng minh bạch, cô gái này thích y, muốn hỏi cho rõ chuyện, y nhất thời cảm thấy lúng túng, không biết làm sao để trả lời cho tốt.

Cô gái then thùng liếc mắt nhìn y một cái, “Tôi thật sự rất thích anh, kỳ thật không chỉ một mình tôi, rất nhiều cô gái khác cũng thực thích anh, chính là.....” Cô gái bất giác lại thở dài, “Kia.... Tôi có thể làm bạn bè với anh được không?”

“Được!” Mạnh Dật Nguyệt vội vàng gật đầu, “Tôi tên là Mạnh Dật Nguyệt.”

“Tôi là Cừu Vũ Lan, anh gọi tôi là Tiểu Lan được rồi.” Cừu Vũ Lan cười ngọt ngào, “Tôi nghe mọi người đều gọi là anh Mạnh đúng không? Tôi cũng có thể gọi anh là anh Mạnh được không?”

Mạnh Dật Nguyệt sờ cằm, “Có thể a!”

Cừu Vũ Lan càng cười vui vẻ hơn, “Anh Mạnh, anh có biết các cô gái yêu thích nhất điểm nào của anh không?”

Mạnh Dật Nguyệt có chút xấu hổ, “Ách! Không biết!”

“Là khí chất đó!” Cừu Vũ Lan cường điệu gật đầu, “Hảo u buồn, hảo độc đáo, phảng phất không phải người thường. Anh Mạnh là người học chuyên ngành Văn sao?”

Mạnh Dật Nguyệt nở nụ cười, “Không, tôi tốt nghiệp ngành kiến trúc.”

“Sao?!” Cừu Vũ Lan nhất thời há hốc miệng, “Kiến trúc? Khác nhau rất xa?”

“Vì sao mà tất cả mọi người đều nói như vậy?” Mạnh Dật Nguyệt than nhẹ, “Tôi rất thích văn học, nhưng mà, tôi yêu cảm xúc tự do, không muốn giống Thái Qua Nhĩ, ép buộc đi nghiên cứu thơ Đỗ Phủ, tôi hy vọng nó trở thành tâm chứ không chỉ lớp vỏ bề ngoài. Văn học phải dùng tâm hồn để cảm thụ, chứ không phải cứ học này nọ là được, cho nên, tới bây giờ tôi chưa hề nghĩ sẽ đi theo con đường này.”

“Nhưng mà, phải học mới có thể giúp chúng ta biết cách cảm thụ thơ văn như thế nào a!” Cừu Vũ Lan phản bác.

“Mỗi người đều có tư tưởng suy nghĩ khác nhau, cảm nhận cũng khác nhau. Tôi hy vọng cảm nhận của bản thân hoàn toàn thuộc về chính bản thân mình, linh hồn của tôi, giấc mơ của tôi, có lẽ quá lớn, có lẽ không đủ, nhưng không hề trộn lẫn tạp chất, đó mới thuần túy là tôi. Những người khác dù nói một câu cũng khiến tôi đánh mất mình, tôi không thích như vậy.”

“Anh thuần túy.... . Đúng vậy! Cho nên anh mới có thể độc đáo như thế....”

Cừu Vũ Lan ngơ ngác chăm chú nhìn y một lúc lâu, sau đó vẻ thất vọng hiện lên lần thứ hai.

“Vì cái gì anh không giống như Cừu Chấn Dương?”

Giống nhau? Giống nhau cái gì? Mạnh Dật Nguyệt ngẩn người, lập tức tỉnh ngộ.

Giống nhau chuyện song tính luyện ái!

Y lại bắt đầu xấu hổ, “Ách! Đây.... Tôi Ách....”

“Cô ta từ nhỏ đã sống chung với anh!”

Hai người cả kinh đồng thời quay đầu lại, Cừu Chấn Dương người đỏ mặt mồ hôi không biết đã nghe họ nói chuyện từ lúc nào, bởi vì xung quanh có rất nhiều người, cho nên bọn họ nói chuyện cũng không có chú ý tới.

Mạnh Dật Nguyệt không hề cố kỵ tránh né cánh tay đang mạnh mẽ ôm chặt lấy y.

“Thừa dịp anh không để ý chạy tới dụ dỗ người của anh sao?”

Mặt Cừu Vũ Lan thật là đỏ. Cô vẫn lấy hết dũng khí lớn tiếng nói.

“Anh không xứng với anh Mạnh!”

Cừu Chấn Dương nhú chân mày, “Uy! Em lẽ phép một chút có được không? Có lẽ anh không thích thi từ ca văn này nọ, nhưng cũng không vì vậy mà nói anh không xứng với hần a! Ít nhất anh có thể bảo vệ hần, chiếu cố hần, cố gắng cho hần một cuộc sống hạnh phúc nhất, những chuyện này ít nhiều gì cũng cho anh một chút tư cách chứ?”

Cừu Vũ Lan quyết liệt nói, “Kia.... Anh không thể khi dễ hần!”

“Khi dễ?” Cừu Chấn Dương đảo cặp mắt trắng dã, “Cho xin đi, anh thương hần còn không đủ, như thế nào lại khi dễ hần?”

Tuy rằng Cừu Chấn Dương nói như vậy, nhưng Cừu Vũ Lan ngẫm nghĩ vẫn không yên tâm, cô quay sang Mạnh Dật Nguyệt.

“Không sao, anh Mạnh, nếu hần khi dễ anh, anh cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp anh!”

“Hả? Ách....” Mạnh Dật Nguyệt thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt, “....!”

“Anh Mạnh, lần sau cùng nhau đi học, chúng ta đến thư viện hảo hảo tâm sự.” Cừu Vũ Lan liếc nhìn Cừu Chấn Dương, “Nhưng mà đừng cho hần theo!”

Mạnh Dật Nguyệt bất an trộm nhìn Cừu Chấn Dương.

“Ách?....Được.”

Cừu Vũ Lan thật vui vẻ rời đi, để lại Cừu Chấn Dương vừa bực vừa buồn cười nhìn Mạnh Dật Nguyệt.

“Chẳng qua mới có hai mươi phút mà thôi!”

Mạnh Dật Nguyệt vẻ mặt mờ mịt. “Hả?”

“A Chấn, nghỉ giải lao đã xong!” Đỗ Phong hướng về phía này rống lên.

Cừu Chấn Dương nhú mày, lập tức nắm lấy bàn tay Mạnh Dật Nguyệt xông vào nơi thành viên đội bóng rổ đang tụ tập, đem Mạnh Dật Nguyệt giao cho đội trưởng.

“Tôi cảnh cáo cậu, nếu để cho tôi chứng kiến người nào có chủ ý tiếp cận hần, mặc kệ là nam hay là nữ, tôi lập tức sẽ hủy trận đấu này, hiểu chưa?”

Mạnh Dật Nguyệt nghe vậy càng thêm xấu hổ.

Nhưng mà, y thật sự không thể ngờ được, biết rõ y là đồng tính luyện ái, vẫn có người rất thích... Không! Là khát vọng kết bạn với y!

Có lẽ đây mới thật là tư tưởng tiến bộ, có lẽ vào một ngày trong tương lai, đồng tính luyện ái không còn là một danh từ nhạy cảm nữa, có lẽ....

Đồng tình duyên ái vốn chính là loại tình cảm rất bình thường.

[cont]

Phần 2

Chiếc xe hơi Porsche màu vàng cam dừng lại trước ngôi biệt thự, Mạnh Dật Nguyệt cầm theo túi trái cây xuống xe, vừa mới đi được hai bước, chợt Cừu Chấn Dương thò đầu qua cửa xe hô to.

“Chờ anh quay lại trường lấy tập vở sau đó thuận tiện đi rước Tiểu Nho, em không cần phải đi!”

“Được.”

Đi vào phòng khách, Mạnh Dật Nguyệt theo thói quen chào hỏi.

“Chu bá.”

Đang xem TV, Chu bá nghe tiếng gọi liền ngẩng đầu.

“A, Mạnh tiên sinh, có hai vị tiểu thư tới tìm cậu! Tôi mời bọn họ ngồi chờ đằng kia, đang tính gọi điện thoại cho cậu.” Nhìn theo ngón tay của Chu bá, Mạnh Dật Nguyệt quay đầu sang bên kia đại sảnh.

“Tiểu Cẩm? Tiểu Lan?”

Tới đây gần mười phút, Mạnh Nhược Lan cùng Mạnh Nhược Cẩm ngồi xuống cái ghế sa lông mềm mại đặt trong phòng khách hiện đại, bốn con mắt như tia ra đa bắn khắp nơi, nhìn tới mỗi vật phẩm quý giá đều tham lam chảy nước miếng.

“Đúng là ngu ngốc!” Mạnh Nhược Lan nói nhỏ, “Mỗi một vật đều là hàng cao cấp!”

“Ấn! Đây là chiếc ghế sa lông bằng da báo, em có xem qua trên TV, tới ba mươi mấy vạn!” Mạnh Nhược Cẩm cũng nhỏ giọng nói, “Còn có cái bình này, nghe nói ít nhất là bốn mươi vạn a! Chị xem nơi đây có tới bảy, tám cái bình, nếu người kia yêu thương đại ca như lời mẹ nói, chúng ta có thể cướp đoạt hết những thứ này!”

“Không chỉ lấy hết,” Mạnh Nhược Lan khẽ cười một tiếng, “Trừ bỏ đưa cho mẹ một số, chúng ta cũng có thể bí mật giấu đi một ít!”

Mạnh Nhược Cẩm nháy mắt mấy cái, “Lâu dài sao? Không có khả năng, mẹ nói bọn họ nghỉ hè liền sang châu Âu định cư, đại khái chỉ đáp ứng chúng ta hai, ba lần thôi.”

Mạnh Nhược Lan nhún nhún vai, “Vậy đành phải sử dụng công phu sử tử ngoạn thôi!”

Mạnh Nhược Cẩm vuốt cằm không nói nữa, bởi vì Mạnh Dật Nguyệt đã đi ra khỏi nhà bếp, trên tay còn bưng một cái đĩa trái cây và hai ly nước.

“Đến, ăn trái cây, quả lê này rất ngọt.”

“Cám ơn đại ca.”

Mạnh Dật Nguyệt cảm thấy rất quái dị, bởi vì hai người em gái bốc đồng này đối với y quá khách khí kính cẩn như vậy khiến y không hề quen.

“Đã lâu không gặp, mọi người gần đây có khỏe không?”

Mạnh Nhược Cẩm âm thầm đánh giá người này, phát hiện y thay đổi rất nhiều, đầy đặn hơn trước, ưu buồn đều biến mất, nở nụ cười vui vẻ không màng danh lợi, thân hình nguyên bản gầy yếu mỗi một không gánh vác nổi giờ đây trở nên đẹp trai ngời ngời.

Còn có y phục trên người tuy giản dị nhưng rất sang trọng, nhìn là biết cái đồng hồ y đeo giá trị rất xa xỉ, còn chiếc nhẫn trạm kim cương này, nếu người nào không biết đến quá khứ của y, chắc chắn đều nghĩ rằng y xuất thân cao quý vọng tộc.

“Đại ca đính hôn rồi sao?” Nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn kim cương, Mạnh Nhược Cẩm không đáp lại hỏi: “Cùng người sinh viên kia?”

“Ách?” Mạnh Dật Nguyệt hơi sững sốt, phản xạ rút tay mình về, hai gò má lặng lẽ ửng đỏ, “Ách....Đúng vậy! Là người ngày đó.” Tuy rằng trước kia hai nàng thật sự phi thường khinh bỉ chuyện y là đồng tính luyến ái, thậm chí còn tuyệt giao với y, nhưng giờ phút này, biểu hiện của các nàng thật tự nhiên, có lẽ khi lớn lên, tư tưởng suy nghĩ có thể thông thoáng mà tiếp nhận? Y nghĩ thầm.

“Khi nào thì kết hôn?” Mạnh Nhược Lan hỏi.

“Đại khái khoảng tám tháng nữa!” Mạnh Dật Nguyệt trầm ngâm, “Thủ tục đã hoàn thành, chờ hấn tốt nghiệp xong sẽ khởi hành đến Hà Lan, ở chỗ ấy chúng tôi sẽ kết hôn.”

“Hấn đối với anh có tốt không.”

“Hấn tên là Cừu Chấn Dương.” Mạnh Dật Nguyệt mỉm cười, “Đúng vậy, hấn đối với tôi tốt lắm, tuy rằng so với tôi nhỏ hơn nhiều tuổi, nhưng cơ hồ hấn đều chiều cổ tôi, hấn là người kiên cường nhưng cũng thực bá đạo, luôn lấy việc bảo vệ tôi là trách nhiệm của hấn.”

“Vây đại ca thật sự quá hạnh phúc rồi!”

Mạnh Dật Nguyệt cười đến tươi tắn.

“Đúng vậy, tôi thực hạnh phúc.”

Chị em họ liếc nhau một cái, trong ánh mắt giống như truyền đạt lời nói, lập tức rất ăn ý cùng thở dài một hơi.

“Chúng tôi chắc cũng không được hạnh phúc như anh rồi!” Mạnh Dật Nguyệt ngạc nhiên, tươi cười chột biển mất.

“Phát sinh chuyện gì sao?”

Mạnh Nhược Cầm lại thở dài một hơi, “Anh có biết căn nhà lớn của chúng ta đã bán đi không?”

Mạnh Dật Nguyệt gật gật đầu, “Dương đã nói với tôi.” Vì cái gì mà bán, y rất rõ ràng.

“Không chỉ như thế, hiện tại chúng tôi ở cái nơi như thế nào, anh biết không?”

Mạnh Dật Nguyệt tiếp tục gật đầu, “Dương nói là khu nhà trọ Tam Trọng.” Chuyện này Cừu Chấn Dương sẽ không hoàn toàn kể đúng sự thật.

“Nhà trọ?” Mạnh Nhược Lan oán hận cắn chặt răng, “Nói là nhà lá rách nát mới đúng! Chỉ có hai phòng, ngay cả nhà bếp và phòng tắm toàn bộ cộng lại cũng chưa đến năm mươi mét, còn phải đi bộ lên năm lầu, trời mưa sẽ bị dột, tôi ở đó đến mức sắp điên rồi!”

Mạnh Dật Nguyệt nghe vậy, nghi hoặc nhíu chân mày.

“Nhưng mà....Dương nói hấn mỗi tháng đều đưa cho các người sáu vạn a! Các người hấn có thể thuê chỗ ở tốt một chút?” Nếu không mơ tưởng đến cuộc sống xa xỉ, thì lấy chi phí sinh hoạt của ba người mà nói, sáu vạn hấn quá dư dả mới đúng. Ít nhất, mẹ kế cũng nên học sắp xếp công việc nhà, nấu ăn giặt quần áo, không cần lúc nào cũng đi ăn nhà hàng, quần áo hàng hiệu, hoặc hàng tuần đi thẩm mỹ viện, như vậy có thể tiết kiệm được rất nhiều chi phí.

“Sáu vạn? Cho xin đi đại ca, sáu vạn như thế nào có thể đủ a?” Mạnh Nhược Lan bất mãn kêu lên, “Chẳng lẽ chúng tôi không thể mặc quần áo mới sao? Mặc quần áo cũ sẽ bị người khác cười chê! Còn nữa, thời điểm lúc chúng tôi được bạn bè mời đi chơi chẳng lẽ trong túi không một xu sao? Như vậy rất mất mặt!”

“Đúng vậy! Đại ca!” Mạnh Nhược Cầm cúi nhìn sàn nhà vẻ mặt nghiêm trọng, “Hiện tại chúng tôi sống ngày qua ngày quả thật không dễ dàng, mẹ chỉ cho chúng tôi sáu trăm đồng tiền cơm, cái khác đều mặc kệ, đại ca, chỉ có sáu trăm a! Nhiều lắm cũng chỉ mua được ba cái áo! Ít nhất.....” Cô ta liếc mắt nhìn Mạnh Nhược Lan, “Ít nhất mỗi người ba vạn mới đủ! Còn nữa a! Mẹ trả tiền thuê nhà là hết ba vạn, giá cả hàng hóa cũng đắt đỏ, một tháng ít nhất cấp cho bà mười vạn mới được!”

Mạnh Dật Nguyệt thật sự bất đắc dĩ, y nên nói như thế nào đây? Là các nàng mang lòng hờn ghen quá nặng, luôn thích hưởng thụ, tiêu tiền rất nhiều a! Chưa bao giờ biết cái gì gọi là tiết kiệm, tiền nhiều bao nhiêu

cũng không đủ, hướng chi hiện tại chi phí sinh hoạt của các nàng đều do Cừu Chấn Dương xuất tiền túi, nếu đáp ứng theo yêu cầu của bọn họ, chỉ sợ sẽ càng đòi nhiều hơn nữa.

“Hai người vẫn còn nhỏ, không cần tiêu xài quá xa xỉ như vậy! Chờ tương lai bước chân ra xã hội, tự mình kiếm tiền không phải có cảm giác rất thỏa mãn sao? Còn nhà cửa gặp vấn đề gì tôi sẽ giúp các người hỏi một chút xem, không nên quá lớn, chỉ cần đủ tiện nghi thoải mái là được? Hơn nữa nếu mẹ kế không muốn đi ra ngoài kiếm tiền, như vậy hẳn có thể tự mình nấu cơm, giặt quần áo, làm vậy tiết kiệm được rất nhiều tiền a!”

Mạnh Dật Nguyệt than nhẹ, “Các người cũng biết tiền sinh hoạt hiện tại không phải do tôi kiếm được, bởi vì sức khỏe tôi không tốt, nên Dương không cho phép tôi đi làm, bởi vậy cho nên tôi rất khó đáp ứng được yêu cầu của các người a. Nhưng mà tôi tin tưởng chỉ cần sống bình thường như mọi người, không đòi hỏi yêu cầu xa vời, cuộc sống thật sự có thể thoải mái.”

Dường như không phải chỉ đơn giản như vậy!

Hai người mặt mày đen lại, một lát sau, giận đến tái mặt đi.

“Đại ca, anh thực quá phẫn! Chính anh sống xa xỉ như vậy, còn bắt chúng tôi sống thâm khổ, nếu làm cho ba ba biết, chỉ sợ....” Ngụ ý không nói ra.

Mạnh Dật Nguyệt nghe xong không khỏi nhún mày.

“Tiểu Cẩm, tôi đã nói rồi, chi phí sinh hoạt không phải từ tôi mà ra a!”

Mạnh Nhược Cẩm quyết liệt nói, “Đại ca chỉ cần kêu cái người tên Dương ấy nâng tiền sinh hoạt của chúng tôi lên thôi!”

“Cừu Chấn Dương, hẳn tên là Cừu Chấn Dương.” Mạnh Dật Nguyệt lắc đầu, “Cho dù tôi mở miệng, hẳn cũng không đáp ứng.”

“Vì sao?” Mạnh Nhược Cẩm cố gắng hỏi, “Anh không phải nói rằng hẳn đối với anh rất tốt sao?”

Vì cái gì?

Bởi vì hẳn thực chán ghét mấy người!

Nhưng mà y có thể thành thật nói như vậy với các nàng sao?

Mạnh Dật Nguyệt khó xử nhìn hai người em gái, không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt. Lúc này, cửa mở, âm thanh Tiểu Nho và Cừu Chấn Dương cười đùa truyền đến, sau đó Tiểu Nho ôm theo hai mô hình đồ chơi hưng phấn chạy vào.

“Ba ba, ba ba, ba xem, thúc thúc mua cho con một chiếc xe điều khiển, còn có máy bay điều khiển nữa! Như thế này chúng ta cùng đi.... Có?”

Tiểu Nho khẩn cấp nép sát vào chân y, lập tức xoay người nhìn Cừu Chấn Dương đang ở phía sau.

“Thúc thúc!”

Tiếp nhận tín hiệu cầu cứu của Tiểu Nho, Cừu Chấn Dương trước tiên đánh giá hai chị em nhà họ Mạnh, sau đó cười xoa tóc Tiểu Nho.

“Nơi này giao cho thúc! Tiểu Nho, vào phòng của con lắp ráp mô hình cho tốt, chuẩn bị xong xuôi thúc thúc sẽ chở con cùng ba ba ra công viên chơi thử nhé.”

Thần sắc khẩn trương lập tức thả lỏng, Tiểu Nho trả lời một tiếng đầy tín nhiệm, lập tức ôm đồ chơi đi về phòng.

Cừu Chấn Dương chậm rì rì đi đến ngai vàng của hắn – chiếc ghế sa lông bằng da báo ngồi xuống, chân phải gác lên chân trái, tay trái chống cằm, hai mắt nhìn chằm chằm đôi chị em đang lo sợ có chút co rúm lại kia.

“Nguyệt, em gái của em sao?”

Mạnh Dật Nguyệt bất an gật đầu, “Các nàng.... Ách.... Là tới thăm em.”

“Phải không?” Cừu Chấn Dương miễn cưỡng trả lời, ý tứ tin tưởng một chút cũng không có, “Nguyệt, em đi pha cà phê được không?” Ý lúc pha cà phê rất cẩn thận, đun nước, đợi nước sôi chế vào phin, đương nhiên hao tốn rất nhiều thời gian, hân cũng đủ để hân đối phó với hai chị em này.

“Cà phê?” Mạnh Dật Nguyệt nhìn qua hai đứa em, “Nhưng mà các nàng.....”

“Giao cho anh.” Cừu Chấn Dương vẫn trả lời một cách lười biếng, phảng phất giống như vừa mới tỉnh ngủ, “Anh sẽ hảo hảo tiếp đón các nàng.”

Giao cho hân? Hảo hảo tiếp đón?

Vì cái gì ý tứ dường như tương phản với lời nói?

Mạnh Dật Nguyệt chần chờ.

“Nhanh lên nha! Nguyệt, một lát còn chờ Tiểu Nho ra ngoài chơi nữa!” Cừu Chấn Dương thúc giục.

Được rồi! Ít nhất y ở trong nhà bếp, nếu có nghe thấy tiếng bọn họ kêu cứu, y vẫn kịp thời lao tới cứu người.

Mạnh Dật Nguyệt bước vào trong nhà bếp, Cừu Chấn Dương đột nhiên nhe răng cười, chị em nhà họ Mạnh tự nhiên có cảm giác giống như con cọp đang há mồm đầy răng sắc nhọn a, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới cắn nát yết hầu của con mồi, các nàng kiểm lòng không đậu nuốt nước miếng.

Khó trách mẹ lại nhận thua!

Người này độ tuổi tuy rằng xấp xỉ các nàng, nhưng mà, dáng người hân cao ngất ngưỡng khí thế bá đạo làm người khác không tự chủ lui nhường trước một bước, hơn nữa ánh mắt sắc bén nghiêm khắc kia như ác ma làm kẻ khác không rét mà run.

Khó trách mẹ muốn đẩy các nàng ra mạo hiểm!

“Các người thật sự chỉ có một ý nghĩ đơn thuần là đến thăm đại ca thôi sao?”

Chị em họ nhìn nhau một cái, sau đó người này đẩy qua, người kia đẩy lại, ai cũng không muốn mở miệng chịu chết đầu tiên.

Cừu Chấn Dương âm thầm cười lạnh, hân nâng tay chỉ vào Mạnh Nhược Cầm.

“Người nói!”

Chợt bị chỉ đích danh, Mạnh Nhược Cầm ngừng thở ba giây, sau đó mới miễn cưỡng cười nhẹ một chút.

“Này....Mục đích chủ yếu đương nhiên đến thăm đại ca.”

“Mục đích chủ yếu?” Cừu Chấn Dương hừ hừ, “Không phải mục đích quan trọng muốn đến đòi tiền sao!”

Chị em họ sợ hãi rụt rè, không biết là nên phủ nhận, sau đó phải mông chạy lấy người, hay thành thật thừa nhận, sau đó chờ đợi bị thủ tiêu?

Cừu Chấn Dương động thân ngã ra sau, dùng một vẻ mặt độc tôn khinh bỉ liếc nhìn các nàng.

“Ta có rất nhiều tiền, trên thực tế, chỉ cần mười lăm phút liền có trong tay ba mươi vạn, chỉ cần run chân chờ thêm vài ngày nữa liền có mấy trăm vạn, nếu ta muốn, nhiều hay ít đều do ta, nhưng mà....” Khóe miệng của hân nhếch mép khinh thường, “Trừ bỏ việc đã đáp ứng Nguyệt cho các người tiền sinh hoạt, ngoài ra một đồng ta cũng không cho! Không nên hỏi ta tại sao, trong lòng các người chắc đã hiểu được.”

Hân lạnh lùng nhìn các nàng.

“Trở về nói với mẫu thân của các người, không cần đến yêu cầu ta bố thí, chỉ cần làm ta thêm khinh thường các người mà thôi, cũng không nên vọng tưởng Nguyệt sẽ thay các người nói chuyện, bởi vì hân hiểu rất rõ ta có bao nhiêu chán ghét các người, cho dù các người muốn chết, ta cũng không lãng phí một chút đồng tình nào. Cho nên, hết hi vọng đi!”

Khi Mạnh Dật Nguyệt bùng cà phê ra tới nơi, phát hiện Cừu Chấn Dương đang cùng Tiểu Nho nghiên cứu máy bay điều khiển từ xa, mà hai người em kia cũng không thấy đâu.

“Các nàng đâu rồi?”

“Đi rồi!”

“Anh đuổi bọn họ đi?”

“No, no, no, là các nàng tự bỏ đi, liên quan gì tới anh!”

“Nhưng mà.....”

“A! Có bánh mít! Ba ba làm bánh mít ngon nhất phải không thúc thúc?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Mau tới ăn đi!”

Khi nào thì ba ba này bị đá văng đi, ngược lại thúc cháu bọn họ biến thành một đội?

Nhiều năm mệt mỏi đã tạm lắng xuống, thân thể mới bắt đầu tốt hơn, cho dù làm cái gì cũng rất nhanh mệt, nhưng chỉ cần khỏe mạnh lên một chút liền cảm thấy ở không nhà rồi rất buồn chán, Mạnh Dật Nguyệt bắt đầu ám chỉ với Cừu Chấn Dương rằng y có thể đi làm được rồi.

Cừu Chấn Dương thông minh hơn người lúc này đột nhiên biến thành tên ngốc, nói thẳng trực tiếp còn không chịu hiểu, hướng chỉ là ám chỉ.

Mặc kệ y đang nói cái gì!

Cặp mắt ra vẻ mờ mịt kia chính là ý tứ này.

Thật sự không còn biện pháp!

“Dương, em có thể đến làm trong những câu lạc bộ nhỏ,” Đối với tên tự cho mình là ngu ngốc này, Mạnh Dật Nguyệt đành phải xuống nước nói rõ ràng một chút, “Thời gian rất thuận tiện, làm từ giữa trưa đến sáu giờ chiều, khách nhân cũng không nhiều, như vậy anh hẳn có thể chấp nhận đi?”

Hai mắt Cừu Chấn Dương làm ra vẻ vô tội chớp chớp.

“Em muốn đến câu lạc bộ ngồi chơi một chút? Được! Buổi tối anh sẽ chở em đi.”

Mạnh Dật Nguyệt thở dài một hơi, “Dương, em đã hai mươi chín tuổi rồi, ra ngoài không cần người lớn dẫn đường, cũng không cần người lớn đi theo sau bảo vệ, bởi vì chính em cũng là một người lớn a. Anh quan tâm em như vậy làm em rất vui, nhưng không có nghĩa là anh cứ quản mọi thứ của em a!”

“Anh không có quản em nha!” Cừu Chấn Dương vẫn thực vô tội, “Không phải mỗi ngày chúng ta đều cùng nhau đi học đó sao?”

Mạnh Dật Nguyệt không có phản bác, nhưng lại dùng ánh mắt dụ dằng nhìn hắn. Thật lâu sau, Cừu Chấn Dương cào cào mái tóc, rồi nhún nhún vai.

“Ok, ok, anh hiểu rồi, anh biết mỗi người đều muốn có khoảng thời gian riêng của mình, làm những chuyện mà mình yêu thích, có thể, dù sao thân thể của em đã tốt hơn rất nhiều. Nhưng vẫn không thể đi làm a, anh biết em làm bất cứ việc gì đều cố gắng hết sức. Em có thể tự mình đến thư viện đọc sách, hoặc tham dự buổi triển lãm tranh chẳng hạn, em muốn gì cũng được, nhưng không cho phép em đi làm, cũng không chấp nhận em đem chính mình làm đến mệt mỏi, nếu không anh thậm chí sẽ mang em đến người đến bắt cứ đâu, em cứ quyết định đi!”

Mạnh Dật Nguyệt lại thở dài.

Tuy rằng y đã từng hy vọng trở thành chỗ dựa cho hắn, hy vọng có thể chăm sóc cho hắn, hy vọng có thể dùng cánh tay bảo vệ hắn, vì cái gì mà bây giờ lại giống một lão gà mái?

“Được rồi! Em đáp ứng anh là sẽ không đi làm, như vậy được rồi chứ?”

Vì thế bắt đầu từ ngày đó, sau khi Tiểu Nho đi nhà trẻ, Cừu Chấn Dương đi học, Mạnh Dật Nguyệt bắt đầu học thiết kế, làm cho chính mình bận rộn. Sau đó, y thật sự đi đến thư viện, mua một vài quyển sách văn học và kiến trúc trở về.

Nói thực ra, đã lâu lắm rồi y chưa từng có khoảng thời gian thanh thoi như thế này, mới bắt đầu luôn bận khoản [hiện tại mình làm gì đây? Nên đi đâu bây giờ?], thậm chí còn đứng ở ven đường mờ mịt ngây ngốc hồi lâu, cuối cùng mới quyết định, nếu không làm việc thì tự kiếm công việc mình yêu thích mà làm.

Một là đọc sách, hai là tự thiết kế kiến trúc.

Cừu Chấn Dương có một lần nói qua muốn y cứ theo đuổi ước mơ làm nhà thiết kế tương lai, hiện tại y cũng nên bắt tay vào làm, nếu mệt mỏi sẽ xem TV, ngủ một giấc, đến giờ vào nhà bếp, hâm nóng những món Cừu Chấn Dương đã làm sẵn. Sống như vậy rất thoải mái, Cừu Chấn Dương không phản đối, mà y cũng không cảm thấy lãng phí thời gian.

Bất quá, có một chuyện ngoài sức tưởng tượng của Cừu Chấn Dương, bởi vì những lúc Mạnh Dật Nguyệt chuyên tâm thiết kế bản vẽ quả thực thay đổi hình dạng, khuôn mặt thanh tú tập trung, ánh mắt thâm trầm, hoàn toàn tạo cho người khác thấy một hình tượng chuyên nghiệp, không hề..... có một chút nhu nhược bất lực nào.

Nếu trái tim ba ba của y không ngừng đập, nếu y không gặp những chuyện thống khổ, lấy trí tuệ, lấy năng lực, lấy khả năng nghệ thuật, y chắc chắn sẽ trở thành một nhà kiến trúc sư xuất sắc.

Cừu Chấn Dương đứng ở cửa thư phòng, dùng một thái độ thận trọng nhất để quan sát Mạnh Dật Nguyệt, nhìn y ngồi trước bàn chuyên tâm vẽ, chuyên tâm đến mức ngay cả khi hắt xuất hiện cũng không chú ý tới.

Hắn có cảm giác rằng Mạnh Dật Nguyệt rất thích thiết kế, tuy rằng y là loại người nhả nhận, hình tượng không xứng với những công việc đòi hỏi tính kiên cường này. Bất quá nếu nghĩ kỹ lại, kiến trúc cũng có riêng tính nghệ thuật của nó, y vừa không hợp lại vừa thích hợp.

Cho dù nhu nhược như thế nào thì Mạnh Dật Nguyệt cũng là nam nhân, nam nhân phải có công việc để duy trì cuộc sống tự tôn của mình, hắn sớm đã hiểu rõ việc mình chiếu cố Mạnh Dật Nguyệt không có nghĩa là đem y từ nam nhân biến thành nữ nhân yếu đuối, mà chỉ muốn thay Mạnh Dật Nguyệt căn gió lại, làm tấm chắn bảo vệ y.

Mạnh Dật Nguyệt không phải là nữ nhân của hắn, mà y là người nam nhân của hắn!

Có lẽ bởi vì hắn là song tính luyến ái, tình cảm lúc trước khá lệch lạc; hoặc có lẽ hắn quá mong muốn bảo hộ Mạnh Dật Nguyệt, mà xem nhẹ hai chữ “tôn trọng” này.....

“Em không muốn tiếp tục làm trong công ty kiến trúc sao?” Cừu Chấn Dương đột nhiên hỏi.

Mạnh Dật Nguyệt tựa hồ bị hắn làm cho hoảng sợ, hai tay ôm ngực thở hổn hển.

“Ông trời, xin anh về sau đừng dọa người như thế nữa?”

“Thật có lỗi, anh không phải cố ý.” Cừu Chấn Dương chậm rãi đi đến phía sau y nhìn vào tranh vẽ, hắn xem mà không hiểu cái gì hết, chỉ biết trên mặt giấy vẽ linh tinh, “Em có muốn không?”

Mạnh Dật Nguyệt nhún nhún vai. “Em cũng không biết, tuy rằng em tốt nghiệp với thành tích rất tốt, nhưng mà, làm việc chính thức chỉ được một năm, rồi lại bỏ lâu như vậy.....”

Cừu Chấn Dương gian tà nhìn y.

“Em chắc hẳn đã nhận qua một giải thưởng gì đó?”

Mạnh Dật Nguyệt ngẩn người, “Làm sao anh biết?”

Hắn đắc ý cười cười, “Suy đoán thôi, chính xác sao!”

“Cũng không to lớn gì, chẳng qua là giải thưởng động viên mà thôi!”

“Nhưng tại sao bọn họ lại không đề cử người khác mà lại đề cử em nha!” Cừu Chấn Dương nói xong, cúi người tựa cằm lên vai y, “Anh suy nghĩ rồi, chờ chúng ta kết hôn xong, nếu em có hứng thú thì tiếp tục đến

trường đại học trau dồi thêm hai ba năm nữa, trở thành thạc sĩ, tiến sĩ chẳng hạn. Sau đó nếu em có quyết tâm, em có thể đi theo con đường này, anh tin tưởng em nhất định sẽ trở thành một kiến trúc sư nổi tiếng.”

Mạnh Dật Nguyệt trầm mặc một lúc lâu.

“Anh cho rằng có thể như vậy chứ?” Mang theo vài phần do dự, vài phần khát vọng, còn có vài phần hưng phấn.

“Đương nhiên có thể!” Cừu Chấn Dương vỗ vỗ vai y, “Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, em hãy nhanh suy nghĩ xem chúng ta sẽ định cư ở đâu, như thế anh mới có thể nhờ mẹ tìm giúp tư liệu trường đại học bên đó, ok?”

Mạnh Dật Nguyệt nắm lấy bàn tay Cừu Chấn Dương ngẩng đầu nhìn thân hình cao lớn của hắn, “Cảm ơn anh.” Y cảm kích nói.

Cừu Chấn Dương cúi người chiếm lấy đôi môi của y, “Không cần khách khí, bất quá trước tiên em phải thiết kế cho ngôi nhà của chúng ta thật đẹp, thật hoàn hảo.”

Mạnh Dật Nguyệt chần chờ một chút.

“Dương, chúng ta....Chúng ta có thể nuôi mèo không?”

“Vì cái gì không thể?”

“VẬY.... chó thì sao?”

“Có thể a!”

“VẬY... dê thì sao?”

“Dê? Ách.... nếu em thích.”

“Còn.... ngựa?”

“Ngựa?! Nếu anh đáp ứng hết, có phải em còn muốn hỏi anh xem có được nuôi trâu luôn không?”

“Có thể chứ?”

—

~~~~~

Nhà trọ cũ nát xập xệ, Ngũ Tuyết cùng Thái Uy Liệt im lặng nhìn nhau thật lâu, lỗ tai tuy rằng nghe được âm thanh hai đứa con gái trở về, nhưng bọn họ vẫn như cũ không hề nhúc nhích. Mà Mạnh Nhược Lan và Mạnh Nhược Cẩm trở về cũng lẳng lặng đi vào phòng, tâm chỉ sợ mẫu thân ép buộc các nàng đi làm chuyện gì đó mà các nàng không muốn.

“Sợ là chúng ta cho dù có dùng biện pháp nào thì người kia cũng không đưa thêm tiền.” Đây là Ngũ Tuyết suy nghĩ gần nửa ngày mới đưa ra kết luận cuối cùng.

“Vậy thì không cần vọng tưởng đến tiền của người kia, vẫn nghĩ cách đối phó với Mạnh Dật Nguyệt đi!” Thái Uy Liệt nói.

Bà ta cũng nghĩ như vậy, nhưng mà..... “Chỉ cần ở bên cạnh người kia, Mạnh Dật Nguyệt tuyệt đối không nghe lời chúng ta.” Đây là vấn đề lớn nhất.

Thái Uy Liệt nhún nhún vai, “Vậy khiến cho hai người đó tách ra!”

“Làm như thế nào?” Ngũ Tuyết liếc hắn một cái, “Người kia cho dù chết vẫn rất thích Mạnh Dật Nguyệt, biết rõ Mạnh Dật Nguyệt hạ tiện như vậy mà hắn còn bảo vệ thành cái dạng kia, chúng ta có thể làm gì để bọn họ tách ra?”

Thái Uy Liệt trầm tư một lát.

“Bắt Mạnh Dật Nguyệt phải tự rời bỏ hắn.”

“Cáp! Vậy càng không thể, ngẫm lại xem, thật vất vả mới kiếm được một người chiếu cố hần, bảo hộ hần, hần như thế nào có thể dễ dàng bỏ đi như vậy được?”

Thái Uy Liệt nhìn bà ta, bên môi nở nụ cười gian trá.

“Kỳ thật một tháng trước tôi đã bắt đầu suy nghĩ biện pháp, tôi lặng lẽ theo dõi bọn hần, phải tìm hiểu tình hình thực tế mới có kế sách đúng không?”

“A? Thật sự?” Ngũ Tuyết có chút ngoài ý muốn kinh hô, “Kết quả như thế nào?”

“Kết quả?” Thái Uy Liệt cười hắc hắc, “Kết quả chính là có một cô gái đang cố gắng theo đuổi người kia, chúng ta có thể lợi dụng nàng, Dật Nguyệt sẽ nhanh rời khỏi đó. Bởi vì Mạnh Dật Nguyệt là một người ngu ngốc, hần chắc chắn thà để bản thân mình đau khổ cũng không tình nguyện thương tổn người kia, nếu không thì hần như thế nào có thể để chúng ta lợi dụng lâu như vậy mà không hề phản kháng?”

“Cô gái?” Ngũ Tuyết ngạc nhiên, “Nhưng mà người kia không phải chỉ thích.....”

“Hần là song tính luyện ái, nam hay nữ đều thích.”

Ngũ Tuyết giật mình, “A! Cũng khó trách.... Vậy chúng ta tính toán như thế nào?”

Thái Uy Liệt vẫn cười một cách gian trá.

“Tìm cô gái kia mời uống một chén cà phê hảo hảo tâm sự a!”

6

8. Chương 8

Sống lại

Phần 1

Cừu Chấn Dương vừa rời khỏi nhà để đến trường, Mạnh Dật Nguyệt bước vào thư phòng, mới đầu muốn đi ngủ một chút, đột nhiên cần phải dọn dẹp lại nơi này, nhưng vừa mới trong tư thế ngồi xuống, chuông cửa liền vang lên.

Là Dương đã quên mang theo cái gì chẳng?

Nhưng không phải Dương cũng có chìa khóa sao?

Mang theo nghi hoặc, y mở cửa, lập tức kinh ngạc trừng mắt.

“Chu tiểu thư?”

Mỗi lần Chu Lị Na nhìn thấy Mạnh Dật Nguyệt đều mang theo ánh mắt ghen ghét, mà giờ phút này, cặp mắt kia còn tràn đầy khinh miệt, xem thường cùng nỗi ghét cay ghét đắng.

“Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Tầm mắt đầy đả kích nhìn y hệt như Ngũ Tuyết, nghe được khẩu khí của Chu Lị Na hàm chứa đầy ác ý, Mạnh Dật Nguyệt bất an nhìn chăm chú cô ta một chút, tuy rằng muốn đóng cửa lại, nhưng y vẫn lùi hai bước.

“Mời vào.” Chuyện gì tới nhất định sẽ tới, trốn tránh cũng không ích lợi gì.

Chu Lị Na tự tiện đi vào giống như nhà mình, thẳng đến ghế sa lon bằng da báo đặt mộng ngồi xuống, đó chính là ngai vàng của Cừu Chấn Dương, hần thường lôi kéo Mạnh Dật Nguyệt sờ soạn hôn nhẹ ở nơi này, rãnh rỗi liền hôn trộm vài cái, cho dù đang ở trước mặt Tiểu Nho cũng không kiêng dè, kỳ quái chính là Tiểu Nho cũng không hề để ý.

Là không hiểu? Hay là do đã quá hiểu?

Mạnh Dật Nguyệt ngồi xuống một cái ghế sa lông khác, bất an miễn cưỡng nở nụ cười,

“Cô...có chuyện gì không?”

Vẫn giữ ánh mắt khinh bỉ, Chu Lệ Na ngược cằm lên,

“Tôi tới hỏi anh vài chuyện.”

Mạnh Dật Nguyệt bình tĩnh nhìn Chu Lệ Na, y biết sớm muộn gì cũng có ngày này. Chu Lệ Na nếu không cam lòng lui bước, nhường nhịn, thì chính là đến buộc y rời khỏi Cừu Chấn Dương, chỉ không biết cô ta sẽ dùng cách gì mà thôi, y chậm rãi hạ đôi mắt.

“Cứ hỏi.” Y đã chuẩn bị tốt!

Chân mày nhíu lại, Chu Lệ Na lạnh lùng nói, “Ok, tôi hỏi anh, cho dù Cừu Chấn Dương có thể bỏ qua quá khứ của anh, nhưng còn cha mẹ hẳn? Anh cho rằng bọn họ có thể chấp nhận một người bầu bạn với con trai mình là một....là một....là một nam kĩ sao?”

Mạnh Dật Nguyệt không hề nhúc nhích, tựa hồ như biến thành một pho tượng thạch cao, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng không ngừng run rẩy, nắm chặt hai bàn tay chứng tỏ nội tâm y đang khiếp sợ, xấu hổ và kích động.

Cô ta đã biết! Là ai nói? Rốt cuộc là ai đã nói?

“Không cần thấy kỳ quái, chính anh cũng hiểu được, đã một lần làm chuyện này cho dù tẩy rửa cỡ nào cũng không sạch được, huống chi anh còn...” Chu Lệ Na hừ lạnh khinh thường, “Chỉ sợ đã làm liền cảm thấy sáng khoái đi? Anh cho là anh không nói ra thì ai cũng không biết sao? Đừng quên những người khách của anh! Nghe nói anh còn nhận tiền bo, hơn nữa còn có những người luôn nhớ tới anh! Anh có loại khí chất đặc thù như vậy, khiến cho ai cũng khó quên đi, dường như đến tận bây giờ vẫn đang có người tìm anh!”

Không dám ngẩng đầu đối diện với tầm mắt đả thương người kia, Mạnh Dật Nguyệt chỉ dám nhìn thẳng vào bàn tay của mình, ngón tay thon dài tinh tế kia lại run rẩy không thôi.

“Chúng tôi....Chúng tôi sẽ đi tới châu Âu định cư, cho nên.... cho nên....” Y thử thuyết phục đối phương, cũng tự an ủi chính mình. “Sẽ không thể gặp, hẳn là không thể gặp!”

“Phải không?” Chu Lệ Na nở một nụ cười lạnh, “Còn nhớ Hải Đào làm trong câu lạc bộ thể hình không? Hay người ngoại quốc tên Cừu Thành Đô? Ngay cả người da đen cũng có! Trên thực tế, anh ở nơi này không tốt sao? Thậm chí còn có người tình nguyện bao dưỡng anh mà! Bọn họ đều gọi anh tới.....A đúng rồi, hồng bài Đông Phương – Khải Đặc, là Khải Đặc đúng không? Con mèo nhỏ Khải Đặc dụ ngoan, thật tò mò muốn biết ai là người cuối cùng bao dưỡng anh a.”

Mạnh Dật Nguyệt cắn chặt môi dưới, cắn đến chảy máu.

Chu Lệ Na đắc ý nở nụ cười.

“Anh hẳn cũng biết, đại bộ phận người nước ngoài định cư ở Đài Loan, kể đến kẻ đi nhiều vô số kể, anh có thật cam đoan rằng ra nước ngoài rồi sẽ không còn người nào nhận ra sao? Cho dù Chấn Dương ủy khuất bản thân cùng anh ẩn cư trong một làng quê nào đó, anh cảm thấy đối xử với hẳn như thế công bằng sao? Chấn Dương là một người hướng ngoại, cho nên một phút cũng không yên lặng được, anh nếu trốn buộc hẳn như thế, nhất định hẳn sẽ rất đau buồn, hơn nữa nói không chừng tương lai hẳn còn hận anh, đây là điều anh muốn sao?”

Mạnh Dật Nguyệt khổ sở nhắm chặt mắt.

“Nếu hai người muốn đánh cược với cuộc sống của chính mình, không tránh né, cũng không cho rằng sẽ gặp lại những người khách kia, nếu thắng, rất hoàn hảo, còn nếu thua? Anh bị như thế nào là đáng tội, dựa vào cái gì lại muốn kéo Cừu Chấn Dương theo chịu đựng sự nhục nhã này? Vì anh, hẳn nhất định phải hy sinh tương lai sao? Còn cha mẹ hẳn, bọn họ đều là tầng lớp thượng lưu Âu Mỹ, đều có sản nghiệp khổng lồ, sức ảnh hưởng rất lớn, anh có từng lo lắng chưa?”

Phút phốc, tơ máu lạnh lẽo chảy ra, chậm rãi chậm rãi rơi từng giọt, tâm rét lạnh, nhịn không được run rẩy, Mạnh Dật Nguyệt không còn khí lực phản bác, chỉ có thể yên lặng tùy ý để sự chua xót cắn xé linh hồn y.

Nhìn thấy thân thể run rẩy và bàn tay vương vết máu, Chu Lệ Na biết mục đích của mình đã thành công.

“Cầu xin anh đừng quá ích kỷ, nếu anh thật sự thương hẳn, xin anh hãy nghĩ cho hẳn một chút. Hẳn kiên cường, hẳn dũng cảm, hẳn phóng túng, nhưng hẳn thủy chung chỉ là một con người bình thường thôi, cho nên xin anh đừng lấy hạnh phúc của mình mà làm hẳn đau khổ. Nếu anh thật sự yêu hẳn, như vậy cho dù anh có hy sinh, có đau khổ, nhưng chỉ cần hẳn vui vẻ, không phải anh cũng cảm thấy thỏa mãn sao? Nếu anh thật sự thương hẳn.....”

Cô ta cười lạnh một tiếng.

“Tôi nghĩ, hẳn là anh biết làm sao đối với hẳn tốt nhất, không cần tôi nói rõ, đúng không?”

Không chút từ bi, cô ta hung hăng cắm mũi tên lên ngực Mạnh Dật Nguyệt, lưỡi dao sắc bén, cắt đứt tim y, nhét đầy hai chữ “ích kỷ” vào tim.

Không chút thương hại, cô ta cường ngạnh dùng chữ “yêu” gõ xiềng vào cổ y, thấm vẩn linh hồn của y, trào phúng hỏi y có thật sự yêu thương Cừ Chấn Dương?

Dường như..... Đúng vậy.

Y đã từng kháng cự Cừ Chấn Dương, bởi vì y sợ hãi bị tổn thương lần nữa.

Rồi y tiếp nhận Cừ Chấn Dương, bởi vì Cừ Chấn Dương có thể đem lại hạnh phúc thật sự cho y.

Y chỉ lo lắng Cừ Chấn Dương sẽ gây phiền toái gì cho mình, nhưng lại chưa bao giờ thật sự nghĩ rằng bản thân đã gây rắc rối gì cho hẳn. Hạnh phúc cùng đau khổ thật sự rất khác biệt, y chưa bao giờ thay Cừ Chấn Dương lo lắng bất cứ chuyện gì, y thật sự rất ích kỷ!

Người ích kỷ không có tư cách được hưởng hạnh phúc!

Giống như mỗi đêm, giống như bình thường, Mạnh Dật Nguyệt không nhúc nhích dựa vào lòng ngực Cừ Chấn Dương, dường như đang ngủ say.

Nhưng mà, Cừ Chấn Dương cảm thấy y vẫn còn tỉnh, hẳn không biết Mạnh Dật Nguyệt vì sao lại giả bộ ngủ, cũng không biết hôm nay vì sao Mạnh Dật Nguyệt đặc biệt im lặng, chỉ biết sau khi hẳn về đến nhà, Mạnh Dật Nguyệt đã có bộ dạng kia, lặng lẽ trầm lặng, lại không hề chú ý đến lời nói của hẳn.

Hẳn biết Mạnh Dật Nguyệt có chuyện giấu trong lòng, hẳn chờ đợi y tự động nói ra, hẳn hy vọng Mạnh Dật Nguyệt sẽ vì hẳn mà chia sẻ hết mọi chuyện, nhưng vẫn không có! Thẳng đến khi bọn họ ân ái, âu yếm nhau, sau đó theo thói quen rúc vào người nhau, rồi Mạnh Dật Nguyệt liền ngủ.... Không! Là giả bộ ngủ.

Rốt cuộc Cừ Chấn Dương nhận không được, hẳn sợ nhất Mạnh Dật Nguyệt sẽ suy nghĩ miên man những lời nói bấy bả, rồi đem chính mình làm cho nửa sống nửa chết, làm cho ai cũng thấy thê thảm!

“Nguyệt, đừng giả bộ nữa, anh biết em vẫn chưa ngủ.”

Yên lặng một lát sau, Mạnh Dật Nguyệt mới nhỏ giọng trả lời, “Anh cũng chưa ngủ sao?”

Cừ Chấn Dương nhận không được trừng lớn mắt.

“Vô nghĩa! Ngủ rồi chẳng lẽ đang nói mơ sao?”

Lại yên tĩnh một lúc.

“Dương, ba mẹ anh có biết em không?”

Cừ Chấn Dương hừ lạnh, “Nói chuyện vô nghĩa, anh đã nói rõ muốn kết hôn cho bọn họ biết, bọn họ như thế nào không biết em!”

“Vây... Bọn họ có biết em lớn hơn anh chín tuổi không?” Mạnh Dật Nguyệt lại hỏi.

“Biết a! Khi anh biết khuynh hướng giới tính của mình, liền nói với ba mẹ, bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lý, lớn hơn vài tuổi cũng không sao cả, đồng tính luyến ái kết hôn rất bình thường, rất nhiều người còn cho rằng như thế là đúng!”

Cừu Chấn Dương khẳng định như vậy, Mạnh Dật Nguyệt trái lại hoài nghi.

“Bọn họ thật sự đều biết?”

Cừu Chấn Dương thở dài một tiếng, “Em cho là một đôi vợ chồng tách riêng thì không còn liên lạc nữa sao, ba mẹ cho dù ở hai nơi nhưng một năm gặp nhau đến mấy lần, đa số thời gian đều liên lạc qua điện thoại, như vậy mới duy trì quan hệ hôn nhân lâu như vậy, thậm chí hai bên đều chưa bao giờ thay lòng đổi dạ...”

Mạnh Dật Nguyệt nghĩ nghĩ.

“Anh kể cho em nghe đi.”

“Bởi vì bọn họ đúng là ở hai đầu trái đất, nhưng cũng chỉ là một đôi vợ chồng yêu nhau mà thôi!” Cừu Chấn Dương nói tiếp, “Tại sao họ lại không biết em được” Lớn tiếng tuyên bố: “Bọn họ thực sự rất phóng khoáng, có lẽ bởi vì cuộc sống quá phong phú, gặp quá nhiều trường hợp như vậy nên không thấy lạ, còn bình tĩnh thân thiện mà tiếp xúc. Nhớ rõ lúc anh mười sáu tuổi, trong đầu liền nảy sinh một ý định kỳ lạ muốn đi làm sát thủ, kết quả bọn họ còn nói: Đó là chuyện của con, tự mình gánh lấy!”

Mạnh Dật Nguyệt nhìn không được phì cười, y ngẩng mặt lên nhìn Cừu Chấn Dương, trong đôi mắt tràn đầy ý cười cùng hoài nghi.

“Thật sao?”

“Thật sự a! Không tin khi em gặp được mẹ anh, em có thể tự mình hỏi bà, chính bà sẽ kể cho em nghe. Mà ba của anh, ông còn hỏi anh bây giờ lên đến chức vụ gì rồi, hay vẫn còn là tép riu?”

Mạnh Dật Nguyệt cười lớn, “Bọn họ đang nói giỡn sao?”

“Không, là thật đó!” Cừu Chấn Dương nghiêm mặt nói, “Mười một tuổi, anh đưa bà ngoại vào nhà dưỡng lão, chỉ còn một mình ở Đài Loan, lúc ấy ba mẹ anh hỏi anh muốn đến sống với ai, anh nói anh muốn độc lập, bọn họ thật sự cho anh cuộc sống tự do. Mười ba tuổi, anh kể cho bọn họ nghe chuyện gia nhập bang phái du côn, bọn họ nói tùy hứng, chỉ cần nghỉ đông và nghỉ hè sang thăm bọn họ là được. Bọn họ rất thoải mái, sinh mệnh của chính mình thì tự mình nên tự nắm giữ, anh nghĩ, đó là vì ba mẹ tôn trọng anh, cho nên anh ngược lại phải suy nghĩ kỹ càng thận trọng mỗi một bước đi, cũng vì vậy mà anh so với mọi người cùng tuổi trưởng thành hơn, bởi vì anh biết tất cả đều do chính mình phụ trách.”

“Ba mẹ có tư tưởng hiện đại như vậy thật sự rất hiếm thấy.” Mạnh Dật Nguyệt lẩm bẩm nói.

“Sai, không phải hiếm thấy, là ít thấy.” Cừu Chấn Dương sửa lại.

Mạnh Dật Nguyệt hỏi nhỏ, “Công ty của mẹ anh có chi nhánh ở rất nhiều nơi sao?”

“Rất là nhiều,” Cừu Chấn Dương thừa nhận, “Cơ hồ ở mỗi thành phố châu Âu đều có.”

“Như vậy.....” Ý cười biến mất, Mạnh Dật Nguyệt cúi đầu chui vào lòng ngực hắn, “Quan hệ xã giao đối với bà rất quan trọng a!”

“Quan hệ xã giao đối với công ty tư nhân mà nói rất trọng yếu, bởi vì quan hệ xã hội càng lớn công ty phát triển càng mạnh, thành lập được nhiều chi nhánh, ảnh hưởng đến doanh thu rất lớn.”

Chưa xót hiện lên trong ánh mắt Mạnh Dật Nguyệt, y than nhẹ, “Em cũng nghĩ như vậy.”

Cừu Chấn Dương nhíu mày, “Em lại buồn bã cái gì?”

“Không có gì.” Mạnh Dật Nguyệt vội vàng phủ nhận, “Dương, tương lai anh muốn làm cái gì? Ý em nói, anh muốn làm công việc gì?”

Cừu Chấn Dương bĩu môi.

“Nói thực ra là anh không có nghĩ tới, có lẽ tiếp quản công ty thời trang của mẹ, có lẽ tiếp quản công ty chứng khoán của ba, hoặc có lẽ tiếp quản hết hai cái, hoặc có lẽ không tiếp quản cái nào, anh cũng không biết, bây giờ anh không suy nghĩ đến chuyện xa vời đó. Bất quá em yên tâm, cho dù như vậy thì anh vẫn làm cho chúng ta giàu có, điểm ấy em hiểu rất rõ ràng mà, đúng không?”

Mạnh Dật Nguyệt nhú mày, “Đây không phải điểm chính, em biết là anh.....Em muốn nói, anh là người có tính cách hướng ngoại, nếu có chọn công việc chắc hẳn chọn những ngành kinh doanh giao tiếp đi?”

Cừu Chấn Dương ngẫm nghĩ.

“Đại khái là vậy! Nếu làm việc mà chỉ có một mình, anh nhất định sẽ nổi điên lên, cho nên mỗi lần tự thiết kế trang phục xong đều đưa cho người khác nhận xét!” Hấn cười cười, “Nhiều người náo nhiệt vẫn vui hơn, không còn cách nào, anh chính là thích kết giao bạn bè, càng nhiều càng tốt!”

Bàn tay tinh tế thon dài đặt trên ngực Cừu Chấn Dương, cảm nhận được nhịp đập trầm ổn mạnh mẽ truyền tới, Mạnh Dật Nguyệt âm thầm thở dài. Ban đêm yên tĩnh, tuy rằng Mạnh Dật Nguyệt đã cố gắng khắc chế âm thanh, Cừu Chấn Dương vẫn nghe rõ rành mạch.

“Lại nữa rồi, rốt cuộc em vì sao lại thở dài?”

Mạnh Dật Nguyệt cười khỏ, Cừu Chấn Dương không nhìn thấy.

“Em suy nghĩ, nếu chúng ta cùng sống trong một nơi vắng vẻ cách xa thành phố, anh nhất định sẽ chịu không nổi.”

Cừu Chấn Dương nghe xong cười ha ha.

“Vậy thì có làm sao? Anh biết em thích một cuộc sống yên lặng, chỉ cần ở cùng em, nơi nào anh cũng cảm thấy vui vẻ. Nếu sợ anh buồn chán thì cứ một tháng một lần, em với anh đi du lịch, nhìn xem náo nhiệt, kết giao vài người bạn, như vậy cũng rất tốt.”

Như vậy đúng là rất tốt, vấn đề là.... Căn bản cũng có người nhận ra y a!

Mạnh Dật Nguyệt nhin không được lại thở dài.

“Rốt cuộc hôm nay em bị gì vậy?” Cừu Chấn Dương nghi hoặc nâng cằm Mạnh Dật Nguyệt lên, nhìn thẳng vào hai tròng mắt y, cẩn thận xem xét, “Không phải trầm mặc đáng sợ, mà là cảm thán thở dài không ngừng, có chuyện gì? Em ngại năm nay mưa bão không đủ nhiều sao?”

Giấy khỏi bàn tay Cừu Chấn Dương, Mạnh Dật Nguyệt lại đem khuôn mặt chôn ở hõm vai hấn.

“Không có gì.”

Không có gì mới là lạ! Cừu Chấn Dương nhú mày, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì xảy ra hết, anh đừng đoán nữa.”

Cừu Chấn Dương suy tư một lát, “Hôm nay nhà có khách sao?”

Bàn tay nhỏ trên ngực Cừu Chấn Dương run nhẹ lên, bàn tay to lập tức nắm lấy.

“Không có.”

Gặp quỷ mới không có!

Chết tiệt, lại là kẻ vương bát đản nào không muốn sống lại chạy tới đây làm loạn nữa?

Hảo, Dật Nguyệt không nói, Chu bá nhất định biết! Hấn mà biết được người nào chắc chắn sẽ giáo huấn kẻ đó một trận!

Nhỏ giọng nói, “Dương, anh có thích Tiểu Nho không?” Mạnh Dật Nguyệt hỏi một vấn đề cuối cùng.

“Hỏi câu vô nghĩa, không thích thì làm sao anh thương nó như vậy?” Cừu Chấn Dương không kiên nhẫn trả lời.

“Không phải vì nó là con của em?”

Cừu Chấn Dương nhún nhún vai, “Vừa gặp lúc đầu đã thích rồi! Tiểu Nho là một tiểu quỷ khiến cho mọi người không thể không thương nó, nhin không được muốn bắt nó làm con của mình a!”

Vậy thì tốt rồi!

Một nét tươi cười vui mừng đầy bi thương lén lút hiện bên môi Mạnh Dật Nguyệt.

Y có thể yên tâm rồi!

[cont]

Phần 2

Từ lúc Chu bá nói người đến tìm Mạnh Dật Nguyệt là Chu Lệ Na, trong lòng Cừu Chấn Dương bắt đầu đề phòng, cũng trực tiếp chạy đến nhà cô ta tìm người, không ngờ Chu Lệ Na thừa dịp được nghỉ hè cùng bạn bè đến Nhật Bản mua sắm.

Lo lắng gần nửa ngày, Cừu Chấn Dương dứt khoát nói rõ ràng với Tiểu Nho, bởi vì tâm tình ba ba nhóc tựa hồ không tốt lắm, cho nên hẳn sẽ dẫn ba ba nhóc ra ngoài giải sầu. Mà Tiểu Nho cũng nhìn thấy ba ba không tự nhiên, cho nên không chút do dự mang hành lý đến nhà Trầm thúc thúc ở kè, để cho thúc thúc có thể chuyên tâm chăm sóc ba ba.

Mùa hè năm nay tới sớm, mới giữa tháng sáu, thời tiết nóng bức đã thổi tới, làm lòng người dễ cáu gắt, uất ức. Sau giờ chiều oi bức, từng đợt gió khô khốc thổi vào người, Mạnh Dật Nguyệt đầu nặng trĩu tựa vào Cừu Chấn Dương, Cừu Chấn Dương nhanh chóng mang y đến tiệm cà phê Lâm Ấm rộng rãi, thoáng mát, ngồi trên ghế sofa mềm mại thoải mái một phòng nhỏ trang nhã, hẳn đem ba tấm đệm để vào một chỗ cho Mạnh Dật Nguyệt dựa vào nghỉ ngơi.

“Thực xin lỗi, anh chỉ nghĩ sẽ dẫn em đi ra ngoài chơi một chút, không quan tâm đến loại thời tiết này căn bản không thích hợp cho em xuất môn.” Cừu Chấn Dương trong lòng đầy xót xa xin lỗi.

Nơi này mùa hè khí hậu rất oi bức, mọi người đều bị ánh nắng làm cho khuôn mặt hồng nhuận, mà Mạnh Dật Nguyệt lại tái nhợt khác thường, y nhắm mắt nhìn xuống từng đợt đau đầu truyền đến.

“Không sao cả, em nghỉ ngơi một chút là khỏe rồi!”

Cừu Chấn Dương vẫn thực áy náy, “Chờ anh hoàn thành bài cuối kì, chúng ta sẽ lập tức khởi hành đến Hà Lan, nơi đó nhiệt độ cao nhất cũng chỉ trong khoảng 20 độ C, phi thường thoải, em nhất định rất thích.”

“Sao cũng được!”

Mạnh Dật Nguyệt thì thảo trả lời, tựa hồ như đang ngủ. Lúc này, nhân viên đem đến một ly nước chanh và một ly nước trà lạnh, Cừu Chấn Dương cho y uống hết một ly trà lạnh mới để y thoải mái dựa trở lại.

“Nguyệt, quần áo của em đều ướt hết rồi, anh đi đến cửa hàng gần đây giúp em mua một bộ, miễn cho em bị cảm. Em ngủ một chút, anh lập tức sẽ quay trở lại.”

Hình như vừa mới thiu thiu ngủ, mông lung, đột nhiên bên tai Mạnh Dật Nguyệt truyền đến một tiếng kêu to đầy kinh hãi, mới đầu y cũng không nghe được rõ ràng, chỉ theo bản năng nghe được một cái tên quen thuộc, ánh mắt y vừa mới mở, tiếng kêu lần thứ hai truyền đến, lúc này y mới nghe được nhất thanh nhị sở.

Kia thật là một cái tên quen thuộc đối với y, một loại ác mộng không thể quên.

“Khải Đặc? Là em sao. Khải Đặc.... Khải Đặc, thật là em!” Người vừa nói chính là quý tộc nước Anh.

Mạnh Dật Nguyệt ngơ ngác nhìn thấy bàn bên kia là một người ngoại quốc khôi ngô, nếu nói rõ hơn, đó chính là một người Anh ba mươi tuổi, ánh mắt xanh biếc, khuôn mặt anh tuấn lúc này che kín sự hưng phấn, sợ hãi lẫn vui mừng.

Gã ta tên là Ba Đức, một trong những khách nhân lúc trước của Khải Đặc. Trên thực tế, bởi vì do ảnh hưởng của gã, nên tiếng Anh của Mạnh Dật Nguyệt hỗn loạn không ít.

“Khải Đặc, thật không nghĩ rằng ở chỗ này lại gặp em!” Ba Đức tự nhiên ngồi xuống phía đối diện, “Anh thật sự có đi tìm em, công ty của anh mỗi tháng đều qua Đài Loan công tác, chính vì muốn tìm em. Khải Đặc, anh đã ly hôn với vợ rồi, em theo anh trở về Anh đi! Anh sẽ hảo hảo yêu thương em!”

Mạnh Dật Nguyệt vẫn ngây ngốc nhìn gã, không nói một tiếng.

Tươi cười hưng phấn biến mất, Ba Đức nhíu mày, “Chẳng lẽ Kiều Trì đã tìm thấy em trước? Đáng chết! Khải Đặc, em ngàn vạn lần không được sống chung với hắn, hắn....” Gã đột ngột hạ giọng, “Em biết rất rõ hắn là người như thế nào mà? Hắn biến thái, là một người thích ngược đãi nha! Bình thường săn sóc ôn nhu như vậy, một khi lên giường.. ....”

Gã cắn chặt răng, “Khải Đặc, tuy rằng anh không có tiền nhiều như hắn, cũng không thể cùng em kết hôn, nhưng mà anh thiệt tình yêu thương em, anh sẽ chăm sóc em cả đời, theo anh đi!”

Rốt cuộc Mạnh Dật Nguyệt cũng cử động tròng mắt, y nhìn chăm chú Ba Đức hồi lâu, sau đó từ từ hiện lên một nét cười khổ.

Đây là do ông trời cảnh cáo y sao? Cho dù ban đầu y tưởng rằng mình cũng có chút may mắn, nhưng giờ phút này có lẽ đã biến mất không thấy tăm hơi rồi!

Y than nhẹ, “Thực xin lỗi, Bá Đức, tôi không thể.”

“Vì sao?” Ba Đức lo lắng chồm qua cái bàn nhìn y, “Vì Kiều Trì....”

Mạnh Dật Nguyệt lắc đầu, “Không, không phải.”

“Vậy... là Lý Đặc? Anh biết hắn sẽ tìm em, là hắn sao?”

“Không, Ba Đức, anh là người đầu tiên tìm được tôi.” Mạnh Dật Nguyệt bất đắc dĩ nở nụ cười buồn bã. “Nhưng tôi nghĩ, rất nhanh bọn họ cũng sẽ tìm thấy tôi.”

“Như vậy là vì cái gì?” Thân thủ nhanh nhẹn lập tức bước ra khỏi chỗ đến bên khuôn mặt Mạnh Dật ôn nhu vỗ về, “Anh rất nhớ em, Khải Đặc, anh thật sự rất nhớ em, theo anh đi! Anh sẽ.....”

Bỗng dưng một tiếng gầm đầy phẫn nộ truyền đến, cánh tay Ba Đức bị nắm kéo ra thật mạnh.

“Người là ai! Dám làm chuyện xằng bậy với Nguyệt!” Cừu Chấn Dương nổi điên rít gào, chợt chuyển hướng sang Mạnh Dật Nguyệt hỏi đầy hoài nghi, “Em vì sao lại cho hắn chạm vào người?”

Mạnh Dật Nguyệt cười khổ, cũng không trả lời, bởi vì Cừu Chấn Dương căn bản không thèm nghe y nói.

“Buông.” Ba Đức rất tức giận kéo bàn tay Cừu Chấn Dương ra, “Người là ai?”

“Người quản ta là ai làm gì!” Cừu Chấn Dương vẫn như cũ tức giận la hét, “Ta cảnh cáo người, hắn là bạn của ta, người tốt nhất không được động đến hắn!”

Hai tròng mắt Ba Đức đột nhiên trợn trừng, “Khải Đặc là của người.... Không phải!” Gã đột nhiên nhìn sang Mạnh Dật Nguyệt, “Khải Đặc, em sao có thể ở cùng với thằng nhóc này? Hắn làm sao có khả năng chăm sóc em? Khải Đặc, theo anh về nước Anh đi! Chẳng lẽ em quên những ngày tháng chúng ta ở bên nhau có bao nhiêu tốt đẹp? Anh có thể.....”

Cừu Chấn Dương mạnh mẽ túm lấy cổ áo của Ba Đức, “Người nói cái gì? Người vừa mới nói cái gì?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi phun ra lời nói tức giận mãnh liệt cùng phẫn nộ đổ kỵ.

Ba Đức là người đầy thủ đoạn, nâng cao cảm đầy khiêu khích, “Hai năm trước chúng ta từng ở chung với nhau.” Gã đắc ý nói, “Một tháng, chúng ta bên nhau một tháng, ban ngày cùng đi du lịch, ban đêm thân thiết ngọt ngào triền miên,....”

Ba Đức không thể nói gì thêm được nữa, bởi vì một cú đấm đã giáng xuống khuôn mặt đầy đắc ý của gã, người hiếu thắng như Ba Đức không dễ dàng nhận thua như vậy được, vì thế, trong quán cà phê yên tĩnh diễn ra một trận hỗn loạn, Mạnh Dật Nguyệt dường như không đếm xỉa đến trận đánh này.... không quan tâm, chỉ cúi đầu xuống nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay, sờ qua sờ lại mấy lượt.

Chuyện xưa nên cho nó một hồi kết!

Cừu Chấn Dương cùng Ba Đức bởi vì đánh nhau nên bị mời đến đồn cảnh sát uống cà phê, kỳ quái là Mạnh Dật Nguyệt không có đi theo, làm cho khi Cừu Chấn Dương có thể thoát khỏi đó thì cũng tới thời điểm dùng cơm tối. Hắn lập tức chạy như điên về nhà, hy vọng có thể nhanh chóng giải thích với Mạnh Dật Nguyệt, nói cho Mạnh Dật Nguyệt biết là hắn nhất thời đổ kỵ, không khống chế được, chứ không phải do hiểu lầm về quá khứ của y.

Nhưng mà, Mạnh Dật Nguyệt không có ở nhà.

Y có trở về, nhưng lại ra đi, không để lại một chút tin tức, chỉ có một xấp văn kiện trên bàn.

Giấy chứng nhận quyền giám hộ của Mạnh Tinh Nho.

Cừu Chấn Dương bắt đầu điên cuồng tìm người, thậm chí đến tận nhà Chu Lệ Na bắt cô ta khai ra những lời nói hôm đó, nghe xong thiếu chút nữa hấn sai sát thủ giết chết cô ta!

Một tuần sau, ở bờ biển, một đôi nam nữ tìm thấy một đôi giày, là giày da dành cho nam giới.

Ở bờ biển tìm được giày không phải chuyện lạ, bởi vì ai cũng biết trừ bỏ rác rưởi, những thứ kì quái cũng đặc biệt nhiều, ngay cả thi thể nhiều lúc cũng có, huống chi là một đôi giày da. Kỳ lạ đó là đôi giày được đề chặt bởi một tảng đá, không bị nước biển cuốn trôi, cũng không bị gió thổi đi, hơn nữa trên bên trong giày còn chứa một thứ gì đó.

Chứng minh thư, bằng lái xe đề tên Mạnh Dật Nguyệt, cái đồng hồ quý giá, và một chiếc nhẫn kim cương có hình mặt trăng, cùng một câu viết.

Thế giới này không có tôi sẽ rất tốt!

Gió thổi, mây bay, mặt trời mặt trăng như trước tuần hoàn liên tục, trái đất vẫn tịch mịch như cũ, vũ trụ thủy chung vẫn rộng lớn, nhân loại vẫn cứ nhỏ bé, không có gì thay đổi thật đáng buồn.

Sinh ra làm con người có khi là loài động vật đáng thương nhất, không có tình cảm, không có vui vẻ hạnh phúc, chỉ có nỗi đau khổ vĩnh hằng, bởi vì nỗi đau chính là vết thương khó khép lại nhất, bởi vì nhân loại dễ dàng quên đi vui vẻ khoái hoạt, lại thủy chung không quên được sự bi thương.

Nếu nghĩ như vậy, có lẽ sinh ra làm động vật, thực vật so ra sống thoải mái hơn, vui vẻ hơn!

Hai lần trải qua mùa hè nóng bức, đám sinh viên vừa nhìn thấy một người chạy chiếc xe phân khối lớn vào cổng trường đại học K, lập tức một đám người tụ tập lại. Tiếng xe máy kêu to, lần thứ hai lao vào sâu trong sân trường.

“Đó là ai vậy a? Nhìn thật lạnh khốc, thật mê người!” Đám sinh viên nữ mới vào trường ríu rít.

“Hấn sao! Năm hai chuyên ngành kiến trúc Cừu Chấn Dương, là nhân vật nổi tiếng nhất trường.” Một người chị học năm ba thản nhiên nói.

“Hấn có bạn gái không?”

“Không có, bắt quá...” Người chị năm ba dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn đám em mới vào trường, “Nhóm các em tốt nhất đừng làm phiền hấn, hấn là một con báo đen tính tình lạnh khốc quái gở, sẽ làm các em thương tích đầy mình, trên thực tế, hấn hận nữ nhân đến tận xương tủy.”

Nhóm đàn em liếc mắt dò xét.

“Vì sao? Hấn bị một người con gái thương tổn sao?”

“Đúng vậy, nhưng không giống cái loại thương tổn các em nói, mà là....” Đàn chị than nhẹ.

“Là cái gì a? Chị à, sao chỉ nói một nửa thôi a!”

Đàn chị lo lắng một chút.

“Được rồi! Dù sao các em mới vào cũng nên biết một số chuyện. Thực ra, đây là một người bạn của hấn kể lại chuyện tình yêu đầy bi thương, mặc dù có một vài điểm đặc biệt, nhưng mà,....”

Chỉ có điều đám nữ sinh viên năm nhất này tuy được cảnh cáo nhưng vẫn không tin, cho dù biết rất rõ tình hình thì vẫn có một vài sinh viên nữ xinh đẹp trực tiếp bắt chuyện.

“Chào! Em là Đỗ Hải Lệ học năm nhất, anh.....”

“Cút ngay!”

Vẻ mặt nghiêm khắc, giọng nói lạnh lẽo, Cừu Chấn Dương tỏa ra khí thế làm người khác không rét mà run, nữ sinh viên xinh đẹp nhất thời sợ tới mức quay đầu bỏ chạy, học sinh bốn phía nhìn thấy thở dài.

Cừu Chấn Dương hài hước phóng thoáng trước kia đã đi đâu rồi?

[cont]

Phần 3

Bình thường qua tết Trung thu, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, nhất là trên ngọn núi rậm rạp cây cối này, người nào quên không bỏ áo khoác vào ba lô nhất định hối hận không kịp.

Đoàn thể xã hội Tây Dương có một chuyến cắm trại nướng thịt ở ngọn núi này, khe sâu dốc đứng, cây cối lại rậm rạp, núi đá lởm chởm, còn có vách núi thẳng đứng, thành viên cũ cùng thành viên mới dưới sự dẫn dắt của Trầm Kỳ Ứng bắt tôm, nướng thịt, dựng lều, chơi trò chơi, nhảy múa.

Sau cơm trưa, phó đội trưởng mang theo bốn năm thành viên đi nhìn con dơi, còn lại khoảng mười, mười hai thành viên đợi bọn họ trở về mới cùng đội trưởng đi. Đột nhiên, có hai nữ sinh viên nằm nhất lòi kéo Trầm Kỳ Ứng nói chuyện.

“Đội trưởng. Chúng em, chúng em có một chuyện muốn hỏi! Chúng em có nghe vài đàn chị nói qua vị học trưởng – tình nhân của Cừu Chấn Dương thực tế là một nam nhân u buồn, nhả nhặn có học thức, phiêu phiêu dật dật, không vương bụi trần đã thoát tục, có thật như vậy không?”

Trầm Kỳ Ứng nhíu mày, “Nếu đúng thế thì sao?”

Hai người kia liếc mắt dò xét,

“Kia... Kia bởi vì học trưởng ấy thật sự đã chết, cho nên Cừu Chấn Dương rất thương tâm, rất thống khổ nên mới trở nên âm trầm như vậy đúng không?”

Trầm Kỳ Ứng không kiên nhẫn xoa xoa cái mũi,

“Sau đó thì sao?”

“Nếu đội trưởng là bạn tốt của hắn, vì sao lại không tìm giúp một người khác an ủi hắn, nói không chừng hắn gặp được người có thể giúp hắn khôi phục lại bộ dạng trước kia thì sao!”

Trầm Kỳ Ứng quả thật không thể tin được trừng mắt nhìn các nàng.

“Uy! Uy! Hai em rảnh rồi không có chuyện gì làm sao? Rảnh thì đi mua quần áo, đi ăn đi uống, muốn làm gì thì làm! A Chấn chỉ yêu một mình người kia, không phải người kia thì không được, hiểu không? Huống chi, dù cho thật sự tìm một người tương tự đến thay thế cũng khó có thể, người kia..... Người kia có một loại khí chất rất đặc thù, không dễ dàng mà gặp được một người tương tự.”

Hai đàn em chớp mắt nhìn nhau.

“Vậy nếu..... Nếu thật sự tìm được thì sao? Đội trưởng nên nhìn người đó một chút a! Không được thì thôi!”

Trầm Kỳ Ứng hơi sững sốt, lập tức nghiêm mặt.

“Hai em đang tính làm cái chuyện quái quỷ gì?”

“Hồi này.....Hồi này chúng em qua bên kia xin đi nhờ WC, thấy..... thấy người chủ nơi đó bộ dáng thật sự rất giống người mà các chị miêu tả, cho nên.... cho nên chúng em lừa hắn nói là bên đội chúng ta có người bị thương, hắn.... hắn nói sẽ chuẩn bị thuốc và bông băng rồi nhanh chóng đến đây....”

“Hai em đang làm cái thí gì đây!” Trầm Kỳ Ứng tức giận rống to, làm cho mọi người đều kì quái nhìn về phía này, còn có người muốn chạy đến xem náo nhiệt, “Hai em không biết vấn đề này quan trọng như thế nào sao, A Chấn là..... ..”

“A! Hắn đã đến rồi,” Đột nhiên một người trong số đó chỉ vào sau lưng Trầm Kỳ Ứng hô lên, “Đội trưởng, anh trước hãy nhìn kỹ hắn rồi tính đi!”

“Hai em. ...” Trầm Kỳ Ứng dừng lại, rồi sau đó thở dài xoay về phía sau, nhưng khi thấy người đang cầm dụng cụ y tế tiến lại, hấn liền ngăn người, lập tức kêu lên sợ hãi.

“Anh Mạnh?”

Người nọ nghe thấy tiếng gọi đột nhiên chấn động, hộp y tế trên tay rơi mạnh xuống đất, khuôn mặt gầy yếu hiện lên đầy vẻ kinh hoàng, giãy tiếp theo, người nọ vội vàng xoay người chạy đi.

“Không, anh Mạnh, đừng đi!” Trầm Kỳ Ứng đuổi theo, “Anh Mạnh, đừng đi mà!” Rất nhanh, hấn đã chắn trước mặt người nọ. Hai người đứng đối diện rất gần làm cho hấn chắc chắn xác định về thân phận người nọ, biểu cảm trên mặt của hấn ngoài sức tưởng tượng.

“Anh Mạnh, anh.... không phải anh đã chết rồi sao?”

Mạnh Dật Nguyệt mắt thấy trốn không khỏi, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Tôi.... bị người ta cứu.”

“Bị người ta cứu?” Trầm Kỳ Ứng ngạc nhiên, lập tức giọng đầy oán khí, “Nếu được cứu, vì sao anh không trở lại?”

Mạnh Dật Nguyệt u sầu nhìn hấn. Một lát sau, nỗi tức giận của Trầm Kỳ Ứng dần dần biến mất, rồi sau đó cười tự chế giễu.

“Thực ngu ngốc, sao lại hỏi như vậy chứ? Anh vốn muốn rời khỏi hấn, làm sao có thể quay về?” Hấn lắc đầu, nhũu chặt hai hàng lông mày, u buồn nhìn y, “Nhưng mà, anh Mạnh, anh có biết A Chấn vì anh mà biến thành bộ dạng như thế nào không?”

Lời vừa nói ra, mọi người xung quanh đều kinh ngạc mở lớn mắt.

Không thể nào? Người này chính là vị học trưởng mà toàn trường đang đồn ầm lên sao?

Thần tình Mạnh Dật Nguyệt mang theo chua xót cùng bất đắc dĩ.

“Nhưng thế nào thì cũng tốt hơn việc tôi quay về với hấn.”

“Anh cho rằng như vậy sao?” Trầm Kỳ Ứng mãnh liệt lắc đầu, “Anh có biết hấn bây giờ ghét hận nữ nhân đến như thế nào không? Hấn không cho bất kì nữ nhân nào tiếp cận, ngay cả Tiểu Thiển, A Ngọc, Tiểu Thanh, tất cả đều không được, chỉ cần vừa đến gần, hấn đã kêu bọn họ cút ngay. Mẹ hấn muốn về Đài Loan để thăm hấn, vậy mà hấn nói bà đừng về, bởi vì hấn không thể nào bắt hiểu cự tuyệt sự thân cận của mẹ mình, nhưng lại không muốn tiếp cận bất cứ nữ nhân nào, cho nên. ....”

Mạnh Dật Nguyệt kinh ngạc trừng mắt, “Như thế nào..... Tại sao lại như thế?”

“Bởi vì hấn đã biết là do Chu Lệ Na bức anh rời đi.” Trầm Kỳ Ứng nhìn chằm chằm Mạnh Dật Nguyệt, “Là Lệ Na đúng không? Ngày đó tôi cùng A Chấn đi tìm cô ta, ép buộc cô ta nói ra hết thấy, kết quả vừa nghe xong, A Chấn đã cầm con dao cắt trái cây trên bàn muốn giết người, nếu không phải tôi cố gắng ngăn cản, chỉ sợ A Chấn đã đi tù rồi!”

Mạnh Dật Nguyệt khiếp sợ, “Hấn tại sao lại xúc động như vậy?”

“Nguyên bản A Chấn không phải là người dễ xúc động, nhưng vì anh, thời điểm nào cũng rất dễ mất đi lý trí. Cũng vì anh mà hấn dường như không hề nở nụ cười, cả ngày mang khuôn mặt lạnh băng, so với băng tuyết ở Bắc cực còn lạnh hơn. Nhớ rõ mấy năm trước hấn hay nói nhiều về tình yêu, về việc kết giao bạn bè? Còn hiện tại một ngày cũng không nói một câu, đơn độc lẻ loi như con báo đen, ai cũng không thêm chú ý tới, ai cũng lơ đi, lạnh lùng quái gở đến cực điểm.”

“Vì.... Vì cái gì?” Mạnh Dật Nguyệt lẩm bẩm nói.

“Còn nữa, trừ bỏ màu đen, trên người hấn không hề có một chút màu sắc.” Giọng nói Trầm Kỳ Ứng đầy vẻ nghiêm khắc, “Hấn nói hấn đã mất hết hơi nóng, hấn chính là một viên đá không ánh sáng không nhiệt độ, hấn chuyển sang học ngành kiến trúc, hấn nói làm như vậy sẽ có cảm giác tiếp cận với anh nhiều một chút. Tiểu Nho còn nói cho tôi biết, A Chấn thường ôm nhóc khóc, nói hấn rất nhớ anh, nhớ đến sắp điên rồi!”

Mạnh Dật Nguyệt phút chốc xoay người, cước bộ lao đảo đi đến bên dòng suối đứng lặng đưa lưng về phía mọi người, thân thể run lên nhè nhẹ.

Trầm Kỳ Ứng tuy rằng không đành lòng, nhưng cũng không vì thấy y như vậy mà bỏ cuộc. Hắn vẫn hết sức ở phía sau theo dõi.

“A Chấn là một người rất kiên cường, hắn có thể chấp nhận bất cứ đả kích vũ nhục nào, nhưng mà, hắn vẫn chưa đủ kiên cường để chấp nhận việc mất đi anh. Tôi nghĩ, nếu anh không đem Tiểu Nho giao cho hắn, chỉ sợ hắn tuyệt đối không cầm cự nổi đến hôm nay. Anh Mạnh lẳng lặng, không nói một tiếng bỏ đi, cứ như vậy đem theo trái tim hắn, linh hồn hắn, chỉ chừa lại một cái xác để chiếu cố Tiểu Nho, anh thật sự rất ác độc, anh Mạnh!”

“Không! Không!” Mạnh Dật Nguyệt đột nhiên nghẹn ngào thành tiếng, “Ý của tôi không phải như vậy! Tôi nghĩ rằng. . . Nghĩ rằng nếu không có tôi hắn sẽ tốt hơn! Hắn. . . hắn ngày đó gặp phải khách nhân trước kia của tôi, rồi giống như phát điên đánh nhau... ”

Y cúi mặt xuống khóc thút thít, “Cậu.... Cậu không biết được, đó tuyệt đối không phải là người duy nhất, cho dù chúng tôi chạy đến châu Âu, vẫn có thể gặp phải tình huống như vậy. Tôi vô luận gặp bất cứ vũ nhục nào cũng có thể sống, nhưng mà hắn. . . hắn... ”

“Anh Mạnh, là tại anh không rõ!” Trầm Kỳ Ứng ôm lấy bờ vai y, “Chỉ cần anh ở bên cạnh hắn, cho dù trời sập xuống, A Chấn cũng sẽ vui vẻ, nhưng nếu mất đi anh, hắn chỉ biết oán than tại sao bản thân lại còn sống, hắn không cần bất cứ chuyện gì, chỉ vì anh. . . ..” Trầm Kỳ Ứng buông y ra, “Anh Mạnh, anh đem linh hồn và trái tim của A Chấn trả lại cho hắn đi, hắn thật sự rất đáng thương a!”

Mạnh Dật Nguyệt nghẹn ngào một tiếng, bỗng dưng che mặt khóc lớn lên, Trầm Kỳ Ứng chỉ có thể ôm lấy vai y, vỗ vỗ an ủi khuyên giải.

Ông trời giống như cảm động câu chuyện đầy bi thương này, âm thầm đau lòng rơi nhẹ vài giọt nước mắt, không biết cái loại tình yêu đầy cảm kỳ này tốt cùng là do ma quỷ treu cợt, hay do thượng đế sắp đặt?

Đứng ở trước cánh cổng trường đại học K, Mạnh Dật Nguyệt do dự nhìn vào phía bên trong, vẫn đang rất phân vân rằng y có nên vào hay không.

Mà Trầm Kỳ Ứng và các thành viên trong nhóm xã hội tuyệt đối không để lộ ra bất cứ chuyện gì, hắn đem thành viên giao cho đội phó mang về, còn bản thân thì canh giữ bên người Mạnh Dật Nguyệt, một mặt theo dõi không cho y biến mất, một mặt hết sức cố gắng thuyết phục Mạnh Dật Nguyệt trở về bên cạnh Cừu Chấn Dương.

Vì thế nên ngay ngày hôm sau, hắn liền cùng với Mạnh Dật Nguyệt đi đến đại học K, nhưng không nghĩ rằng Mạnh Dật Nguyệt lại lưỡng lự.

“Anh Mạnh, không cần do dự nữa, chỉ cần nhìn thấy hắn, anh sẽ biết rằng anh căn bản không nên bỏ đi!”

Mạnh Dật Nguyệt than nhẹ, “Hiện tại hắn đang học lớp nào?”

“Ngô....Để tôi nhớ, hôm nay hắn có tiết.....” Trầm Kỳ Ứng lẩm bẩm, “Bây giờ hắn đang ở trong lớp kiến trúc lầu B phòng 206. Đi bên này, bên này ít người hơn.”

Đang trong thời gian lên lớp, bọn họ lại chọn con đường hẻo lánh lòng vòng ít người qua lại đi, sợ có thể gặp được những học sinh năm ba năm bốn nhận ra được Mạnh Dật Nguyệt. Đi thẳng vào khu dành cho khoa kiến trúc, lên lầu hai, đi qua phòng 204, 205, rồi Trầm Kỳ Ứng dừng lại trước cửa phòng học 206, hắn giờ tay chỉ vào.

“Cừu Chấn Dương ngồi ở đằng kia.....A! Sao không có người đi học?” Đây nghi hoặc, hắn khều người sinh viên đang đứng gần đó, “Lớp này vì sao không học?”

Sinh viên kia quay đầu lại, “Ách? A! Là cậu!” Ai cũng đều biết người này là bạn thân nhất hay đến tìm Cừu Chấn Dương. “Không biết! Giảng viên có việc bận, nên thầy cho chúng tôi đến thư viện đọc sách, sau đó bỏ đi, đã khoảng chừng hai mươi phút.”

“Vậy sao!” Trần Kỳ Ứng hỏi tiếp, “Gần đây A Chấn như thế nào?”

“Hắn à!” Nam sinh nhún nhún vai, “Vẫn giống như cũ, không nói lời nào, không để ý đến ai, không phải tự mình đọc sách thì cũng ngồi ngơ ngẩn. Thêm nữa đã làm hai nữ sinh đàn em khóc rống chạy đi,...” Chỉ vào một trong hai nữ sinh đang đi trên sân trường.

“Nàng nói cuộc cách mạng chưa thành công, các đồng chí vẫn đang cố gắng hết sức, nàng phải làm một cuộc cách mạng tinh thần, cố gắng hướng A Chấn tiến công, dù sao bọn họ cũng bị mắng thành quen, bị mắng vài lần nữa cũng không sao. Bất quá nói thật ra, chúng tôi hy vọng nàng có thể thành công, vì tình nhân đã chết, A Chấn cũng muốn chết theo sao? Chuyện này thật sự không đáng à! Hoặc chẳng lẽ A Chấn vì người kia mà cô độc suốt cả đời sao?”

Nói xong, nam sinh đột nhiên nhìn người đang đứng phía sau Trần Kỳ Ứng, Mạnh Dật Nguyệt đang mang vẻ mặt kích động nhìn chằm chằm vào Cừu Chấn Dương, “Hắn là ai vậy? Một người đầy chất thơ văn, chắc đang học chuyên ngành văn?”

“Chuyên ngành văn?” Trần Kỳ Ứng buồn cười lộ ra hàm răng trắng, “Sai, hắn cũng học ngành kiến trúc à!”

“Hắn? Không thể nào?”

Nam sinh kinh ngạc. Hai tròng mắt của Mạnh Dật Nguyệt vẫn như cũ không hề lay động dừng trên người Cừu Chấn Dương, trong lòng vì chứng kiến nên cảm thấy khiếp sợ, mang theo hối hận cùng chua xót.

Cừu Chấn Dương không phải như thế, hắn là một người nam nhân khí phách hào hùng tiêu sái, không phải như lúc này vắng vẻ, bi thương, cô độc tịch mịch, khuôn mặt hiện đầy dấu vết tuyệt vọng mệt mỏi. Áo sơ mi đen, quần dài đen, màu đen u ám che lấp đi ánh sáng mặt trời rực rỡ, làm tắt đi nhiệt độ ấm áp.

Mạnh Dật Nguyệt lặng yên quan sát hắn, tại một góc sáng sủa cô độc này, Cừu Chấn Dương là như thế trầm mặc, im lặng, tiếng nói chuyện ồn ào không chút ảnh hưởng đến hắn, hắn đắm chìm bản thân trong dòng suy nghĩ miên man.

Sau đó, nữ sinh viên đã thề sẽ làm một cuộc cách mạng tinh thần được bạn học cổ vũ đầy dũng khí, đi rất nhanh về phía Cừu Chấn Dương, hít sâu một hơi.

“A Chấn, cuối tuần này có party....”

“Cút ngay!” Vẫn ngữ khí cấm hận như bình thường.

Tinh Mẫn Phân cắn chặt răng, “A Chấn, tham gia một lần đi.....”

“Cút ngay!” Lúc này còn mang theo sự tức giận.

Tinh Mẫn Phân bắt giác rút lui hai bước, lập tức nhìn xung quanh xin giúp đỡ, các bạn học giơ tay thúc giục nàng tiếp tục, nàng lại cắn chặt răng.

“A Chấn, cậu không thể như vậy...”

“Cút!” Cừu Chấn Dương đột nhiên đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, giận dữ từng bước tiến gần Tinh Mẫn Phân, ánh mắt hung ác nổi giận, “Cút! Không được để cho ta gặp người lần thứ hai, nếu không ta.....”

“Dương, trước kia anh sẽ không như vậy à!”

Đột nhiên thình lình nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc, cả người Cừu Chấn Dương bỗng dừng cứng đờ, không còn gầm lên giận dữ, vẻ mặt cực kỳ quái dị, trong một giây làn da nâu khỏe mạnh chuyển sang trắng bệch.

Bạn học chứng kiến đều kinh ngạc, không hiểu Cừu Chấn Dương vì sao đột nhiên biến hóa kỳ quái như thế, còn người đứng phía sau hắn.....

Cái thở dài quen thuộc như vậy, cho dù qua một trăm năm, cho dù có đánh chết, Cừu Chấn Dương vẫn biết được từ ai phát ra, thân thể hắn không tự chủ mà bắt đầu phát run.

“Tại sao lại đối xử hung ác với bạn học nữ như vậy? Con gái là người cần được bảo vệ giống như em.....” Mạnh Dật Nguyệt lại thở dài, “Anh một mực bảo vệ em, em lại thương tổn anh, Dương, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi!”

Cừu Chấn Dương run rẩy càng kịch liệt, muốn....rất muốn quay đầu nhìn lại, thật sự muốn..... rất muốn nhìn thấy Mạnh Dật Nguyệt một lần nữa, nhưng mà, hắn không dám!

Sau đó, Trần Kỳ Ứng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, hắn một phen nắm lấy, thần tình ai oán khẩn cầu.

“Không cần đánh thức tôi, A Ứng, nếu tôi nằm mơ, ngàn vạn lần không được đánh thức tôi! Tôi muốn nhìn hắn, tôi thật sự rất nhớ....rất nhớ hắn, nằm mơ cũng tốt, để cho tôi nhìn hắn, van cậu, không được đánh thức tôi, hàng ngàn hàng nghìn lần không được đánh thức tôi!”

Trần Kỳ Ứng thương hại liếc hắn một cái, lập tức hướng phía sau hắn nói.

“Anh Mạnh, hiện tại anh đã rõ ràng chưa? Anh căn bản không nên rời khỏi hắn.”

Mạnh Dật Nguyệt áy náy thở dài, “Thực xin lỗi, Dương, nếu em biết anh biết thành như vậy, em sẽ không rời bỏ anh.”

Cừu Chấn Dương chấn động, hung hăng trừng mắt nhìn Trần Kỳ Ứng.

“A Chấn, anh Mạnh không có chết,” Trần Kỳ Ứng nhẹ giọng nói, giống như đang hù dọa hắn, “Anh Mạnh được người ta cứu lên, rồi ẩn cư trên một ngọn núi đến bây giờ. Anh ta....không có chết a! A Chấn, anh Mạnh đang ở phía sau lưng cậu, chỉ cần cậu xoay người là có thể nhìn thấy được, chạm vào được, ôm được, vĩnh viễn không để cho hắn rời bỏ cậu nữa!”

Cừu Chấn Dương hai mắt bất động, trong mắt hiện lên một tia bối rối, không hề báo động trước, hắn đột nhiên xoay người về phía sau....Hắn nhìn thấy được!

Nhưng hắn vẫn không thể tin được, có lẽ đây mới thật sự là mộng!

Hắn dùng lực cắn đầu lưỡi, nháy mắt đau đớn kịch liệt truyền đến nói cho hắn biết đây là sự thật. Sau đó, Mạnh Dật Nguyệt hai mắt ươn ướt sừng sững nâng tay vuốt mặt hắn.

“Anh gây!”

Bàn tay ấm áp, y cũng không phải là quỷ!

Cừu Chấn Dương hai tròng mắt mừng như điên mở to.

Hắn không có chết, Nguyệt cũng không có chết!

Tiếp theo, ngoài sức tưởng tượng của mọi người, Cừu Chấn Dương đột nhiên ôm chặt lấy Mạnh Dật Nguyệt, sau đó giống như con nít khóc rống lên!

“Nguyệt, Nguyệt, anh nhớ em....thật sự rất nhớ.... rất nhớ em! Tại sao em có thể rời bỏ anh, tại sao có thể?”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

“Anh thiếu chút nữa phát điên rồi, cũng thiếu chút nữa giết chết Lị Na!”

“Anh thật khờ, anh không thể phát điên, càng không thể giết người nha!”

“Ai biểu em bỏ anh trước!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

“Anh bắt bà mẹ kế ngồi tù, cũng cho bọn xã hội đen đuổi giết hết những tên hỗn đản!”

“Này....làm gì mà...”

“Em không thể rời bỏ anh nữa!”

“Sẽ không.”

“Em thề?”

“Em thề!”

“Oa! Hảo lợi hại, người này có thể thay đổi một người như A Chấn?”

“No, no! Hấn không phải thay đổi, hấn chỉ khôi phục bộ dạng nguyên bản của mình.”

“Người bên cạnh hấn nhìn thật nhã nhặn thanh tú, bộ dạng lại nhỏ nhắn mềm mại, là tình nhân đã sống lại của hấn sao?”

“Đúng vậy, nếu anh Mạnh không được người ta cứu lên, hoặc không trở về, chỉ sợ A Chấn vĩnh viễn không thể khôi phục lại a!”

“Oa~ tình yêu thật vĩ đại a!”

“Như thế nào, cậu đồng ý chưa? Tôi trước đây nói với cậu, tình yêu không phân biệt nam nữ, nam nam, hay nữ nữ, mặc dù có bất đồng hình thức, chỉ cần yêu thương nhau, quan tâm gì đến ánh mắt của người khác, nếu vậy có thể cả đời cậu mất đi người cậu yêu chân chính.”

“Giống như A Chấn?”

“Đúng vậy! Hấn mặc dù là song tính luyến ái, nhưng mà, hấn cuối cùng vẫn chọn người cùng giới bầu bạn với mình, bởi vì hấn kiên trì trung thành với tình cảm của mình, này mới được gọi là tình yêu chân chính!”

7

9. Chương 9

Mỹ mãn

Vương quốc Hà Lan nằm ở Tây Bắc Châu Âu, và một số đảo ở vùng biển Caribe. Quốc gia này nổi tiếng với những con đê, cối xay gió, hoa tulip, mái ngói đỏ hồng cổ xưa, tràn đầy mảnh yên tĩnh ấm áp.

Ngôi nhà nhỏ ở ngã tư đường Locker, trong khung cửa sổ hiện lên hình ảnh hai nam nhân đang ngồi đối diện nhau, cùng tập trung tinh thần phác họa bản vẽ. Điều thú vị chính là, người nam nhân cao lớn cường tráng đang thiết kế trang phục nhu nhã, mà người nam nhân gầy yếu ngược lại đang vẽ bản thiết kế của một ngôi nhà theo phong cách cổ điển.

Qua một lúc lâu, hai người khi thì nhíu mày, khi thì chán nản gãi đầu, nhưng vẫn tập trung làm việc. Cho đến khi nam nhân gầy yếu ho nhẹ hai tiếng, người nam nhân cao lớn lập tức ngừng đầu, nhanh chóng rời đi, khoảng năm phút đồng hồ sau đã trở lại, trước tiên hấn đem một tách trà nóng đặt trước mặt người kia, sao đó lấy áo khoác phủ lên bờ vai của người nam nhân gầy yếu.

“Muốn nghỉ ngơi uống tách trà nóng một chút không?”

Nam nhân gầy yếu ngừng đầu, cảm kích mỉm cười.

“Cảm ơn anh, Dương.”

Cừu Chấn Dương ngồi xuống bên cạnh nhìn Mạnh Dật Nguyệt bưng tách trà lên uống, hai hàng chân mày nhíu lại.

“Nguyệt, anh nghĩ đã nhiều năm rồi, thân thể của em vì sao vẫn không tốt? Có thể vì ở đây nhiệt độ quá thấp? Hay chúng ta dời đến địa phương khác có khí hậu dễ chịu hơn đi?”

Mạnh Dật Nguyệt thú vị bật cười.

“Tiểu Nho không nói anh điên mới lạ, hiện tại nó không muốn rời đi đâu! Anh không biết nó đã có bạn gái sao?”

Cừu Chấn Dương không hề quan tâm, “Biết, tại sao lại không biết! Thằng nhóc quỷ kia, mới mười bốn tuổi lại bày đặt quen bạn gái!”

“Như thế nào?” Mạnh Dật Nguyệt vui vẻ nhìn hắn, “Không phải do anh dạy nó sao?”

“Ách? Anh? A.....” Cừu Chấn Dương xấu hổ cười gượng hai tiếng, “Này.... Hắc hắc! Anh chỉ là.....Ách! Cái kia.... Muốn đi ra ngoài dạo một chút không?”

Mạnh Dật Nguyệt lại bật cười, “Anh đáng trông lãng cái gì! Có gan làm, nhưng không có gan nhận sao?”

Nhìn thấy y vui vẻ cười đùa, khuôn mặt thanh tú toát ra nét hạnh phúc, Cừu Chấn Dương bất giác ngây người.

“Nguyệt, anh.....Anh thật sự rất rất yêu em!”

Tươi cười ngừng lại, hai gò má ửng đỏ, Mạnh Dật Nguyệt thâm tình nhìn hắn.

“Em cũng yêu anh.”

Nhoài người về phía trước, Cừu Chấn Dương nhẹ nhàng chế trụ thân thể Mạnh Dật Nguyệt, áp lên mặt y một nụ hôn đầy nhu tình. Nhưng mà, nguyên bản tưởng có thể ngừng, ai ngờ diễn biến thành ra muốn ngừng như không ngừng được, đột nhiên Cừu Chấn Dương gơ hai tay đem Mạnh Dật Nguyệt bế lên, sau đó đi vào phòng ngủ.

“Anh muốn làm gì?”

“Yêu em.”

“Anh điên rồi, hiện tại giữa ban ngày ban mặt mà!”

“Cũng không phải lần đầu!”

“Anh.....”

“Ba ba, thúc thúc!”

Cừu Chấn Dương ngừng lại, Mạnh Tinh Nho khỏe mạnh lôi kéo cô gái bước vào, ánh mắt hai người đều mang theo tia nhìn tầm tó, tươi cười đầy ghê tởm.

Không biết có phải vì hiện tại thức ăn dinh dưỡng thật sự quá phong phú hay không mà Mạnh Tinh Nho mới mười bốn tuổi đã cao gần bằng phụ thân nó, hơn nữa thân thể khỏe mạnh rắn chắc, cá tính kiên cường, trừ bỏ cha con bọn họ giống nhau về bề ngoài, còn khí chất bên trong lại như Cừu Chấn Dương.

“Ba ba, thúc thúc, nàng tên là Mã Đỗ Na, là bạn gái của con.... Mã Đỗ Na, người bị ôm chính là ba ba của anh, còn người ôm chính là thúc thúc. Thực chịu không nổi, đã kết hôn nhiều năm vậy mà vẫn thân thiết như thế, thật sự ghê tởm!”

Mã Đỗ Na buột miệng cười, “Ba mẹ em kết hôn hai mươi ba năm, vẫn còn ghê tởm như vậy đấy thôi!”

Mạnh Dật Nguyệt then thùng muốn chui ra, ai ngờ Cừu Chấn Dương không hề buông, y lặng lẽ giãy dụa, Cừu Chấn Dương lại càng ôm chặt hơn.

“Tiểu quỷ!” Cừu Chấn Dương la mắng, “Thúc với ba ba con thân thiết mắc mớ gì tới con! Đừng quên gọi điện thoại lại cho ông bà nội, bọn họ muốn con nghỉ hè liền đến thăm họ.”

“Lại muốn cướp người!” Mạnh Tinh Nho khoa trương thở dài một tiếng, “Nói muốn tới Mĩ thì bà nội mất hứng, nói muốn qua Pháp thì ông nội lại không vui, thúc thúc, thúc thật gian xảo! Tránh né ở đây cùng ba ba “vui vẻ”, không thêm để ý đến con một chút!”

“Chuyện của con!” Cừu Chấn Dương dè bủ, “Tự mình trả lời với bọn họ!”

“Tự trả lời thì tự trả lời!” Mạnh Tinh Nho trừng mắt nhìn, “Được rồi! Vậy ba ba với thúc thúc, mời hai người trở về phòng rồi muốn thân thiết sao cũng được! Để cho con với Mã Đỗ Na cũng phải làm một chút ghê tởm chứ!”

Mạnh Dật Nguyệt vừa nghe thấy, nhất thời thốt lên một tiếng hét kinh hãi.

“A! Tiểu Nho, con muốn làm gì? Con còn nhỏ, không thể.....”

“Được rồi, được rồi,” Cừu Chấn Dương không có hứng thú nghe y kháng nghị, ôm y xoay người lại đi vào phòng ngủ, “Cho bọn nó hôn nhau một chút cũng không sao, Tiểu Nho sẽ biết chừng mực!”

“Nhưng mà.....”

“Nó đã mười bốn tuổi, biết bản thân đang làm cái gì, em vẫn nên tự lo lắng cho chính mình đi!”

“Em?”

“Đúng vậy!” Về mặt Cừu Chấn Dương tà ác nở nụ cười *** dâng, “Còn em? Hắc hắc! Anh đang tính làm cho em ngày mai nằm trên giường không đi được.....”

TOÀN VĂN HOÀN

Cuộc đời đó có bao lâu mà hững hờ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-ca-ba-ba-that-vi-dai>